প্ৰাগ্‌জ্যোতি

নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

২০১৪-২০১৫

তত্ত্বাৱধায়ক

সদানন্দ দাস

সম্পাদক

ধ্ৰুৱজিৎ চৌধুৰী

শ্ৰদ্ধাঞ্জলি...

ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰৰ জনক
অচ্যুত লহকৰ

মঞ্চ সূৰ্য ধৰণী বৰ্মন

ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰৰ কাণ্ডাৰী
ৰতন লহকৰ

নলিনীধৰ ভট্টাচাৰ্য

দীপাংকৰ কলিতা

প্ৰাঞ্জল দাস

প্ৰাগ্‌জ্যোতি

প্ৰতি,

....

....

লৈ আগবঢ়ালো।

—সম্পাদনা সমিতি

প্ৰাগ্‌জ্যোতি

নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ
সপ্তবিংশতিতম্ সংখ্যা
২০১৪-২০১৫ ইং বৰ্ষ
পাটাছাৰকুছি ঃ বৰপেটা (অসম)

E S T D. 1979

তত্ত্বাৱধায়ক
সদানন্দ দাস

সম্পাদক
ধ্ৰুৱজিৎ চৌধুৰী

PRAGJYOTI : The Annual mouth-piece of Nirmal Haloi College, Patacharkuchi, 27th Issue, Year 2014-15, Edited by Dhrubajit Choudhury & Published by Dr. Bhupesh Sarma, Principal, Nirmal Haloi College, Patacharkuchi

সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি ঃ ড° ভূপেশ শৰ্মা
তত্ত্বাৱধায়ক ঃ সদানন্দ দাস
সম্পাদক ঃ ধ্ৰুৱজিৎ চৌধুৰী

সদস্য ঃ ড° মনোজ কুমাৰ শৰ্মা
ড° নৱনীতা কলিতা
ৰূপজ্যোতি দাস
কৌশিক শৰ্মা

প্ৰচ্ছদ/অংগসজ্জা ঃ মৃণাল আকাশ মেধি
স্কেচ্ ঃ নিতুপৰ্ণ ৰাজবংশী
আৰু ইণ্টাৰনেটৰ পৰা সংগৃহীত
আখৰ বিন্যাস ঃ যোগেশ ৰয়

মুদ্ৰণ ঃ
আখৰ প্ৰকাশ
টি এন বৰুৱা মাৰ্কেট, শিলপুখুৰী, গুৱাহাটী-৩,
ফোন ঃ ৯৮৬৪০-৭৮১৭৫, ৯৮৫৪৪-৭৪৬০৫

আলোচনীত প্ৰকাশিত লিখনীসমূহ প্ৰয়োজনৰ তাগিদাত সম্পাদনা সমিতিয়ে সাল-সলনি কৰিছে। কোনো লেখকে যদি আনৰ লিখনি নকল কৰিছে আৰু আনৰ পৰা হুবহুভাৱে প্ৰকাশ কৰিছে, ই সম্পাদনা সমিতিৰ আগোচৰে কৰিছে, তাৰ বাবে সম্পাদনা সমিতি দায়ী নহয়।

সম্পাদনা সমিতি

কৃতজ্ঞতা

লেখক-লেখিকা, শুভেচ্ছা দাতা, ছাত্ৰ একতা সভা, সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, প্ৰশাসনিক সমিতি, নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় পৰিয়াল আৰু আঞ্চলিক ৰাইজলৈ।

সম্পাদনা সমিতি

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়
GAUHATI UNIVERSITY

Dr. Mridul Hazarika
Vice Chancellor
Phone : +91 361 2570412(O), 2570408(R)
Fax : +91-361-2675515
Email ID : hazarika50@gmail.com
vc_gu@yahoo.in

MESSAGE

I am happy to learn that Nirmal Haloi College, Patacharkuchi, Assam is going to publish its annual college magazine for the session 2014-15 very soon. College magazine is a strong medium for the constituent members of a college for intellectual exercise. It carries sentiments, emotions, creativity and objectivity to integrate into a totality of views of a community at a given time. It also provides scope for manifestation of hidden talents in the college.

I wish all success in their mission.

Date : 18.07.2016

(Mridul Hazarika)

Address: Gopinath Bordoloi Nagar, Jalukbari, Guwahati, Assam 781014 **Phone:** 0361 257 0415 **Website:** www.gauhati.ac.in

শুভেচ্ছাবাণী

নির্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত কলেজ আলোচনীখন অনতিবিলম্বে প্ৰকাশিত হ'ব বুলি জানিব পাৰি অতিশয় আনন্দিত হৈছো। একোটা বৰ্ষৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৃষ্টিশীল কৰ্মৰাজিৰ স্বাক্ষৰ বহন কৰে কলেজ আলোচনীখনে। সেয়েহে এখন কলেজৰ একো একোটা বৰ্ষৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ চিন্তা-চৰ্চা আৱেগ-অনুভূতি জীৱন বীক্ষাৰ যিদৰে ইয়াত প্ৰতিফলন ঘটে, সেইদৰে তেওঁলোকৰ কৃচ্ছ্ৰ সাধনাৰ প্ৰামান্য দলিল ৰূপেও স্বীকৃত হয়, কলেজ আলোচনীখন। সেই কাৰণে কলেজ আলোচনীখনৰ গুৰুত্ব সৰ্বাধিক।

আশাকৰো, নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখনৰ এই সংখ্যাটোৱে এক সৰ্বাংগ সুন্দৰ ৰূপ পৰিপূৰ্ণ কৰি প্ৰকাশিত হ'ব আৰু ছাত্ৰ সমাজৰ মাজত সৰ্ব সমাদৃত হ'ব।

(গংগাপদ চৌধুৰী)
সভাপতি
নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়, পৰিচালনা সমিতি

সম্পাদকীয়

আমি অতিকৈ আনন্দিত যে এই বিদ্যা মন্দিৰটোৱে বিভিন্ন ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ মাজেৰে অতি সফলতাৰে ৩৬ টি বছৰ ইতিমধ্যে অতিক্ৰম কৰিলে। এই মহাবিদ্যালয়ৰ বহুতো প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে দেশৰ বিভিন্ন স্তৰত উচ্চ-শিক্ষা সুখ্যাতিৰে সম্পাদন কৰি দেশ-বিদেশত কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি এই মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে অঞ্চলটোৰো সু-নাম কঢ়িয়াই আনিছে।

পোন প্ৰথমে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী তথা কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো, লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলোলৈও আন্তৰিক অভিনন্দন জনালো। যিসকল ব্যক্তিয়ে মানুহ গঢ়াৰ উদ্দেশ্যে এই মহান শিক্ষানুষ্ঠানটিৰ গঢ় দিছিল তেওঁলোক অতিকৈ ধন্যবাদৰ পাত্ৰ। সেয়েহে এইখিনিতে এই মহাবিদ্যালয়খন জ্ঞানশিক্ষাৰ বাবে গঢ় দিয়া চিৰনমস্য ব্যক্তি সকলোকো জনাইছো মোৰ হিয়াৰ নিভৃত কোণৰ পৰা সশ্ৰদ্ধ কোটি কোটি প্ৰণাম।

বৰপেটা জিলাৰ বজালী মহকুমাৰ অন্তৰ্গত বৃহত্তৰ পাটাছাৰকুছি অঞ্চলৰ মাজভাগতে আমাৰ মহাবিদ্যালয় অৰ্থাৎ নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়খন অৱস্থিত। আমাৰ এই মহাবিদ্যালয়খন উজ্বলিত নক্ষত্ৰ স্বৰূপ। ১৯৭৯ চনত কেইজনমান চিৰনমস্য ব্যক্তিৰ আপ্ৰাণ চেষ্টা, কষ্ট তথা ত্যাগৰ ফলত আমাৰ অতিকৈ চেনেহৰ এই বিদ্যা মন্দিৰটো অৰ্থাৎ নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় স্থাপন হৈছিল। আমি অতিকৈ আনন্দিত যে এই বিদ্যা মন্দিৰটোৱে বিভিন্ন ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ মাজেৰে অতি সফলতাৰে ৩৬ টি বছৰ ইতিমধ্যে অতিক্ৰম কৰিলে। এই মহাবিদ্যালয়ৰ বহুতো প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে দেশৰ বিভিন্ন স্তৰত উচ্চ-শিক্ষা সুখ্যাতিৰে সম্পাদন কৰি দেশ-বিদেশত কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি এই মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে অঞ্চলটোৰো সুনাম কঢ়িয়াই আনিছে। কেৱল প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে নহয়, বৰ্তমান এই মহাবিদ্যালয়ত পঢ়ি থকা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েও এই মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছে। আশা কৰো যাতে আগন্তুক দিনবোৰতো এই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে অঞ্চলটোৰো সুনাম কঢ়িয়াই আনে। মহাবিদ্যালয়ৰ সুনাম কঢ়িওৱাৰ ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ যি কৰ্তব্য, ঠিক সেইদৰে কৰ্তৃপক্ষ আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰো

একেই কৰ্তব্য। কাৰণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ পথ-প্ৰদৰ্শক হ'ল শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী।

নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ পূৰ্বৰ নাম আছিল 'প্ৰাগ্‌জ্যোতি মহাবিদ্যালয়'। শিক্ষাৰ প্ৰতি অনুৰাগী এজন ব্যক্তি নিৰ্মল হালৈদেৱে পৰৱৰ্তী সময়ত এই মহাবিদ্যালয় স্থাপনৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ দান-বৰঙণিৰে সহায় কৰিছিল। সেয়েহে পাটাছাৰকুছিবাসী ৰাইজে সেই সহায়ৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰি এই মহাবিদ্যালয়ৰ পূৰ্বৰ নাম প্ৰাগ্‌জ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিৱৰ্তে ১৯৯২ চনত তেওঁৰ নামানুসৰী নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় বুলি নামাকৰণ কৰে।

প্ৰতিখন শিক্ষানুষ্ঠানতে এখন মুখপত্ৰ থকাটো বাঞ্চনীয়। কাৰণ এই মুখপত্ৰৰ দ্বাৰাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সুপ্ত প্ৰতিভাসমূহ জাগ্ৰত হয়, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মনৰ সুপ্ত প্ৰতিভা বিকাশ কৰিবলৈ সুবিধা পায়। সেয়ে এই উদ্দেশ্য আগত ৰাখি আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ তথা শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ ন ন লিখনিৰে এই মুখপত্ৰ প্ৰাগ্‌জ্যোতিখন প্ৰকাশ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছো। আলোচনী এখন প্ৰস্তুত কৰি উলিওৱা বৰ সহজ কাম নহয়। তথাপিও মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকলৰ দিহা-পৰামৰ্শৰ লগতে বন্ধু-বান্ধৱীসকলৰ সহায়-সহযোগিতাৰে এই বাৰ্ষিক মুখপত্ৰখন প্ৰস্তুত কৰি উলিওৱা অতি সহজ হৈ পৰিছে। এই প্ৰাগজ্যোতি আলোচনীখনে আজি ২৭ বছৰত ভৰি দিলে। সেয়ে আমি সপ্তবিংশতিতম্ সংখ্যাটি প্ৰকাশ কৰিবলৈ আগবাঢ়িছো। নিৰ্ধাৰিত সময়তকৈ বহু বেছি পলমকৈ লাভ কৰা বাবে বা অন্য কাৰণত যদি কাৰোবাৰ লিখা প্ৰকাশ কৰিব পৰা নগ'ল, সেয়া ইচ্ছাকৃত নহয়। সেয়ে তেওঁলোকৰ ওচৰত কৰযোৰে মাৰ্জনা বিচাৰিছো। তেওঁলোক যেন নিৰাশ নহৈ বৰঞ্চ নতুন উদ্যমেৰে সাহিত্য চৰ্চাত ব্ৰতী হয়, তাৰবাবে মই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক অনুৰোধ জনালো।

এই মহাবিদ্যালয়ত পঢ়িবলৈ পাই মই অতি গৌৰৱ অনুভৱ কৰিছো। মহাবিদ্যালয়ৰ চৌদিশ ইমানেই মনোমহা যে নকৈ নোৱাৰিছো। মহাবিদ্যালয়ত পাঠগ্ৰহণ কৰিও খুৱেই ভাল লাগে। কাৰণ ইয়াৰ ছাৰ-বাইদেউসকলোৱে ইমান স্পষ্ট আৰু ধুনীয়াকৈ বুজাই দিয়ে। আৰু মই আনন্দ অনুভৱ কৰিছো এই মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীৰ সম্পাদক হিচাপে সেৱা আগবঢ়াব পাই, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে আলোচনীখনৰ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰি মোক এই মহান অনুষ্ঠানটিৰ সেৱা আগবঢ়াবলৈ এই সুযোগকণ দিয়াৰ বাবে তেওঁলোকক মোৰ হিয়াভৰা মৰম যাচিছোঁ।

ধ্ৰুৱজিৎ চৌধুৰী

সূচীপত্ৰ

প্ৰবন্ধ—

নাৰীৰ অধিকাৰ আৰু নাৰীৰ অৱস্থান— **কল্যাণী দেৱী** /১৫

নিষিদ্ধ কথা কোৱা মানুহজন— **মানসজ্যোতি মেধি** /১৮

আহিনৰ এটি মিঠা অনুভৱ— **ডলী দাস** /২০

'অন্ধবিশ্বাস'ৰ কবলত যুৱ মানৱ-সমাজ আৰু বিজ্ঞানৰ অৱদান— **প্ৰণৱ দাস** /২১

ম'বাইল ফোন ঃ সুফল আৰু কুফল— **দীক্ষিতা ৰয়** /২২

'নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়'ৰ প্ৰতি মোৰ কিছু অনুভৱ...— **নিবেদিতা দাস** /২৩

মই সোণালী আৰু মকৰাৰ এক অবিৰত যাত্ৰা— **দীপান্বিতা দাস** /২৪

সময়ৰ মূল্য— **ধ্ৰুৱজিৎ চৌধুৰী** /২৭

Philosophy of Language in Indian Tradition– **Dr. Bhupesh Sarma** /২৮

Modernism in Literature– **Dr. Anup Kr. Sarma** /৩৩

Counter Attack– **Abhijit Choudhury** /৩৪

Potentiality of Agro Based Small Scale Industry in Assam– **Dr. Kamal Thakuria** /৩৫

Gaudhi's Concept of Education– **Manik ch. Das** /৪৩

কবিতা—

প্ৰফেচৰ— **ৰাজেন দাস** /৪৭

মাথোঁ তোমাৰ বাবে— **কৌশিক শৰ্মা** /৪৮

মই তোমাৰ পূজাৰী মাথোঁ— **কৰবী শৰ্মা** /৪৮

নিসংগ জীৱন— **ৰণজিৎ তালুকদাৰ** /৪৯

সুগন্ধি কবিতা— **কৃষ্ণাশ্ৰী কলিতা** /৪৯

ল'ৰালিৰ সেই গাঁওখনি— **ধ্ৰুৱজ্যোতি পাঠক** /৫০

দুপৰীয়া— **ৰেখামণি বৈশ্য** /৫০

পানী— **দিগন্ত দাস** /৫০

অনুভৱ— **হিৰামণি পাঠক** /৫১

তোমালৈ মনত পৰে— **লিপিকা দেৱী** /৫১

অপেক্ষা— মলয়া দাস /৫২
অবাস্তৱ সপোন— বৰ্ণালী চৌধুৰী /৫২
মৰমৰ মা— ৰাহুল মেধি /৫৩
তৃষ্ণাতুৰ— সীমান্ত বৰ্মণ /৫৩
মোৰ অনুভৱ— ডেইজী বৈশ্য /৫৪
সন্ত্ৰাস— গণেশ কলিতা /৫৪
নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়— জিমি দাস /৫৪
Bygone Days– Tridip Sarma /৫৫
ভবা নাছিলো, তুমি মোক এৰি যাবা বুলি— শিখামণি দাস /৫৬
জীৱনৰ পাতনি— মিণ্টু কুমাৰ চৌধুৰী /৫৬

গল্প—

উপলব্ধি— নিৰ্মালী মহন্ত চৌধুৰী /৫৯
বিবৰ্ণ জীৱন— দিপু মণি দাস /৬২
সন্ত্ৰাসবাদ— অনামিকা দাস /৬৩
মাহীমাক— চন্দনা ৰয় /৬৪
প্ৰতিশোধ— ডৰথী দেৱী /৬৫
প্ৰকৃত বন্ধু— জিষ্ণু অধিকাৰী /৬৬
সন্ত্ৰাসবাদ— অমৃতা দেৱী /৬৭
৩০ অক্টোবৰৰ ধুমুহা— অঞ্জনদ্বীপ চক্ৰৱৰ্তী /৬৮

প্ৰবন্ধ

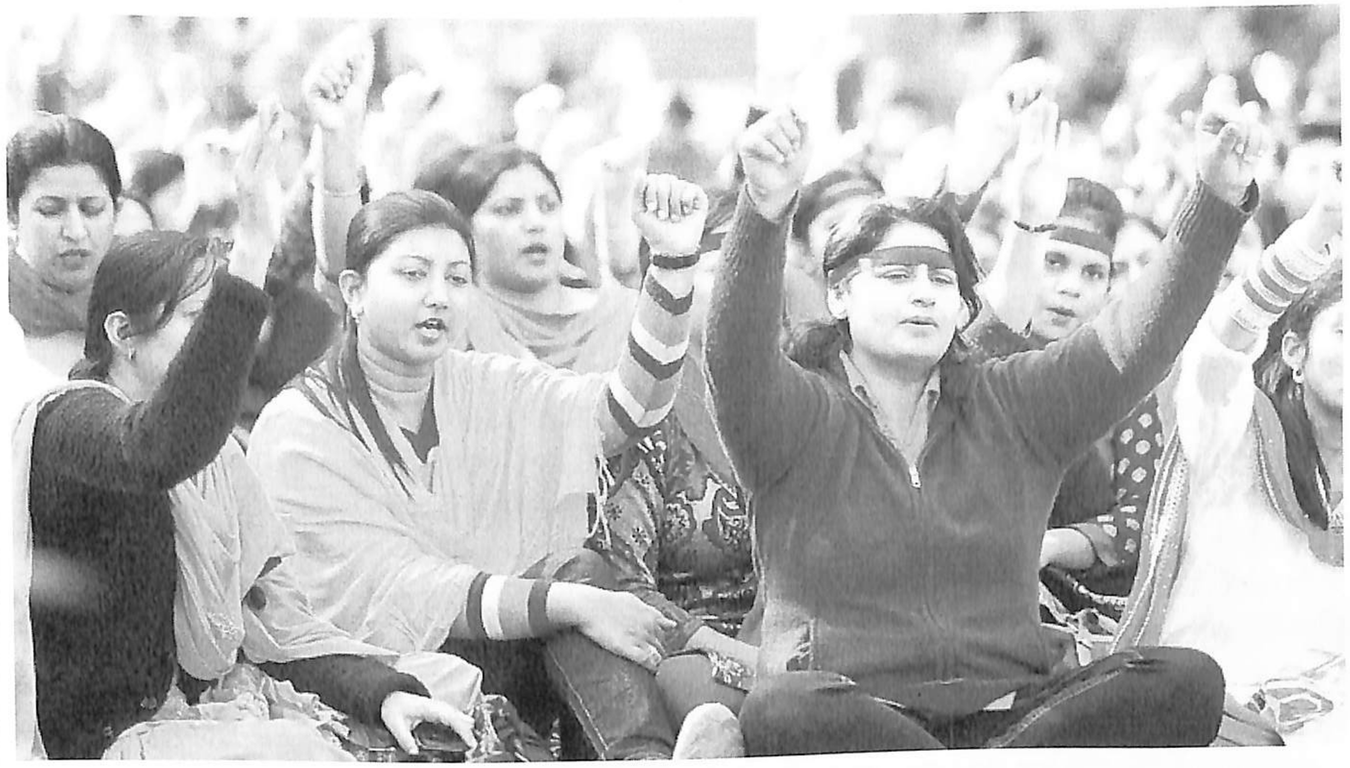

নাৰীৰ অধিকাৰ আৰু নাৰীৰ অৱস্থান

কল্যাণী দেৱী
সহযোগী অধ্যাপিকা
ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

সৃষ্টিৰ পাতনিৰে পৰা নাৰী সমাজে সমাজ বিকাশত এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰি আহিছে। সমাজৰ ধাৰাবাহিকতা ৰক্ষা কৰিবৰ কাৰণে এটা শিশুক জন্ম দিয়াৰ পৰা শিশুটোক পূৰ্ণাংগ ব্যক্তি হিচাপে গঢ়ি তোলাৰ ক্ষেত্ৰত এগৰাকী নাৰীৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য অপৰিসীম। অকৃত্ৰিম স্নেহৰ অধিকাৰিণী নাৰী জাতি মানৱ জাতিৰ মাতৃ স্বৰূপা। এই প্ৰসংগতে বুৰঞ্জী প্ৰসিদ্ধ নেতা নেপোলিয়নে কৈছিল— "Give me a good mother and I will give you a good Nation."

এনেকুৱা গুৰুত্বপূৰ্ণ স্থান দখল কৰি অহা নাৰীজাতিক বিভিন্ন যুগত বিভিন্ন দেশত পুৰুষ প্ৰধান সমাজে সৰ্বতোপ্ৰকাৰে অৱদমিত আৰু পদদলিত কৰি আহিছে। অন্যহাতে নাৰীয়ে সমানাধিকাৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে সময়ে সময়ে সংগ্ৰাম কৰি আহিছে।

১৮৩৮ চনত কাল মাৰ্ক্সে পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে নাৰীৰ সমানাধিকাৰ আৰু মুক্তিৰ কথা কৈছিল। ১৮৮৯ চনত প্যাৰী চহৰত অনুষ্ঠিত আন্তৰ্জাতিক শ্ৰমিক সন্মিলনত বিশ্ব-বৰেণ্য কমিউনিষ্ট নেত্ৰী ক্লাৰা জেটলিনে পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে নাৰী-পুৰুষৰ সমান অধিকাৰৰ দাবী জনাই এটি তেজস্বী ভাষণ দিয়ে। ইয়াৰ আগতে আন্তৰ্জাতিক সন্মিলনত নাৰীৰ সমান অধিকাৰৰ দাবীত কোনো ভাষণ দিয়া হোৱা নাছিল। সেয়েহে ইয়ে সমগ্ৰ বিশ্বতে এক আলোড়নৰ সৃষ্টি কৰে। ১৮৫৭ চনত আমেৰিকাৰ মহিলা কৰ্মীসকলে পুৰুষৰ সমান

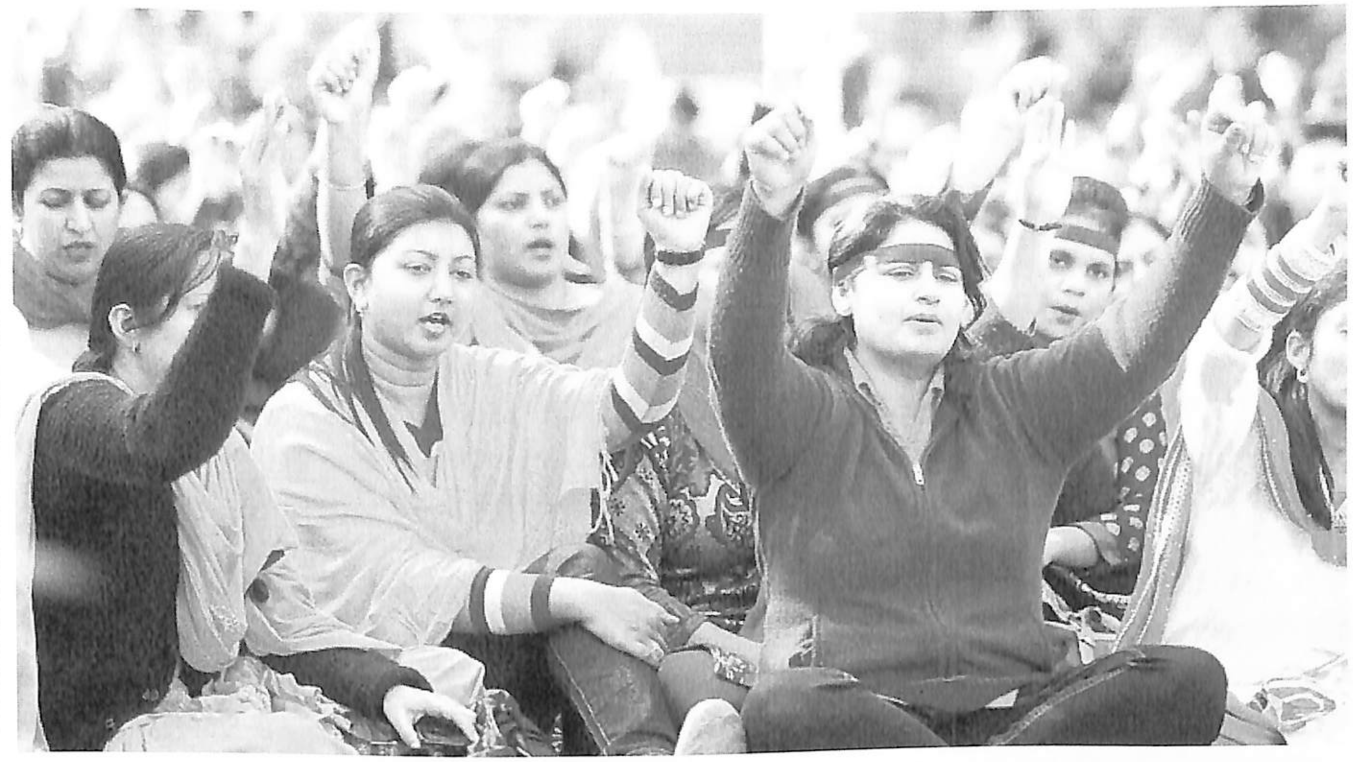

নাৰীৰ অধিকাৰ আৰু নাৰীৰ অৱস্থান

কল্যাণী দেৱী
সহযোগী অধ্যাপিকা
ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

সৃষ্টিৰ পাতনিৰে পৰা নাৰী সমাজে সমাজ বিকাশত এক গুৰুত্বপূর্ণ ভূমিকা পালন কৰি আহিছে। সমাজৰ ধাৰাবাহিকতা ৰক্ষা কৰিবৰ কাৰণে এটা শিশুক জন্ম দিয়াৰ পৰা শিশুটোক পূর্ণাংগ ব্যক্তি হিচাপে গঢ়ি তোলাৰ ক্ষেত্ৰত এগৰাকী নাৰীৰ দায়িত্ব আৰু কর্তব্য অপৰিসীম। অকৃত্ৰিম স্নেহৰ অধিকাৰিণী নাৰী জাতি মানৱ জাতিৰ মাতৃ স্বৰূপা। এই প্ৰসংগতে বুৰঞ্জী প্ৰসিদ্ধ নেতা নেপোলিয়নে কৈছিল— "Give me a good mother and I will give you a good Nation."

এনেকুৱা গুৰুত্বপূর্ণ স্থান দখল কৰি অহা নাৰীজাতিক বিভিন্ন যুগত বিভিন্ন দেশত পুৰুষ প্ৰধান সমাজে সর্বতোপ্ৰকাৰে অৱদমিত আৰু পদদলিত কৰি আহিছে। অন্যহাতে নাৰীয়ে সমানাধিকাৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে সময়ে সময়ে সংগ্ৰাম কৰি আহিছে।

১৮৩৮ চনত কাল মার্ক্সে পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে নাৰীৰ সমানাধিকাৰ আৰু মুক্তিৰ কথা কৈছিল। ১৮৮৯ চনত প্যাৰী চহৰত অনুষ্ঠিত আন্তর্জাতিক শ্ৰমিক সন্মিলনত বিশ্ব-বৰেণ্য কমিউনিষ্ট নেত্ৰী ক্লাৰা জেটলিনে পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে নাৰী-পুৰুষৰ সমান অধিকাৰৰ দাবী জনাই এটি তেজস্বী ভাষণ দিয়ে। ইয়াৰ আগতে আন্তর্জাতিক সন্মিলনত নাৰীৰ সমান অধিকাৰৰ দাবীত কোনো ভাষণ দিয়া হোৱা নাছিল। সেয়েহে ইয়ে সমগ্ৰ বিশ্বতে এক আলোড়নৰ সৃষ্টি কৰে। ১৮৫৭ চনত আমেৰিকাৰ মহিলা কর্মীসকলে পুৰুষৰ সমান

দৰমহা লাভ কৰিবলৈ আৰু কামৰ সময় প্ৰতিদিনে ১০ ঘণ্টা কৰিবলৈ এক আন্দোলন গঢ়ি তুলিছিল। ১৯০৭ চনত জাৰ্মানীৰ ষ্টুটগাৰ্টত প্ৰথম আন্তৰ্জাতিক নাৰী সন্মিলন অনুষ্ঠিত হয়। ক্লাৰা জেটলিন এই নৱগঠিত সংগঠনৰ সাধাৰণ সম্পাদিকা নিৰ্বাচিত হয়। ১৯০৮ চনৰ ৮ মাৰ্চ তাৰিখে নিউয়ৰ্কৰ দৰ্জি মহিলাৰ ঐতিহাসিক ভোটাধিকাৰৰ আন্দোলন আৰম্ভ হয়। ১৯০৯ চনৰ ২৭ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে নিউয়ৰ্কৰ শ্ৰমিক মহিলা সকলে নাৰীৰ ভোটাধিকাৰৰ দাবীত এক প্ৰস্তাৱ গ্ৰহণ কৰে। ১৯১০ চনত ডেনমাৰ্কৰ কোপেন হেগেন চহৰত দ্বিতীয় আন্তৰ্জাতিক নাৰী সন্মিলন অনুষ্ঠিত হয়। ১৭ খন দেশৰ প্ৰায় ১০০ মহিলাই এই সন্মিলনত যোগদান কৰি এক অভিলেখ সৃষ্টি কৰে। ইয়াত এটা প্ৰস্তাৱ লোৱা হয় যে প্ৰতিবছৰে এটা দিন নাৰীৰ ভোটাধিকাৰৰ দাবী দিৱস হিচাপে পালন কৰা হ'ব। সেই সময়ত নাৰীৰ ভোটাধিকাৰ আন্দোলন এটি বিশেষ বৈপ্লৱিক আন্দোলন আছিল। ১৯১০ চনৰ দ্বিতীয় আন্তৰ্জাতিক নাৰী সন্মিলনৰ পিছত ১৯১৪ চন পৰ্যন্ত বিভিন্ন দেশৰ নাৰী সমাজে মাৰ্চ মাহৰ বিভিন্ন দিন 'আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱস' হিচাপে পালন কৰে। অৱশেষত ১৯০৮ চনৰ ৮ মাৰ্চ; নিউয়ৰ্ক দৰ্জি মহিলা শ্ৰমিকসকলৰ ঐতিহাসিক ভোটাধিকাৰ আন্দোলনৰ দিনটোকেই 'আন্তৰ্জাতিক নাৰী দিৱস' হিচাপে পালন কৰা হয়।

ক্ৰমশঃ এই আন্দোলনে ইংলেণ্ড, ইটালি, ফ্ৰান্স, জাৰ্মানী ইত্যাদি দেশলৈ বিস্তাৰ লাভ কৰে। শ্ৰমজীৱীৰ পৰা অভিজাত সকলো অংশৰ নাৰী সমাজৰ মাজলৈ এই আন্দোলন বিয়পি পৰে। ইয়াৰ লগে লগে বিশ্বৰ বিভিন্ন দেশত শ্ৰমজীৱী নাৰীৰ সংগঠন আৰু গণতান্ত্ৰিক নাৰীৰ সংগঠন গঢ়ি উঠে। তাৰ পিছত প্ৰথম মহাযুদ্ধৰ সময়ত ৮ মাৰ্চৰ সংগ্ৰামী ঐতিহ্য নাৰীয়ে ৰক্ষা কৰি আহিছে। ১৯৪৭ চনৰ ৮ মাৰ্চত ৰাছিয়াৰ পেট্ৰোগ্ৰাড চহৰৰ শ্ৰমিক নাৰীয়ে অত্যাচাৰী জাৰৰ বিৰুদ্ধে গণতান্ত্ৰিক আন্দোলন কৰে। ১৯৩৬ চনত লা-পোশিওনাৰ নেতৃত্বত ৮ মাৰ্চত ৮০ হাজাৰৰো অধিক শ্ৰমিজীৱী নাৰীয়ে স্পেইনৰ মাদ্ৰিদ চহৰত ফেঁচীবাদী ফ্ৰাঙ্কো বিৰোধী শোভাযাত্ৰা কৰি সমগ্ৰ চহৰ কঁপাই তোলে।

মহিলা অধিকাৰ সুৰক্ষাৰ বাবে আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় আৰু ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত বিভিন্ন ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰে। ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ চনদৰ প্ৰস্তাৱনাত মহিলা আৰু পুৰুষক সমান অধিকাৰ প্ৰদানৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰা হৈছে। ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ সাধাৰণ সভাই ১৯৫২ চনত মহিলাসকলৰ ৰাজনৈতিক অধিকাৰৰ আচাৰবিধিখন (Convention on Political Rights of women) গ্ৰহণ কৰে। কেৱল মহিলাসকলৰ কাৰণে গ্ৰহণ কৰা এইখনেই হ'ল প্ৰথম আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় দলিল। ১৮৫৭ চনত বিবাহিত মহিলাৰ জাতীয়তা সম্পৰ্কীয় আচাৰ বিধিখন (Convention on the Nationality of the married women) গ্ৰহণ কৰা হয়। আচাৰ বিধিখনৰ দ্বাৰা এগৰাকী নাগৰিক আৰু বিদেশীৰ মাজত বিবাহ-বিচ্ছেদ হ'লে বা বিবাহিতা মহিলাৰ স্বামীৰ নাগৰিকত্ব সলনি হ'লে পত্নীগৰাকীৰ নাগৰিকত্ব যে সলনি নহয় তাক নিশ্চিত কৰা হয়।

ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ সাধাৰণ সভাই ১৯৭৫ চনৰ বছৰটো আন্তৰ্জাতিক মহিলা বৰ্ষৰূপে ঘোষণা কৰে। ১৯৭৫ চনত মেক্সিকো মহানগৰত মহিলাৰ বিশ্ব অধিৱেশন অনুষ্ঠিত হয়। এহেজাৰৰো অধিক প্ৰতিনিধিয়ে যোগদান কৰা অধিৱেশনত প্ৰায় ৭০ শতাংশ আছিল মহিলা। এই প্ৰতিনিধি সকলে ১৩৩ খন দেশক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছিল। মহিলা দশকৰ মূল বিষয়বস্তু আছিল সমতা, বিকাশ আৰু শান্তি। নাৰীৰ প্ৰতি সকলো বৈষম্য আঁতৰ কৰা বিষয়ক আচাৰ বিধি (Convention on Elimination of all forms of Discrimination against women বা CEDAW) চিডউ গ্ৰহণ কৰা হয়। নাৰীৰ প্ৰতি সকলো বৈষম্য দূৰ কৰা আৰু সামাজিক অৰ্থনৈতিক, ৰাজনৈতিক, সাংস্কৃতিক সকলো ক্ষেত্ৰতে পুৰুষৰ সমান অধিকাৰ প্ৰতিষ্ঠা ইয়াৰ লক্ষ্য।

১৯৮০ চনত ক'পেনহেগেনত ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ মহিলা দশকৰ বিশ্ব অধিৱেশন ঃ সমতা, উন্নয়ন আৰু শান্তি অনুষ্ঠিত কৰা হয়। ১৯৮৫ চনৰ নাইৰোবি সন্মিলনত সন্মুখলৈ চোৱা কাৰ্য পৰিকল্পনা গ্ৰহণ হয়।

১৭০০০ প্ৰতিনিধিৰে বিশ্বৰ সৰ্ববৃহৎ সন্মিলন চীনৰ বেইজিঙত অনুষ্ঠিত হয়। সন্মিলনৰ মূলমন্ত্ৰ হ'ল মহিলাৰ দৃষ্টিৰে বিশ্বৰ অৱলোকন। মহিলা বিশ্বসন্মিলনৰ উপৰিও ২০০০ চনত মহিলাৰ অধিকাৰ সংৰক্ষণৰ উদ্দেশ্যে এখন অধিৱেশন অনুষ্ঠিত হৈছিল। লিংগভিত্তিক অসমতা দূৰ কৰা এই অধিৱেশনৰ প্ৰধান উদ্দেশ্যে আছিল। বিশ্বৰ ১৮০ সদস্য ৰাষ্ট্ৰৰ প্ৰতিনিধিয়ে ইয়াত যোগদান কৰিছিল।

আপাতঃ দৃষ্টিত ভাৰতীয় নাৰীয়ে ইউৰোপ আমেৰিকা আদিৰ নাৰীৰ দৰে অধিকাৰ ৰক্ষাৰ কাৰণে বিপ্লৱ কৰিব লগা হোৱা নাই।

১৯৫০ চনৰ ২৬ জানুৱাৰী তাৰিখে সংবিধান গৃহীত হোৱাৰ পৰাই ভাৰতীয় নাৰীয়ে সমান অধিকাৰ পাইছে। সংবিধানৰ ১৪,১৫,১৬ নং অনুঃ লিংগৰ ভিত্তিত পুৰুষ নাৰীৰ মাজত কোনো বৈষম্যমূলক আচৰণ কৰিব নোৱাৰিব। সংবিধানৰ ৩৯ (ঘ) সমান কামৰ বাবে সমান দৰমহা। ৪২ নং অনুঃ মহিলাৰ সামাজিক নিৰাপত্তাৰ সুনিশ্চিত কৰা হৈছে।

ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্য্যায়ত মহিলাৰ অধিকাৰ সুৰক্ষাৰ কাৰণে বিভিন্ন আইন প্ৰণয়ন কৰা হৈছে যদিও প্ৰকৃতাৰ্থত নাৰীয়ে সামাজিক, অৰ্থনৈতিক, ৰাজনৈতিক আদি ক্ষেত্ৰত পুৰুষৰ সমানে

অধিকাৰ লাভ কৰিব পৰা নাই।

২০১১ চনত লোকপিয়লৰ তথ্য অনুসৰি ভাৰতবৰ্ষত মুঠ শিক্ষিত লোকৰ হাৰ হ'ল ৭৪.০৪ শতাংশ, ইয়াৰে ৮২.১৪ শতাংশ পুৰুষ আৰু ৬৫.৪৬ শতাংশ মহিলা। অসমৰ ক্ষেত্ৰত ৭২.১৯ মুঠ শিক্ষিত লোকৰ ভিতৰত ৭৭.৮৫ শতাংশ পুৰুষ আৰু ৬৩.০০ শতাংশ মহিলা।

সমগ্ৰ বিশ্বতে পুৰুষ আৰু মহিলা মাজত থকা বৈষম্যৰ প্ৰতি যদি লক্ষ্য কৰো তেতিয়া হ'লে দেখিবলৈ পাওঁ যে—

সমগ্ৰ পৃথিৱীৰ তেৰকোটি দৰিদ্ৰ মানুহৰ শতকৰা ৭০ ভাগেই হ'ল মহিলা।

সমগ্ৰ পৃথিৱীৰ ২ কোটি ৭০ লাখ শৰণাৰ্থীৰ ৭৫ ভাগে হ'ল মহিলা।

পৃথিৱীৰ ১০ কোটি নিৰক্ষৰ লোকৰ ২/৩ অংশ মহিলা।

পৃথিৱীৰ মুঠ ১৩০ নিযুত স্কুললৈ নোযোৱা শিশুৰ ২/৩ অংশই হ'ল কন্যা শিশু।

প্ৰতি বছৰে পৃথিৱীত গৰ্ভৱস্থা আৰু সন্তান জন্মৰ জটিলতাত ৫,৮৫,০০০ মহিলাই প্ৰাণ হেৰুৱায়। (প্ৰতিদিনে ১৬০০ তকৈ বেছি)

যিকোনো সশস্ত্ৰ বিদ্ৰোহ অথবা যুদ্ধৰ ফলত আটাইতকৈ ক্ষতিগ্ৰস্থ হয় মহিলা আৰু শিশু। ভাৰতবৰ্ষত পুৰুষ আৰু নাৰীৰ লিংগ অনুপাত যদি লক্ষ্য কৰো তেতিয়া হ'লে দেখিবলৈ পাওঁ যে ভাৰতত পুৰুষৰ অনুপাতত নাৰীৰ সংখ্যা ক্ৰমে হ্ৰাস হৈ আহিছে। ভাৰতবৰ্ষৰ প্ৰতি ১০০০ পুৰুষৰ বিপৰীতে নাৰীৰ অনুপাত হ'ল—

১৯৫১-৯৪৬, ১৯৭১-৯৩০, ১৯৯১-৯৩৭, ২০০১-৯৩৩, ২০১১-৯৪০

থোৰতে ভাৰতত মহিলা শোষণ উৎপীড়নৰ এখন ছবি—

ভাৰতবৰ্ষত প্ৰতি ২৬ মিঃ এজনী মহিলাক উৎপীড়ন কৰা হয়।

ভাৰতবৰ্ষত প্ৰতি ৫৪ মিঃ এজনী মহিলাক ধৰ্ষণ কৰা হয়।

ভাৰতবৰ্ষত প্ৰতি ৪৩ মিঃ এজনী মহিলাক অপহৰণ কৰে।

ভাৰতবৰ্ষত প্ৰতি ৬৬ মিঃ এজনী মহিলাক যৌতুকৰ কাৰণে হত্যা কৰে।

ভাৰতবৰ্ষত প্ৰতি ৭ মিঃ মহিলা সংক্ৰান্তীয় ঘটনা সংঘটিত হয়।

আমাৰ সমাজত যৌতুক প্ৰথাক এক ব্যাধি বুলি ক'ব পাৰি।

ভাৰতবৰ্ষত যৌতুকজনিত কাৰণত প্ৰতিবছৰে হাজাৰ হাজাৰ মহিলাক হত্যা কৰা হয়। ভাৰতবৰ্ষত প্ৰতি ঘণ্টাত এজনী মহিলা যৌতুকজনীত কাৰণত মৃত্যু মুখত পৰিব লগা হয়। ভাৰতবৰ্ষত বিভিন্ন ৰাজ্যত ২০১২ চনত ৮,২৩৩ গৰাকী মহিলা যৌতুকজনীত কাৰণত মৃত্যু মুখত পৰে। ২০০৭ চনত ৮০৯৩ জনী মহিলাই যৌতুকজনীত কাৰণত মৃত্যু মুখত পৰে।

২০০৮ চনত ৮,১৭২ গৰাকী

২০০৯ চনত ৮,৩৮৩ গৰাকী

২০১০ চনত ৮,৩৯১ গৰাকী

২০১১ চনত ৮,৬১৮ গৰাকী মহিলাই যৌতুকজনীত কাৰণত মৃত্যু মুখত পৰিব লগা হয়।

ভাৰতবৰ্ষত প্ৰতি দিনে দুই গৰাকী মহিলা ধৰ্ষণৰ বলি হয়। (NCRB) তথ্য অনুসৰি ২০১২ চনত ২,৯২৩ টা ধৰ্ষণৰ গোচৰৰ তথ্য পোহৰলৈ আহে ২০১৩ চনত ৩৩,৭০৭ টা ধৰ্ষণৰ গোচৰৰ তথ্য পোহৰলৈ আহে ২০০৭ চনৰ পৰা ২০১১ চনলৈ এই পাঁচ বছৰত প্ৰতি বছৰে গড়ে ২২,০০০ ধৰ্ষণ কাৰ্য সংঘটিত হয়। এই ধৰ্ষণ কাৰ্য সংঘটিত হোৱা ছোৱালীৰ বয়স ১৮ ৰ পৰা ৩০ বছৰ। ছোৱালীৰ ক্ষেত্ৰত আটাইতকৈ বেছি ধৰ্ষণ কাৰ্য্য সংঘটিত হয়।

ভাৰতবৰ্ষৰ ৫০ শতাংশ মহিলাই ৰক্তহীনতাত ভোগে আৰু এই ৰক্তহীনতাত ভোগা মহিলাৰ ৫৪ শতাংশ গাঁওত বাস কৰে।

গৰ্ভৱতী মাতৃৰ মৃত্যুৰ হাৰ পৃথিৱীৰ ভিতৰত ভাৰতৰ স্থান দ্বিতীয়। ভাৰতবৰ্ষত প্ৰতি ১৪ মিঃ এজনী গৰ্ভৱতী মাতৃয়ে মৃত্যুক আকোৱালি লয়। ভাৰতবৰ্ষত প্ৰতিদিনে সন্তান জন্ম দিয়া আৰু গৰ্ভাৱস্থা সংক্ৰান্তীয় অসুখত ৩০০ জনী মহিলাৰ মৃত্যু ঘটে।

বিশ্বত নাৰী আৰু পুৰুষ এটা আনটোৰ পৰিপূৰক ৰূপে কাম কৰি আহিছে। এটা অংশ বাদ দি আন এটা অংশ কেতিয়াও সম্পূৰ্ণ হ'ব নোৱাৰে। পুৰুষ সমাজে নাৰী জাতিক হেয় জ্ঞান কৰাৰ পৰিৱৰ্তে সমান বুলি জ্ঞান কৰিব লাগিব। মহিলাসকলেও নিজকে শিক্ষিত কৰি নিজৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ লগতে নিজৰ প্ৰাপ্য অধিকাৰৰ প্ৰতি সৱৰ হৈ উঠিব লাগিব। আৰু তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে হোৱা অন্যায়ৰ ঘোৰ প্ৰতিবাদ কৰিব লাগিব। তেতিয়াহে ভাৰতবৰ্ষত পুৰুষ-নাৰী বৈষম্যহীন সমাজ এখন গঢ়িব পাৰিম।

নিষিদ্ধ কথা কোৱা মানুহজন

মানসজ্যোতি মেধি
ষষ্ঠ যান্মাসিক (শিক্ষা বিভাগ)

পৃথিৱীত এনে বহু ব্যক্তিৰ জন্ম হয়, যাৰ মহান আদৰ্শ, কৰ্ম আৰু ব্যক্তিত্বই যুগে যুগে বহুজনক অনুপ্ৰাণিত কৰে। তেওঁলোক সাধাৰণতে হয় ধৰ্ম প্ৰৱৰ্তক, প্ৰচাৰক, সাধক, সাহিত্যিক, শিল্পী আদি। কিন্তু মানুহৰ জীৱনৰ গুপুত ৰহস্য, নিষিদ্ধ, লাজলগা কথাবোৰ প্ৰকাশ্যে আনৰ আগত মুকলিকৈ কৈ প্ৰসিদ্ধ হোৱা ব্যক্তি কিজানি আছিল এজনেই। এৰা এইজনেই হ'ল ছিগমণ্ড ফ্ৰয়েদ। যিজন মানুহৰ নাম শিক্ষিত সমাজত সকলোৱে পৰিচিত। কিন্তু তেওঁৰ মতবাদ জীৱনৰ সাধনা মানুহৰ মনোজগতত তেওঁৰ মুক্ত বিচৰণ ৰহস্য উদ্‌ঘাটন বা তেওঁ লিখা মনস্তত্বৰ পুথিসমূহ হয়তো বহুতে নাজানে। লগতে নাজানে শৈশৱ, যৌৱন আৰু বাৰ্ধক্য জীৱনৰ কথা। ফ্ৰয়েদক এটা সময়ত তেওঁৰ বিপৰীত পক্ষই 'ছেমুৱেল লুলেটিক' ৰোগত আক্ৰান্ত বুলি পগলা ফাটেকলৈ পঠিয়াইছিল। বাটে-পথে তেওঁলৈ সৰু ল'ৰা-ছোৱালীয়ে শিলগুটি দলিয়াইছিল। তেওঁৰ অপৰাধ আছিল মানুহৰ নিষিদ্ধ গোপন কথাবোৰ, ভাৱনাবোৰ মুক্তভাৱে মানুহক কোৱা। মানুহৰ মনটোৰ কথা যেতিয়া কোনেও বিশেষভাৱে চিন্তা কৰা নাছিল। সেই মনটোক লৈ ফ্ৰয়েদে আৰম্ভ কৰিছিল তেওঁৰ গৱেষণা, চিকিৎসা। তেওঁৱেই প্ৰথম কৈছিল মানুহৰ মন তিনিটা— চেতন, অচেতন আৰু অৱচেতন। লগতে দৃঢ়তাৰে এই কথাও কৈছিল যে প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ আজি কিছু প্ৰবৃত্তি, মনৰ গোপন কোঠাত স্তুপীকৃত হৈ থাকে আৰু চিৰ জাগ্ৰত প্ৰহৰীৰ দৰে চেতন মনটোৱে সেইবোৰ প্ৰকাশ হ'ব নিদিয়াকৈ ৰাখে। কিন্তু টোপনিত যেতিয়া চেতন মনটোক অৱচেতন মনটোৱে অধিকাৰ কৰে, তেতিয়াই মানুহৰ আদিম প্ৰবৃত্তিবোৰ জাগৰিত হয়। সেয়েহে আমি সপোনবোৰ দেখো।

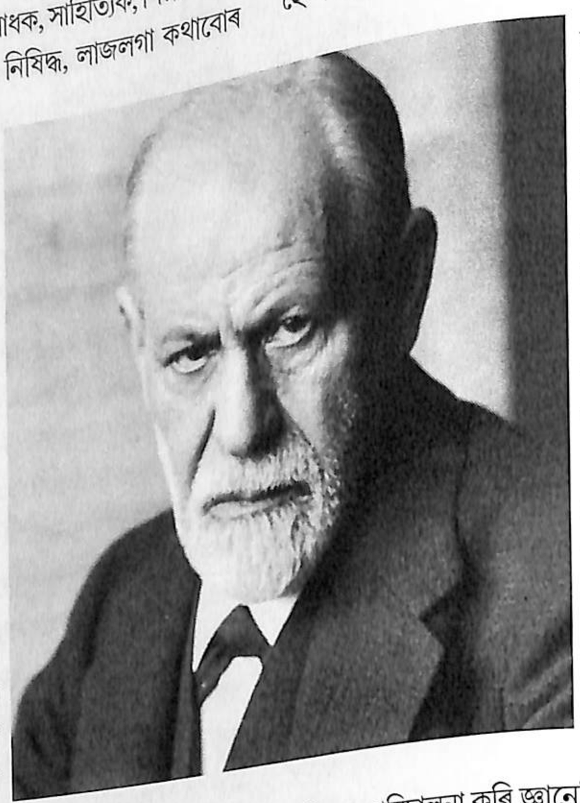

মানুহৰ মনৰ সুপ্ত বাসনা, আদি কথাবোৰ উন্মুক্ত কৰি ফ্ৰয়েড হৈ পৰিছিল অপ্ৰিয়। এনে কথাৰ বাবে তেওঁ যি যুক্তি দিছিল, সেই যুক্তিক কোনেও খণ্ডন কৰিব পৰা নাছিল। সেয়ে স্নায়ু বিশেষজ্ঞ আৰু মনোবিজ্ঞানী হিচাপে আজিও দ্বিতীয় এজন ফ্ৰয়েদৰ জন্ম হোৱা নাই। এই কথা ভাবি অবাকো লাগে, গৌৰবো অনুভৱ হয় যে মাথোঁ দুটামান শতিকা আগতে ফ্ৰয়েডে কোৱা— মানুহৰ মনটো সকলোতকৈ বেগী আৰু অপ্ৰতিৰোধ্য শক্তি। এই সত্যক সেই সময়ৰ মানুহে মানি লোৱা নাছিল। কিন্তু, সভ্যতাৰ প্ৰথম সুৰুজ উঠা দেশ ভাৰতত হেজাৰ বছৰ আগতে ব্ৰহ্মাৰ পুত্ৰ মনুৱে কৈছিল চৌবিলাক তত্ত্বৰে গঠিত আমাৰ এই দেহটোৰ অধিপতি হ'ল মনটো। মনেই একাদশ কৰ্ম ইন্দ্ৰিয়ক পৰিচালনা কৰি জ্ঞানেন্দ্ৰিয়ক পৰিচালনা কৰে। সেয়ে মন বিকল হ'লে দেহো বিকল হয়। ফ্ৰয়েদৰ এই মতবাদটো মনুৰ এনে ধাৰণায়ে অনুৰণিত হোৱা যেন লাগে।

অষ্ট্ৰিয়াৰ ফ্ৰেবাৰ্গ নামৰ ঠাইত এটা মধ্যবিত্ত পৰিয়ালত ১৮৫৬ চনত 'মে' মাহত ফ্ৰয়েডৰ জন্ম হয়। স্কুলীয়া জীৱনত কেইবাটাও শিক্ষানুষ্ঠানত পঢ়ি পিছত ভিয়েনা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা ঔষধ সম্পৰ্কীয়, স্নায়ু বিজ্ঞান, মনোবিজ্ঞান আদিত উচ্চ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি চিকিৎসক হৈছিল, তেওঁৰ মাতৃ আছিল পিতৃৰ দ্বিতীয় স্ত্ৰী (পক্ষ)। তেওঁ আছিল এগৰাকী মমতাময়ী সাদৰী আৰু মৃদুভাষী নাৰী। কিন্তু পিতৃ আছিল খঙাল, বদমেজাজী ক্ৰুদ্ধ হৃদয়ৰ এজন ব্যক্তি। ফ্ৰয়েডৰ মতে পিতৃয়ে তেওঁক মৰম কৰা বা ভাল ব্যৱহাৰ কৰা নাছিল। এটা বয়সলৈ তেওঁ বুজা নাছিল তেওঁৰ প্ৰতি পিতৃ ইমান নিৰ্দয় কিয়? কাৰণ চকুৰ সন্মুখতে সেইজন পিতৃয়ে তেওঁৰ ভনীয়েকহঁতক মৰম কৰিছিল। কোনো দিনে মাৰধৰ কৰা নাছিল; অথচ সামান্য কথাতে দেউতাকে তেওঁক প্ৰহাৰ কৰিছিল। কিন্তু ডাঙৰ হোৱাত তেওঁ এক মনে পঢ়িব বহিলে দেউতাকে প্ৰায়ে বিৰক্তি প্ৰকাশ কৰিছিল, তাতে যদি ফ্ৰয়েডে বিৰক্তি প্ৰকাশ কৰে দেউতাকে সন্মুখত আঙুলি জোকাৰি কয়— "ই পঢ়া-শুনা কৰি একো লাভ নাই, একোডাল কৰিব নোৱাৰে। ই জহন্নামে যাব।" ফ্ৰয়েদে ইয়াৰো তীব্ৰ প্ৰতিবাদ কৰিছিল। কথাৰে নহয় কামেৰে। পিছৰ জীৱনত তেওঁ অকপটে কৈছিল— "দেউতাই মোক যিমানে গালি পাৰে সিমানে মনোযোগেৰে মই অধ্যয়ন কৰিছিলো। পৰীক্ষাত ভাল কৰিলে শিক্ষকসকলে প্ৰশংসা কৰিছিল। কিতাপ উপহাৰ দিছিল, মায়েও মৰম কৰি উদ্‌গনি দিছিল। কিন্তু এইবোৰৰ বাবে মই যিমান আনন্দ পাইছিলো, তাতকৈ বেছি আনন্দ উপভোগ কৰিছিলো সেই জহন্নামে যোৱাৰ বাবে আশা কৰা মানুহজনৰ কথা মিছা প্ৰমাণিত কৰি। জোকৰ মুখত চুণ দিয়া অৱস্থা দেখি।" ঘৰৰ এনে অস্বাস্থ্যকৰ পৰিৱেশৰ মাজত মাকে পাৰেমানে চেষ্টা কৰিছিল সুন্দৰ পৰিৱেশ এটা সৃষ্টি কৰিবলৈ, প্ৰতিটো কথাতে ফ্ৰয়েডক উৎসাহিত কৰি আগুৱাই যোৱাৰ প্ৰেৰণা যোগোৱাৰ বাবে মাতৃৰ ওচৰত তেওঁ আছিল চিৰ কৃতজ্ঞ।

ফ্ৰয়েডে কোৱা আন বহুবোৰ কথাৰ বাবে তেওঁক বলিয়া হোৱা বুলি পগলা ফাটেকলৈ পঠিয়াইছিল। কিন্তু এদিন সকলো বাধা নেওচি এজন মনোবিজ্ঞানী হৈছিল আৰু মানুহৰ মাজত শুই থকা অৱচেতন মনটোৰ লগত গঢ়ি উঠিছিল এক আত্মিক সম্পৰ্ক, যাৰ গভীৰতালৈ গৈ বুটলি আনিছিল মানুহে বিচাৰি নোপোৱা মণি-মুকুতাবোৰ। টোপনি আহিলে বা মানুহৰ চেতন মনটো শুই পৰিলে জাগি উঠে অৱচেতন মনটো। বহুদিনৰ পৰা কাকো ক'ব নোৱাৰো, লাজ লগা, ভয় লগা, কথাবোৰ অৱচেতন মনত জাগ্ৰত হ'লে টোপনিতে তেনে কথাবোৰ স্বীকাৰ কৰে। এই সত্যকে ফ্ৰয়েডে সু-কৌশলে সন্মোহন শক্তিৰে কামত লগাই এটা সময়ত বহু মানসিক ৰোগীক আৰোগ কৰিছিল। এনে প্ৰথমটো ঘটনা আছিল ১৮৯০ চনৰ এটা পৰিয়ালত থকা গৰাকী গাভৰু গৰ্ডনছে আহি এদিন জনালে যে প্ৰায় এমাহে তেওঁ দিনে-নিশায়ে অনবৰত জ্বলি থকা কেকৰ গোন্ধ পাই থাকে। যিটো কথাই তেওঁক আতংকিত কৰি তুলিছিল। ফ্ৰয়েডে সকলো শুনি গাভৰুক সন্মোহনেৰে অৱচেতন মনটোৰ লগত মুখা-মুখি হ'ল। প্ৰায়ে ছমাহমান আগতে গাভৰুৱে গিৰিহঁতৰ কিশোৰী দুই কন্যাক কেক তৈয়াৰ কৰিব শিকাইছিল আৰু অভেনত কেক হ'বলৈ দিছিল। তাৰ কিছু পিছত পিয়নে তেওঁৰ মাকে লিখা চিঠি এখন দি যায়। চিঠিত মাকে অসুখৰ বাবে তেওঁক ঘৰলৈ মাতি পঠিয়ায়। যাৰ বাবে তেওঁ উদ্বিগ্ন হ'ল যদিও এই সময়ত ঘৰলৈ যাবলৈ তেওঁৰ সমূলি ইচ্ছা নাছিল, মনৰ এনে অৱস্থাত কিমান সময় পাৰ হৈ গ'ল তেওঁ গমকে নাপালে। কিন্তু অতপৰে কেকটো জ্বলি গৈ গোন্ধ ওলোৱাতহে বাস্তৱ জগতলৈ ঘূৰি আহিল আৰু তাৰ পিছৰ পৰা পোৱা কেকৰ গোন্ধই তেওঁক লগ নেৰা হ'ল। বহু প্ৰশ্ন কৰি ফ্ৰয়েডে গম পালে যে আচলতে গাভৰুৱে ঘৰৰ বি পত্নীগৰাকীক মনে মনে ভাল পায়। যি কথাই অস্বস্তিত পেলাই, কিয়নো গিৰিহঁতে সেই কথা গম নাপায়। তথাপি তেওঁক এৰি ঘৰলৈ যাবলৈ মন নাই। মাকৰ চিঠি অহাৰ সময়তে যিহেতু কেকটো জ্বলি গোন্ধ ওলাইছিল, সেই গোন্ধে অজানিতে তেওঁৰ মনত খোপনি পুতিলে। কিন্তু স্বাভাৱিক অৱস্থাত গাভৰুক এই কথা কোৱাত তেওঁ উন্মাদ প্ৰায় হৈ চিএৰি উঠিল মই এনে কথা কিয় ভাবিম। মানুহে এনেয়ে আপোনাক বলিয়া নকয় বুলি ফ্ৰয়েডক গালি পাৰি গুচি গ'ল। কিন্তু কিছুদিন পিছত গাভৰু গৰাকী আহি তেওঁ ধন্যবাদ জনাই তেওঁ সম্পূৰ্ণ আৰোগ্য হোৱা বুলি কয়। লগতে সলাজে কয় যে গৃহ-স্বামীয়ে তেওঁৰ মনৰ বতৰা পাই সহাৰি জনাইছে।

নিয়তিৰ কি নিষ্ঠুৰ পৰিহাস। বহুজনৰ মনৰ গোপন কথা শুনি অভ্যন্তৰত প্ৰৱেশ কৰা মানুহজনে কিন্তু নিজৰ মনৰ বন্ধ দুৱাৰ খুলি কোনোদিনে ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰিলে। নিজৰ যৌন জীৱনত তেওঁ আছিল অসন্তুষ্ট। পত্নীৰ স'তে কাম্য জীৱন আছিল অসুখী। সেইবুলি আন নাৰীৰ প্ৰতিও আসক্ত হোৱা নাছিল। কিন্তু প্ৰায়ে স্বপ্ন দোষত পৰিছিল। তাতকৈয়ো আচৰিত যিজন ফ্ৰয়েড একালত পিতৃৰ কঠোৰ অনুশাসনত অতীষ্ঠ হৈছিল, তেৱেঁই নিজ পুত্ৰসকলৰ বাবে আছিল এজন কঠোৰ পিতৃ। অৱশ্যে কন্যা 'আনোৰ' প্ৰতি আছিল সদয়। জীৱনৰ শেষ বয়সত কণ্ঠনলীত কৰ্কট ৰোগত আক্ৰান্ত হোৱা ফ্ৰয়েদে কন্যাক দিনে-ৰাতিয়ে ওচৰত বিচাৰিছিল। পিতৃ আৰু কন্যাৰ এনে সান্নিধ্যতাক বহুজনে ফ্ৰয়েডীয় ফৰমূলাৰে জোখ-মাখ কৰিছিল।

জীৱনৰ এনে ক্ষণত তেওঁক জন্মস্থানৰ পৰা বিতাৰিত কৰা হৈছিল। তেনেকৈয়ে পোন্ধৰ বছৰ মৃত্যুৰ সৈতে যুঁজি ১৯৩৯ চনত ইহলীলা ত্যাগ কৰে। মৃত্যুৰ আগতে তেওঁ যিহেতু এক অবোধ্য ব্যক্তি আছিল। মৃত্যুৰ পিছতো এটা প্ৰশ্নবোধক চিন হৈয়ে থাকিল। ৰোগী ফ্ৰয়েডজনে কেতিয়াও ডাক্তৰ ফ্ৰয়েডজনৰ ওচৰত নিজৰ বেমাৰৰ কথা মুকলিকৈ ক'ব পৰা নাছিল। এনে অৰ্থত তেওঁ আছিল এজন ভাল ডাক্তৰ, কিন্তু বেয়া ৰোগী, সেয়ে আনৰ বুকুৰ বোজা কমাব পৰা ব্যক্তিজনে নিজৰ বুকুত এবোজা বুজাব নোৱাৰা বোজা লৈয়ে জীৱন নাট সামৰিছিল। এনেকৈয়ে জীৱন সমাপ্ত হৈছিল নিষিদ্ধ কথা কৈ প্ৰসিদ্ধ হোৱা মানুহজনৰ জীৱন নাটৰ।

সহায়ক গ্ৰন্থ
"Freud : The Penultimate Biography"– D. Harlan Wilson
"Sigmund Freud His Life and Mind"– Halen Walker Puner

আহিনৰ এটি মিঠা অনুভৱ

ডলী দাস
দ্বিতীয় যান্মাসিক, শিক্ষা বিভাগ

দূবৰি দলিচাত পৰিছে
আহিনৰ শুভ্ৰৱঙী শেৱালি,
নীলাভ আকাশৰ বুকুত
কাঁচিয়লি ৰ'দৰ চিক্‌মিক্‌নি।

আহিন মানে শেৱালিৰ সুবাস। আহিন অনুভৱৰ টোপোলা, য'ত সৃষ্টি হয় কবিৰ ন ন কবিতা। আহিন মানে উৎসৱৰ সময়। হাতত এখন ভাৱময় ডায়েৰী আৰু অনুভৱৰ সেউজীয়া কলমেৰে লিখা এয়া মোৰ হৃদয়ৰ দস্তাবেজত সঞ্চিত কিছু অনুভূতি।

স্নিগ্ধ শৰৎকাল। এমুঠি সেউজীয়া অনুভৱ। পৃথিৱীৰ বুকুত প্ৰাণভৰি ফুলিছে অহৰহ সুগন্ধি শেৱালি। নীলাভ আকাশৰ বুকুত বতাহৰ মৃদু মৃদু কঁপনি। এই মৃদু মৃদু কঁপনিত শুভ্ৰৱঙী শেৱালি প্ৰাণ চঞ্চল হাঁহিত ব্যস্ত। প্ৰাণখুলি হাঁহিছে শেৱালিয়ে। বতাহৰ কঁপনিত বৃক্ষৰ সেউজী পাতবোৰে প্ৰাণ পাই উঠিছে। এই মৃদু মৃদু কঁপনিত শেৱালিৰ খিলখিল হাঁহিৰ লগতে মানৱৰো দেহ-মন সজীৱ হয়। এটি মনোৰম পৰিৱেশৰ লগতে মানৱ অনুভৱৰ সৈতে আপোন পাহৰা হৈ পৰে। শেৱালিৰ এই প্ৰাণচঞ্চল হাঁহিত চিৰসেউজ পৃথিৱীত উপচি পৰিছে সুবাস। চৌপাশে কেৱল শেৱালিৰ আমোলমোল সুগন্ধ। সুগন্ধিয়ে গোটেই জগতখনকে আকৰ্ষিত কৰি তুলিছে। শেৱালিৰ সুবাসে মানুহৰ হৃদয় এক নতুন অনুভৱত আনমনা কৰি তোলে, জীপাল কৰি তোলে মনৰ ভাৱনা।

শুকুলা শেৱালিৰ দুওঁঠৰ হাঁহিত সহাৰি জোনবাইৰ। জোনবাইৰ হাঁহিত থোপাথোপে সৰিছে পৃথিৱীৰ বুকুত জোনাক। এই স্বৰ্ণময়ী জোনাকত তিৰবিৰাই উঠিছে শেৱালিৰ অকণ অকণ দেহ। চিক্‌মিক্ কৰি হাঁহিছে সোণবৰণীয়া তৰায়েও। নীলাভ আকাশৰ বুকুত চপৰা-চপৰ শুকুলা মেঘ। এই টুকুৰা-টুকুৰ মেঘৰ সৈতে লুকা-ভাকু খেলাত ব্যস্ত হৈ পৰিছে যোল্লশ গোপিনীৰ দলে তৰাবোৰৰ প্ৰিয়তম জোনবাইয়ে। কি মনোৰম দৃশ্য। চাইয়ে মজা লাগে।

মৃদু মৃদু কঁপনি
বৃক্ষৰ সেউজী পাতৰ,
সূৰুযৰ কোমল ৰদালিত
তিৰ্‌বিৰ্‌ণি নিয়ৰৰ টোপালৰ।

স্নিগ্ধ ৰাতিপুৱা। এটি নতুন প্ৰভাতৰ আগমন। সূৰুযৰ সোণালীকিৰণ চৌদিশে বিয়পিছে। লাহী লাহী বতাহত নাচিছে বৃক্ষৰ সেউজকোমল পাত। বতাহৰ মিঠা পৰশ পাই কঁপি উঠিছে দুবৰিৰ অকণমাণি দেহ। আলোকিত ৰশ্মিত তিৰ্‌বিৰ্‌কৈ জিলিকি উঠিছে নিয়ৰৰ টোপাল। ৰাতি খিলখিলকৈ হাঁহি থকা, বতাহত দেহ-মন এৰি দি হালি-জালি নাচি পৰা শুকুলা শেৱালিবোৰ নীৰৱে শুই পৰিছে দুবৰিৰ কোলাত। এই নীৰৱ টোপনি পিছে চিৰস্থায়ী। শেৱালিয়ে যেন শান্তি লভিছে দুবৰিৰ কোলাত মূৰ থৈ। বিচাৰি পাইছে যেন মৰম ভালপোৱা। পৃথিৱীৰ পৰা চিৰবিদায় মাগিছে শুভ্ৰৱঙী শেৱালিয়ে। সূৰুযৰ কিৰণত শেৱালিৰ কণমাণি দেহ উথলি উঠিছে। চিৰসেউজ পৃথিৱীক সুৱাসিত কৰি চকুলো টুকা শেৱালিৰ জীৱন পৰিসমাপ্তি ঘটিল। গোটেই জগতখনকেই মনোৰম কৰি তোলা শেৱালিৰ জীৱন যদিও খন্তেকীয়া তথাপি সুৱাস বিলাই সকলোৰে হৃদয়ত এক মিঠা অনুভূতি জগাই তোলে। হে ! শুভ্ৰৱঙী শেৱালি, তুমি এনেকৈ থাকা সদায় সুৱাসেৰে সুৱাসিত কৰি চিৰসেউজ পৃথিৱীক।

'অন্ধবিশ্বাস'ৰ কবলত যুৱ মানৱ-সমাজ আৰু বিজ্ঞানৰ অৱদান

প্ৰণৱ দাস
চতুৰ্থ যান্মাসিক

বৰ্তমানৰ যুগ হৈছে 'বিজ্ঞানৰ যুগ'। এই কথাটো বৰ্তমান সৰ্বজন বিদিত। কিন্তু এই বিজ্ঞানৰ যুগতো যে বৰ্তমান যুৱ-মানৱ সমাজত 'অন্ধবিশ্বাস' যেন এক ডাঙৰ সমস্যা হৈ পৰিছে। এই বিষয়টোক লৈয়ে এতিয়া আমাৰ সমাজত প্ৰশ্ন উঠিছে যে ইয়াক কেনেকৈ সমাজৰ পৰা মযিমূৰ কৰি উন্নতশীল সমাজ গঢ়িব পৰা যায়। বিজ্ঞানে যেনেকৈ এচাম লোকক উচ্চ শিখৰত বিজয় ধ্বজা উৰুৱাৰ সপোন বাস্তৱিত কৰিছে তাৰ বিপৰীতে এচাম লোক 'অন্ধবিশ্বাস'ৰ কবলত পৰি ককবকাই থাকিব লগা হৈছে।

'অন্ধবিশ্বাস' যিটো শব্দই বছৰ-বছৰ ধৰি যুৱ-মানৱ-সমাজক গ্ৰাস কৰি পেলাইছে, যাৰ ফলশ্ৰুতি স্বৰূপে 'ডাইনী হত্যাই' আজিও সমাজক ডুবাই ৰাখিছে। ফলত আজি বহু লোকে এই সংসাৰৰ পৰা বিদায় মাগিছে। তথাপি আজিও বিভিন্ন চিন্তাবিদ, বুদ্ধিজীৱী আৰু বিজ্ঞানী বিলাকে ইয়াক সমাজৰে পৰা নাইকিয়া কৰাত আপ্ৰাণ চেষ্টা চলাইছে যদিও আজিৰ তথাকথিত কিছুমান লোকে ইয়াক নতুনকৈ সমাজত বীজ সিঁচি দিছে।

'ডাইনী হত্যাৰ' সমভাগী ৰূপে ধৰ্ষণ, অপৰাধমূলক কাৰ্যও দিনকদিনে বৃদ্ধি পোৱাত তাৰ পৰিণতি স্বৰূপে যুৱ-সমাজৰ মানদণ্ড হ্ৰাস কৰি পেলাইছে। আজি বিজ্ঞানে মানৱ সমাজক এনে এটা শিখৰত থিয় কৰাইছে যে, ই আমাৰ কল্পনাৰো অতীত। যাৰ উদাহৰণস্বৰূপে আজি মঙ্গলগ্ৰহতো জীৱৰ উপস্থিতি প্ৰমাণিত হৈছে। অকল এয়াই নহয় বিজ্ঞানৰ অৱদানৰ বলত মানৱ সমাজ এদিন কিমান দূৰ পাব তাক হয়তো আমি কল্পনা কৰিব নোৱাৰো।

প্ৰৱন্ধ আছে যে, 'Many a little Makes a mirakle' (ৰাইজে নখ জোকাৰিলে নৈ বয়।) সমাজত মানুহে কৰিব নোৱাৰা কাৰ্য একোৱে নাই। সেই হেতুকে আমি সকলোৱে একগোট হৈ সমাজৰ পৰা 'অন্ধবিশ্বাস' নামটো নোহোৱা কৰিবৰ বাবে সচেতনতাৰে যুঁজ দিব লাগিব। বৰ্তমান যুৱ-মানৱ সমাজত আটাইতকৈ প্ৰয়োজনীয় বস্তুটো হৈছে 'শিক্ষা' (Education)। 'শিক্ষা' হৈছে মানৱ জীৱনৰ 'মূলমন্ত্ৰ'। সেয়েহে আমি যুৱ সমাজে শিক্ষাৰ দ্বাৰা 'অন্ধবিশ্বাসক' দূৰ কৰি বিজ্ঞানক আকোঁৱালি লোৱাত অগ্ৰণী ভূমিকা পালন কৰিব লাগিব। বৰ্তমান যিহেতু এখন সমাজ যুৱ-সমাজৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে, সেই হেতুকে আমি একগোট হৈ এটা সুস্থ, শৈক্ষিক পৰিৱেশ গঢ়াত আগভাগ ল'ব লাগিব।

শেষত ক'ব পাৰি যে, আওপুৰণি ৰীতি নীতিবোৰ ত্যাগ কৰি বিজ্ঞানক আকোঁৱালি লৈ এখন নিকা, স্বচ্ছ-সমাজ গঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত, যুৱ-সমাজৰ সচেতনতা তথা চৰকাৰৰ দায়বদ্ধতা বৰ্তমান অতি প্ৰয়োজনীয় হৈ পৰিছে।

ম'বাইল ফোন ঃ সুফল আৰু কুফল

দীক্ষিতা ৰয়

চতুৰ্থ যান্মাসিক

ম'বাইল ফোন বিজ্ঞানৰ এক চমকপ্ৰদ আৱিষ্কাৰ। ড০ মাৰ্টিন কুপাৰে ১৯৭৩ চনত প্ৰথমটো Portable handset আৱিষ্কাৰ কৰিছিল। Joel Engel লৈ প্ৰথমটো কল কৰা ড০ মাৰ্টিন কুপাৰৰ Cellphone টো আছিল Motorola Dyna-Tac। বিভিন্ন দেশত ম'বাইল ফোনক বিভিন্ন নামেৰে জনা যায়। যেনে— চীন দেশত কোৱা হয় Handy Phone, আমেৰিকাত কোৱা হয় Cellphone বা Cell, কৰিয়াত কোৱা হয় Hand Phone, ভাৰতবৰ্ষত কোৱা হয় Mobile Phone ইত্যাদি।

আগৰ দিনত এই ম'বাইল ফোনটোৰ ব্যৱহাৰ কৰা সাধাৰণ মানুহৰ বাবে আছিল এক সপোন। কিন্তু এতিয়া ম'বাইল ফোন সকলোৰে হাতে হাতে। এই যন্ত্ৰটো নোহোৱাকৈ মানুহে বৰ্তমান এখোজো দিব নোৱাৰা পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি হৈছে। আজি একবিংশ শতিকাত ম'বাইল ফোনে পৃথিৱীখনক এখন সৰু গাঁৱত পৰিণত কৰিছে। সকলো আৱিষ্কাৰৰ ভাল আৰু বেয়া দুটা দিশ থাকেই; ঠিক তেনেকৈ ম'বাইল ফোনৰো দুটা দিশ আছে। এটা ভাল আৰু আনটো বেয়া। ম'বাইল ফোনৰ সুফল আৰু কুফলসমূহ তলত উল্লেখ কৰা হ'ল—

ম'বাইল ফোনৰ সুফল—

(১) ম'বাইল ফোনৰ জৰিয়তে পৃথিৱীৰ যিকোনো ঠাইলৈ অতি কম সময়তে যোগাযোগ ৰক্ষা কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

(২) ম'বাইল ফোনত থকা SMS ব্যৱস্থাৰ জৰিয়তে মনৰ ভাব লিখিত আকাৰে প্ৰকাশ কৰিব পাৰো।

(৩) আজি সকলোৰে মাজত সমাদৰ লাভ কৰিছে ম'বাইল ইণ্টাৰনেটে। ইয়াৰ জৰিয়তে আমি দেশ-বিদেশৰ বিভিন্ন বাতৰি চাব আৰু পঢ়িব পাৰো। আধুনিক ম'বাইলৰ জৰিয়তে আমি T.V. Channel সমূহ উপভোগ কৰিব পাৰো, বিভিন্ন তথ্য সংগ্ৰহ কৰিব পাৰো, E-mail পঠিয়াব পাৰো।

(৪) ম'বাইল ফোনৰ জৰিয়তে বিভিন্ন Video game খেলিব পাৰো, গান শুনিব পাৰো, ফটো তুলিব পাৰো, আনকি Video record ও কৰিব পাৰো।

৫) বৰ্তমান সময়ত ঘৰত বহিয়েই নিৰ্দিষ্ট নম্বৰত ফোন কৰি এম্বুলেঞ্চ, আৰক্ষী, চিকিৎসকৰ পৰামৰ্শ আদি বিভিন্ন সেৱা লাভ কৰিব পাৰো।

(৬) ম'বাইল ফোনৰ জৰিয়তে আমি ঘৰত বহিয়েই বেংকত পইচা জমা কৰিব পাৰো।

(৭) বৰ্তমান সময়ত ব্যৱসায়ৰ ক্ষেত্ৰত ম'বাইল ফোনৰ ব্যৱহাৰ অপৰিসীম। ইয়ে আমাক মূল্যৱান সময় অপচয়ৰ পৰা ৰক্ষা কৰিছে।

(৮) ম'বাইল ফোনে গঢ়ি তুলিছে বিভিন্ন সৰু-ডাঙৰ কোম্পানী, য'ত নিয়োজিত হ'ব পাৰিছে অসংখ্য নিবনুৱা। ফলত নিবনুৱা সমস্যা বহু পৰিমাণে লাঘৱ হৈছে।

ম'বাইল ফোনৰ কুফল—

(১) ম'বাইল ফোনৰ পৰা সৃষ্টি হোৱা ৰেডিঅ' তৰংগই মানৱ দেহৰ কোষৰ অনিষ্ট সাধন কৰিব পাৰে।

(২) ম'বাইল ফোনৰ অত্যাধিক ব্যৱহাৰৰ ফলত মানুহৰ বিভিন্ন বেমাৰ যেনে— নিদ্ৰা বাধাগ্ৰস্ত, মগজুত টিউমাৰ, চকু, কাণ, হৃদপিণ্ড আৰু কিডনিৰ বেমাৰ আদি বিভিন্ন ধৰণৰ বেমাৰ হ'ব পাৰে।

(৩) ম'বাইল ফোনৰ ব্যৱহাৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ অধ্যয়নত অমনযোগিতা আনি দিয়ে।

(৪) বৰ্তমান সময়ত যান-বাহন দুৰ্ঘটনাগ্ৰস্ত হোৱাৰ এটা অন্যতম কাৰণ হ'ল চালকজনে যান-বাহন চলাই থকা সময়ত ম'বাইল ফোন ব্যৱহাৰ কৰা।

(৫) আজিৰ নৱ-প্ৰজন্মই ম'বাইল ইণ্টাৰনেটৰ জৰিয়তে facebook, twitter, hike, whatsapp আদি বিভিন্ন social network ত অধিক সময় ব্যয় কৰিছে। ফলস্বৰূপে তেওঁলোকে সময়ৰ লগতে অপচয় কৰিছে ধনৰো।

(৬) ম'বাইল ফোন যুৱ-প্ৰজন্মৰ মাজত চলি থকা প্ৰেমৰ অন্যতম মাধ্যম হিচাপে পৰিগণিত হৈছে। এই ম'বাইল প্ৰেমৰ ফলতেই সৃষ্টি হৈছে পৰকীয়া প্ৰেমৰ, যাৰ ফলত সৃষ্টি হৈছে বিভিন্ন অমানৱীয় ঘটনাৰ।

(৭) গৰ্ভধাৰণ কৰা মাতৃয়ে অত্যাধিক ম'বাইল ফোন ব্যৱহাৰ কৰাৰ ফলত গৰ্ভাৱস্থাত থকা শিশুৰ শাৰীৰিক আৰু মানসিক বিকাশত বাধাগ্ৰস্ততাই দেখা দিয়ে।

(৮) ম'বাইল ফোনৰ জৰিয়তে বৰ্তমান সময়ত দুষ্কৃতিকাৰীয়ে চলাই গৈছে তেওঁলোকৰ দুষ্কাৰ্য, ফলত ক্ষতিগ্ৰস্ত হৈছে সাধাৰণ নাগৰিক।

'নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়'ৰ প্ৰতি মোৰ কিছু অনুভৱ...

নিবেদিতা দাস

প্ৰথম যান্মাসিক

হে নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় পোন প্ৰথমে প্ৰণামো তোমাক। নানা জাতি, ধৰ্ম, বৰ্ণ তথা ভিন ভিন চাৰিত্ৰিক বৈশিষ্ট্যৰে ভৰা প্ৰতিভাসম্পন্ন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মনত বহুতো ইচ্ছা, প্ৰতিশ্ৰুতি, উদ্যম তথা বুদ্ধিমত্তা লৈ তেওঁলোকৰ সপোনৰ দুৱাৰদলিত উপস্থিত হয়। সেয়ে বছৰ বছৰ ধৰি বিলাই আহিছা তুমি শিক্ষাৰ সুজ্ঞান। সেই সু-শিক্ষাৰে শিক্ষিত হৈ আৰু তোমাৰ আশিস লাভ কৰি হেজাৰজনে সু-দিশত আগুৱাই গৈছে আৰু মুকলি কৰিছে তেওঁলোকৰ নিজৰ জীৱনৰ বাট। তুমি দিয়া সু-জ্ঞানৰ পাপৰিয়ে উজ্বলাইছে হেজাৰজনৰ ভৱিষ্যত।

যেতিয়া মই প্ৰথমবাৰৰ বাবে এই মহা বিদ্যালয়খনত শিক্ষা ল'বলৈ আহিছিলো, তেতিয়াৰে পৰাই মোৰ এই মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিৱেশটো খুব ভাল লাগে। এপাহ ফুল দেখিলে মনটো যিদৰে ভাল লাগি যায়, ঠিক সেইদৰে এই মহাবিদ্যালয়ত প্ৰৱেশ কৰাৰ লগে লগে মনটোৰ দুখ, ভাগৰ যেন নাইকিয়া হৈ পৰে। এনে লাগে যেন মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিৱেশটোৱে এই দুখ, ভাগৰ মনৰ পৰা আঁতৰাই ৰাখে। অকল এয়াই নহয়, এই মহাবিদ্যালয়ত ক্লাছ কৰিও মোৰ খুবেই ভাল লাগিছে। ছাৰ, বাইদেউহঁতে ইমান ধুনীয়াকৈ আমাক শিকাই যায় যে ক্লাছটোৰ সময়খিনি বহু সোনকালে শেষ হোৱা যেন লাগে। মুঠতে এই মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো পৰিৱেশেই বৰ মনোমহা বুলি নকৈ নোৱাৰিছো।

পুথিভঁড়ালত থকা কিতাপসমূহ গ্ৰন্থাগাৰিকসকলে ইমান সুন্দৰকৈ সজাই থয় যে দেখি চুবলৈকে মন নাযায়, জানোচা কিতাপসমূহ বাগৰিয়ে পৰে। মই মোৰ সহপাঠীৰ লগতে দাদা-বাইদেউসকলকো অনুৰোধ কৰিছো যাতে তেওঁলোকে পুথিভঁড়ালত থকা কিতাপসমূহ গ্ৰন্থাগাৰিকসকলে সজোৱা ধৰণে থৈ যায়, যাতে কিতাপসমূহ ওলট-পালট নকৰে। ইয়াৰ লগতে মই এইটো অনুৰোধ কৰিছো যাতে মহাবিদ্যালয়ৰ চাৰিওফালে জাৱৰ-জোথৰ পেলাই পৰিৱেশ বিনষ্ট নকৰি তাৰ পৰিৱৰ্তে যাতে ডাষ্টবিন ব্যৱহাৰ কৰে। এনেই এই মহাবিদ্যালয়ৰ চৌদিশ মনোমহা, তাক আৰু অধিক মনোমহা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব নোৱাৰো নে? মহাবিদ্যালয়ৰ চৌদিশ তথা একো একোটা কোঠা একোটা মন্দিৰ সদৃশ। সেয়েহে আমি পঢ়া এই মন্দিৰটোক আৰু অধিক চাফ-চিকুণকৈ ৰাখোহঁক।

নেতিবাচক সকলো দিশ বাদ দি ইতিবাচক দিশেৰে আগবাঢ়ি অনাগত ভৱিষ্যতৰ বাবে 'নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়'ক সৰ্বাংগসুন্দৰ কৰি গঢ় দিবলৈ এয়াই সময়। মই ভাবো, যিসকল চিৰ নমস্য ব্যক্তিয়ে জনশিক্ষা বিস্তাৰৰ বাবে এই মহাবিদ্যালয় গঢ় দিছিল তেওঁলোকৰ বাবে সন্মান দিয়া হ'ব যদিহে তেওঁলোকৰ এই সৃষ্টি মহাবিদ্যালয়খনক নিতৌ ন ন দিশেৰে উপযুক্তভাৱে আগুৱাই নিয়া হয়।

সেয়েহে এই মহাবিদ্যালয়ৰ বৰ্তমানৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীলৈ এটা অনুৰোধ যে সেই সময়ৰ যিসকল নমস্য ব্যক্তিয়ে মানুহ হিচাপে গঢ় দিয়াৰ উদ্দেশ্যে যি 'নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়' স্থাপন কৰিছিল, সেইসকলৰ ত্যাগৰ প্ৰকৃত মূল্যাংকন কৰি প্ৰকৃত শিক্ষা দিয়াৰ চেষ্টা কৰিলে তেখেত সকললৈ শ্ৰদ্ধা জনোৱা হ'ব।

হে মোৰ আপোন মহাবিদ্যালয় তুমি শিক্ষাৰ অফুৰন্ত ভঁৰাল। তোমাৰ এই অফুৰন্ত জ্ঞানৰ ভাণ্ডাৰৰ শেষ নাই আৰু নহ'বও। তুমি ধন্য, আৰু ধন্য হোৱা, আৰু পোহৰ বিলোৱা সেইসকলক, যিসকলে উজলাব দেশৰ ভৱিষ্যত। বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সোণালী ভৱিষ্যত তোমাৰ আদৰ্শৰে দীপ্তিমান হওক।

সদৌ শেষত আমাৰ এই মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা যাচিলো। এই মহাবিদ্যালয়খন সকলো দিশতে আগবাঢ়ি সু-নাম লৈ অসম তথা ভাৰতবৰ্ষৰ ভিতৰতেই এখন আদৰ্শ মহাবিদ্যালয় হিচাপে গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনে যেন। এয়াই মোৰ একান্ত তথা শেষ কামনা।

জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়।

মই সোণালী আৰু মকৰাৰ এক অবিৰত যাত্ৰা

দীপান্বিতা দাস
তৃতীয় যাণ্মাসিক

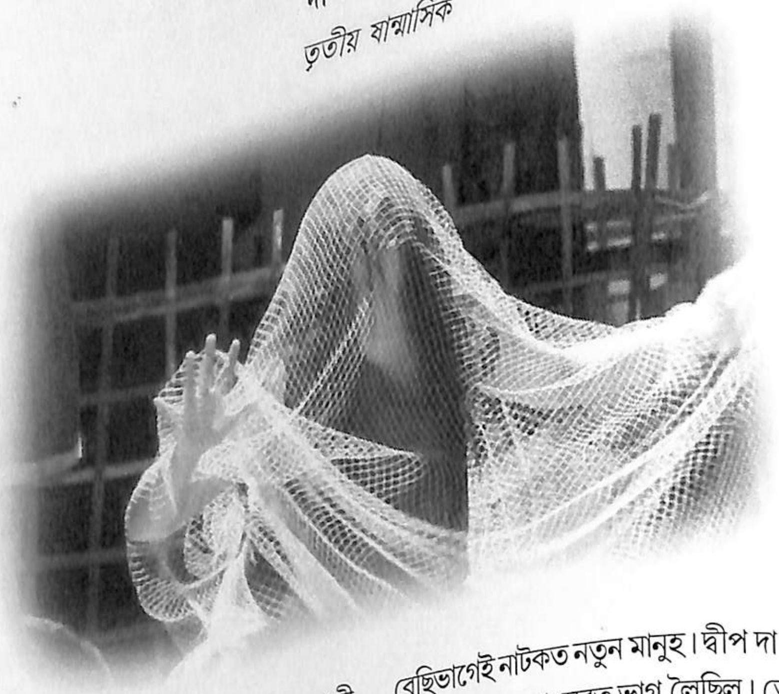

মকৰা নাটৰ স্ৰষ্টা অধ্যাপক ৰাজেন দাস ছাৰ। যি গৰাকী ব্যক্তিক আমি শিক্ষাগুৰু হিচাপেও পাইছো। লগতে নাট্যকাৰ, অভিনেতা, মঞ্চ নিৰ্দেশক আৰু অভিনয় কলা-কুশলী হিচাৱেও পাইছো।

তাৰিখটো মোৰ ভালকৈ মনত নাই, হয়তো আগষ্ট মাহৰ কোনোবা এটা দিন। মুঠৰ ওপৰত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱৰ বাবে প্ৰস্তুতিৰ সময়। ৰাজেন দাস চাৰে যোৱাটো বছৰতেই কৈছিল— 'অহাবাৰ যুৱ মহোৎসৱত মোৰ নিজৰ নাটক এখনেৰে অভিনয় কৰাম।'

সময় হোৱাত এদিন চাৰে ক'লে— "দীপান্বিতা, মই ডাইনী হত্যাৰ বিৰুদ্ধে নাটক এখন লিখি আছো। নাৰী চৰিত্ৰটো কিন্তু বৰ চেলেঞ্জিং হ'ব। মই তোমাৰ কথাকেই ভাবি চৰিত্ৰটো সৃষ্টি কৰিছো, তুমি পাৰিবানে নাই?"

মই সিদিনাখন চাৰক চেষ্টা কৰি চাম বুলি ক'লো। চাৰে চৰিত্ৰটোৰ লগতে কাহিনীটোৰ কিছু আভাস দিলে, সঁচাকৈয়ে বৰ টান চৰিত্ৰ। মঞ্চত ফুটাই তোলাটো সম্ভৱ হ'বনে নাই মই নিজেই সন্দিহান হ'লো। কেইদিনমান মই চৰিত্ৰটোৰ লগত নিজকে সাজু কৰাৰ বাবে যত্ন কৰিলো।

এইবাৰ আহিল ৰিহাৰ্চেলৰ পাল। আমাৰ কলেজৰ বেছিভাগেই নাটকত নতুন মানুহ। দ্বীপ দা আৰু অভিজিতে অৱশ্যে যোৱাবাৰ যুৱ মহোৎসৱত ভাগ লৈছিল। তেওঁলোক দুজনকো লোৱা হ'ল।

কাহিনীৰ চৰিত্ৰ মতে, সোণালী নামৰ এজনী পুতলা নচুওৱা শিক্ষিতা অথচ প্ৰতিবাদী ছোৱালী। এজন ভণ্ড দেওঁধাইয়ে মোৰ নিজৰ মাৰ লগতে আমাৰ অঞ্চলটোত ডাইনীৰ নামত বহুতকেই অত্যাচাৰ কৰি মাৰিছে। মইপ্ৰতিবাদ কৰাৰ বাবে এইবাৰ মোৰ ওপৰতো তাৰ চকু পৰিছে। মোক ডাইনী সজাই হত্যা কৰাৰ ষড়যন্ত্ৰ চলাইছে।

চৰিত্ৰটোত মোৰ লগত এটা নিৰ্বাক পুতলা থাকিব। সেই পুতলাটোৰ জৰিয়তেই মই প্ৰতিবাদ সাব্যস্ত কৰিম। সেই চৰিত্ৰটো দিয়া হ'ল বৰষা বা'ক। আখৰা পূৰ্ণগতিত আগবাঢ়িছে। আমাৰ শিকাবলৈ মাজে-সময়ে মণ্টু খুড়ায়ো (মাননীয় মণ্টু শৰ্মা) আহে। নাটকৰ আখৰা চলি থকাৰ মাজতেই ভুল যেন অনুভৱ হ'লে, নাটকৰ সংলাপৰ লগতে ইবিধ-সিবিধৰ সলনি হয়। নতুনকৈ কিবা কিবি সংযোজন হয়। মুঠৰ ওপৰত নাটকে প্ৰতিযোগিতাৰ মঞ্চলৈ যোৱাৰ আগমুহূৰ্তলৈকে নাটকৰ ওপৰত পৰীক্ষা-নিৰিক্ষা চলিয়েই থাকিল।

এইবেলি যুৱ মহোৎসৱৰ নিয়ম কিছু সলাইছে। গোটেই অসমখনকেই চাৰিটা মণ্ডলত ভাগ কৰি লৈছে। প্ৰথমতে মাণ্ডলিক ভিত্তিত কেইখনমান জিলাৰ ভিতৰত থকা কলেজসমূহৰ মাজত প্ৰতিযোগিতা হ'ব, সেই প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম দ্বিতীয় আৰু তৃতীয় হোৱা দলকেইটাইহে যুৱ মহোৎসৱত ভাগ ল'ব পাৰিব। ধুবুৰী, বঙাইগাঁও, চিৰাং, বাক্‌চা, বৰপেটা আৰু নলবাৰী এই ছয়খন জিলাক লৈ আমাৰ পশ্চিম মণ্ডল। আমাৰ এই প্ৰতিযোগিতাখন অনুষ্ঠিত হ'ব বি. এইচ. কলেজত।

আমাৰ মনত ভয়, আমি জনাত আমাৰ কাষৰেই বজালী কলেজৰ নাটকৰ দলটো শক্তিশালী দল। ছয়খন জিলাৰ ভিতৰত আৰু বা কোন কোন দল আছে। এদিন দেউতাই নাটকৰ আখৰাত গৈ আমাক সকলোকে উৎসাহ দি ক'লে— "ভয় কৰিবলগীয়া কি আছে? ইয়াৰ পৰা তিনিটা দলক বিশ্ববিদ্যালয়লৈ নিব। তোমালোকে ভবা শক্তিশালী দলবোৰে প্ৰথম দ্বিতীয় হ'লেও তোমালোকে লাগিলে তৃতীয়খন হ'ম বুলি ভাবিয়েই সাহস গোটাই লোৱা। তাৰপিছত পুনৰ সাজু হোৱাৰ বাবে সময় পাবাই দেখোন।"

আমি বি. এইচলৈ গৈ গম পালো, তাত প্ৰায় পোন্ধৰখন মান নাটক হ'ব। আমি প্ৰথম দিনাখন তৃতীয় নে চতুৰ্থ নম্বৰত পৰিছো। দুপৰীয়া প্ৰায় একমান বজাত আমাৰ নাটক আৰম্ভ হ'ল। আটায়ে মন ঢালি অভিনয় কৰিছো। মঞ্চত থকা সময়তো ভাব হৈছে, কলেজৰ সন্মান ৰাখিবই লাগিব, আমাৰ দলটোক আমি জয়ী কৰাবই লাগিব। এটা সময়ত মই যেতিয়া— "মা, মই পুতলা নঁচুৱা ছোৱালী, মোৰ হাতৰ যাদুত যিদৰে পুতলাই নাচে, ঠিক একেদৰে এইবাৰ চাৰাল দেওঁধাইয়ো নাচিব লাগিব।"— বুলি উদাত্ত কণ্ঠেৰে দৰ্শকৰ পিনে দুবাহু প্ৰসাৰিত কৰি সংলাপটো মাতিছিলো, তেতিয়া প্ৰায়ভাগ দৰ্শকেই আসনৰ পৰা উঠি হাত চাপৰিৰে আমাক উৎসাহিত কৰিলে। সেই সময়তেই আমি উপলব্ধি কৰিছিলো, আমি নিশ্চয় সফল হ'ম। দৰ্শকৰ ইমানবোৰ আশীৰ্বাদ নিশ্চয় অথলে নাযায়।

তাৰপিছৰ পৰাই মই চৰিত্ৰটোত এনেদৰে সোমাই পৰিছিলো যে, সেই সময়ত মই দীপান্বিতা হৈ নাথাকি কিজানি সঁচাকৈয়েই ৰূপালী হৈ পৰিছিলো। দেওঁধনী নৃত্য কৰি, হাতত তাল লৈ বজাই কৰা অভিনয়ত মই হয়তো অজানিতে ইমানেই ভাগৰুৱা হৈ পৰিছিলো যে, নাটক শেষ হোৱাৰ পিছত মই মঞ্চতেই অজ্ঞান হৈ ঢলি পৰিছিলো। অজ্ঞান অৱস্থাত মোক দাঙি লৈহে মঞ্চৰ পৰা নমাই অনা হ'ল। বহু সময় শুশ্ৰূষা কৰাৰ পিছত মই যেতিয়া সংজ্ঞা ঘূৰাই পালো, তেতিয়া বহুকেইজনলোকে মোক আৱৰি ধৰি মোৰ অভিনয়ৰ শলাগ লৈছিল। মনতে উৎসাহ পাইছিলো।

এসময়ত ফলাফল ঘোষণা কৰা হ'ল— আমি আশা কৰাতকৈ বহু ভাল ফল দেখুৱাই আমাৰ দলটোৱে শ্ৰেষ্ঠ দল হিচাপে আমি জয়ী হ'লো। ফলাফল ঘোষণাৰ সময়ত যেতিয়া বিচাৰকে ক'লে— "প্ৰথম বিজয়ী দল এন, এইচ, মহাবিদ্যালয় পাটাছাৰকুছিৰ 'মকৰা'।

সেই সময়ত আমি আটায়ে উলাহতে আত্মহাৰা হৈ পৰিলো। আমাতকৈ বহু শক্তিশালী দলবোৰক হৰুৱাই আমি প্ৰথম পুৰষ্কাৰটো আঁজুৰি আনিব পৰা কাৰণে নাট্যকাৰ ৰাজেন দাস ছাৰ, মণ্টু খুড়া, সংগীত পৰিচালক ৰাতুল ভিনদেউ আমাৰ নাটকৰ পোহৰ নিয়ন্ত্ৰক ৰজত খুড়া, অধ্যক্ষ ড° ভূপেন শৰ্মা ছাৰ, আটায়ে আমাক ভূয়সী আশীৰ্বাদ দিলে। আমাৰ কলেজৰ হৈ বঁটাটো অধ্যক্ষ মহোদয়ে নিজেই গ্ৰহণ কৰিলে।

এইবাৰ বিশ্ববিদ্যালয়লৈ যোৱাৰ পাল। বি.এইচ. কলেজত দলগতভাৱে প্ৰথম হৈ আমাৰ আত্মবিশ্বাস কিছু বাঢ়িছে। তথাপি সেইকেইটা দিনত কলেজত যথেষ্ট আখৰা কৰিলো। নাটকৰ দুই এটা খুঁটি-নাটিৰো সাল-সলনি কৰা হ'ল।

যোৱা বছৰৰ চেপ্তেম্বৰ মাহৰ একৈছ তাৰিখ। আমাৰ কলেজৰ দলটোৱে আবেলি চাৰিমান বজাত ৰাজেন দাস ছাৰৰ নেতৃত্বত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত উপস্থিত হ'লো। তাত গৈ আমি গম পালো যে, আমাৰ নাটকখন সিদিনাখনেই মঞ্চস্থ হ'ব। দিনটোৰ পৰিশ্ৰম তথা উত্তেজনাত সন্ধিয়াৰ পিনে মোৰ জ্বৰ উঠা যেন হ'ল। গাটো বৰ দুৰ্বল লাগিছে। মোৰ লগতে আটায়ে চিন্তিত হৈ পৰিছে। তথাপি হোষ্টেলৰ কোঠাতেই দুবাৰমান ৰিহাৰ্চেল কৰিলো।

সময়ত নাটক আৰম্ভ হ'ল। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত নাটক কৰাটো টান কাম। চাৰিওপিনৰ পৰা প্ৰচুৰ চিঞৰ-বাখৰ কৰে। প্ৰথমতে আমাৰো সেই একেই অৱস্থা কিন্তু নাটক আৰম্ভ হোৱাৰ পাঁচ মিনিটমান পিছতেই গোটেই হলটোৱেই যেন নিজম পৰিল। মাজে সময়ে কেৱল হাত চাপৰিৰ শব্দ কাণত পৰিছে। দৰ্শকৰ প্ৰচুৰ হাততালিৰে এটা সময়ত আমাৰ নাটকৰ সামৰণি পৰিল। সিমান খিনিলৈকে মোৰ মনত আছে। কিন্তু তাৰপিছত মই একোৱেই ক'ব নোৱাৰো। কোনে মঞ্চৰ পৰা নমাইছে বা কোনে কি কৰিছে একো গম নাপাওঁ। মই যেতিয়া পুনৰ সংজ্ঞা ঘূৰাই পালো, তেতিয়া মই হাস্পিতালৰ বিচনাত। কাষতে উৎকণ্ঠিত হৈ থকা মা, দেউতা, ৰাজেন চাৰ, অমিত দাকেই আদি কৰি আমাৰ কলেজৰ লগতে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ বহুকেইজন ছাত্ৰ। তেওঁলোকৰ পৰাই গম পালো, মই হেনো সেই সময়তে মহেন্দ্ৰ মোহন চৌধুৰী হাস্পিতালত। অজ্ঞান অৱস্থাত মোক আনি ইয়াত ভৰ্তি কৰোৱা হৈছে। ইতিমধ্যে বহু সময় ধৰি অক্সিজেন দিয়াৰ উপৰিও ভালেকেইটা ইঞ্জেকচন আৰু তিনিটা চেলাইনো দিয়া হৈছে। সংজ্ঞা ঘূৰাই পায়েই মই গম পালো, কেৱল ময়েই নহয়, বৰষা বায়ো বৰ্তমান হাস্পিতালতেই আছে। তেওঁৰো সেই একেই অৱস্থা।

মই দেউতাৰ পিনে চাই সুধিলো— "নাটকখন কেনে হৈছিল?"

দেউতাই উত্তৰ দিলে— "খুব ভাল হৈছে, তই শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰীৰ বঁটা নিশ্চয় পাব লাগে। বৰ্তমানলৈ যিয়েই তোৰ খবৰ ল'বলৈ আহিছে, সিয়েই তোৰ অভিনয়ৰ প্ৰশংসা কৰিছে।"— দেউতাৰ কথাত সেই সময়তো মুখলৈ হাঁহি আহিল।

প্ৰায় দুই মান বজাত আমাক হাস্পিতালৰ পৰা ৰিলিজ

করিলে। আটায়ে পুনৰ বিশ্ববিদ্যালয়লৈ উভতি আহিলো। সেই সময়তো আমাৰ বাবে ডাইনিং হ'লত বহুকেইজন লোকে অপেক্ষা কৰি আছিল। তাতো আটায়ে আমাৰ নাটকৰ ভূয়সী প্ৰশংসা কৰিলে। মনটো সঁচাকৈয়েই বৰ ভাল লাগিল। পিছদিনাখন বৰষা বা আৰু মোৰ গানৰ কম্পিটিচন আছে। সেয়েহে সিদিনাখন তাৰ পৰা গৈ অলপ জিৰণি ল'লো।

পিছদিনাখন যেতিয়া আমি ওলাই আহিলো, আমাক বহুতে শুভেচ্ছা জনালে। মই শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰীৰ বঁটাতো পামেই বুলি বহুকেইজনে কৈয়েই দিলে। মনতে আশা জাগিল। দৰ্শকৰ তেনে ধৰণৰ কথাত মনলৈ প্ৰবল বিশ্বাস আহিল। এইবাৰ হয়তো মোৰ মনৰ আশা ফলিয়াব।

পিছত অৱশ্যে মোৰ সেই আশা ফলৱতী নহ'ল। দৰ্শকৰ দৃষ্টিত হ'লেও বিচাৰকৰ দৃষ্টিত মই শ্ৰেষ্ঠ নিৰ্বাচিত নহ'লো। মই হ'লো দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰী। ফলাফলটোৱে কেৱল মোক বা আমাৰ মহাবিদ্যালয়কেই হতাশ কৰা নহয়, দৰ্শক বা বিভিন্ন কলেজৰ আগদিনাখন আমাৰ নাটক চোৱা বহুকেইজন তত্ত্বাৱধায়কো হতাশ কৰা যেন লাগিল। অৱশ্যে শ্ৰেষ্ঠ সহঃ অভিনেত্ৰী হিচাপে বৰষা বা' নিৰ্বাচিত হ'ল।

ইয়াৰ পিছত ছাৰহঁতে নলবাৰীত স্বৰ্গীয় প্ৰসন্নৰাম চৌধুৰী সোঁৱৰণী সদৌ অসম ভিত্তিত অনুষ্ঠিত একাংক নাট প্ৰতিযোগিতা আৰু ছয়গাঁওত জংগম গোষ্ঠীৰ দ্বাৰা অনুষ্ঠিত একাংক নাট প্ৰতিযোগিতাত উক্ত নাটকখনেৰে ভাগ লৈ সুনাম বুটলিবলৈ সক্ষম হৈছিল। মই অৱশ্যে সেই সময়ত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ হ'কে নাটক কৰাৰ বাবে আখৰাত ব্যস্ত। সেয়েহে এই দুঠাইত মই নাটকত ভাগ ল'ব নোৱাৰিলো।

মই বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আখৰা শেষ কৰি অহাৰ কিছুদিন পিছত এদিন ৰাজেন দাস ছাৰে ক'লে— "দীপান্বিতা, আমি নতুনকৈ আৰু দুঠাই মানত প্ৰতিযোগিতাত ভাগ লৈছো। এইবাৰ ৰূপালী চৰিত্ৰটো তুমি কৰিবই লাগিব, আচলতে তুমি নকৰিলে মকৰাৰ ৰূপালী প্ৰাণ পাই নুঠে।" মই ছাৰৰ কথাত না কৰিব নোৱাৰিলো।

এইবাৰ দলটো সম্পূৰ্ণ নতুন। এইবাৰ নাটকত মোৰ দাদা ৰাজুৰ চৰিত্ৰত দীপদাৰ সলনি ৰাজেন দাস ছাৰে নিজেই অভিনয় কৰিব, চাৰাল দেওঁধাইৰ চৰিত্ৰত অভিজিতৰ ঠাইত মুকুল শৰ্মা দা আৰু পুতলা ৰূপালীত বৰষা বা'ৰ সলনি কণমাণি মৰমলগা পাহি কলিতা। পুতলাৰ চৰিত্ৰত পাহিক সঁচাকৈয়েই এটা মৰমলগা পুতলা যেনেই লাগে। এই কম বয়সতেই তাইৰ অভিনয় প্ৰতিভা তথা ধৈৰ্য্য শক্তি দেখি মই অভিভূত হৈ পৰিছিলো।

এইবাৰ মোৰ প্ৰথমটো প্ৰতিযোগিতা চামতাত। স্বৰ্গীয় জন্মেজয় বৰ্মণ সোঁৱৰণী সদৌ অসম একাংক নাট প্ৰতিযোগিতা। প্ৰতিযোগী দলৰ সংখ্যা প্ৰায় বিশটা। আটাইবোৰেই বিভিন্ন মঞ্চত শ্ৰেষ্ঠ বিবেচিত হৈ অহা দল। মোৰ বাবে এইবাৰ দলৰ প্ৰতিজন সদস্যই নতুন। তথাপি আমি তাত নাট মঞ্চস্থ কৰি ৰাইজৰ সমাদৰ পালো। পিছদিনাখন ফলাফল ঘোষণা কৰা হ'ল— মই তাত শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰীৰ লগতে পাহিয়ে শ্ৰেষ্ঠ শিশু শিল্পীৰ বঁটা লাভ কৰিলো।

ইয়াৰ কেইদিনমান পিছতেই বাইহাটা চাৰিআলিত প্ৰবাহ গোষ্ঠীৰ দ্বাৰা আয়োজিত সদৌ অসম ভিত্তিত একাংক নাট প্ৰতিযোগিতাতো নাটক কৰি আমি শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰী, শ্ৰেষ্ঠ শিশু শিল্পী, শ্ৰেষ্ঠ আৱহ সংগীত আৰু দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ নাট্যদলৰ বাবে মুঠ চাৰিটাকৈ বঁটা আঁজুৰি আনিবলৈ সক্ষম হ'লো। নিজৰ ওপৰত আমাৰ আত্মবিশ্বাস বাঢ়িল। তাৰ কেইদিনমান পিছত গুৱাহাটীৰ লখৰাত ফেৰেংগাদাও নাট্যগোষ্ঠীৰ দ্বাৰা আয়োজিত নাট প্ৰতিযোগিতাত ভাগ লৈ শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰী, শ্ৰেষ্ঠ শিশু শিল্পী, শ্ৰেষ্ঠ আৱহ সংগীত, শ্ৰেষ্ঠ নাট্যদল, শ্ৰেষ্ঠ নাট্যকাৰ আৰু শ্ৰেষ্ঠ ৰূপসজ্জাৰ বাবে মুঠ ছয়টা বঁটাৰে আমি সৰ্বোচ্চ স্বীকৃতি লাভ কৰিলো। মুঠৰ ওপৰত মকৰাৰ জয়যাত্ৰাই যেন চূড়ান্ত শিখৰত আৰোহণ কৰিলে।

লখৰাত নাটক শেষ হোৱাৰ পিছত নলবাৰীৰ অনাথ বিকাশ আশ্ৰমৰ নাট্যদলৰ প্ৰহেলিকা নামৰ নাটখনৰ জৰিয়তে অসমৰ বহু মঞ্চত এইবাৰ শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতাৰ সন্মান পাবলৈ সক্ষম হোৱা অভিনেতা শ্ৰদ্ধেয় নিপন শৰ্মাই মোক লগ ধৰি কৈছিল— "চোৱা, এজন শিল্পী হিচাপে মই মোৰ দলৰ অভিনেত্ৰীয়ে শ্ৰেষ্ঠ হোৱাটো নিশ্চয় আশা কৰিব লাগে। কিন্তু ইমান ঠাইত তোমাৰ অভিনয় চাই মই সঁচা অন্তৰেৰে স্বীকাৰ কৰিবলৈ বাধ্য, শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰীৰ বঁটাটো তোমাৰ প্ৰাপ্য। তুমি সঁচাকৈয়েই শ্ৰেষ্ঠ। বাকীবোৰৰ লগত তোমাৰ অভিনয়ৰ তুলনা কৰিব নোৱাৰি। আই চ্যেলুট টু ইউ।"

শ্ৰদ্ধেয় নিপন দাৰ কথাখিনি মোৰ বাবে যেন এটা ডাঙৰ উপহাৰ। ইমানকেইটা বঁটা পোৱাৰ পিছতো নিপন দাৰ এই কথাকেইষাৰ যেন মোৰ বাবে অন্যতম এক শ্ৰেষ্ঠ বঁটা।

মুঠৰ ওপৰত মকৰাৰ জয়যাত্ৰাৰ এনেদৰেই সামৰণি পৰিল। লাগিলে তৃতীয় শ্ৰেষ্ঠ দল হ'লেও হ'ব বুলি মনতে ভাবি বি. এইচ কলেজত প্ৰতিযোগিতা আৰম্ভ কৰা মকৰাই শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰী, শ্ৰেষ্ঠ শিশু শিল্পী, শ্ৰেষ্ঠ আবহ সংগীত, শ্ৰেষ্ঠ নাট্যদল, শ্ৰেষ্ঠ নাট্যকাৰ আৰু ৰূপসজ্জাৰ বাবে মুঠ ছয়টা বঁটাৰে বিভূষিত হৈ এইবাৰলৈ জয়যাত্ৰাৰ সামৰণি পেলালে।

মকৰা হিপ্-হিপ্ হুৰৰে। ৰাজেন দাস ছাৰ, আপুনি শ্ৰেষ্ঠ। শ্ৰেষ্ঠ আপোনাৰ সৃষ্টি মকৰা। মকৰাৰ মাজেৰেই মই নিজেও অসমৰ বিভিন্ন অঞ্চলৰ নাট্যদলবোৰৰ বাবে এটা চিনাকি পাইছিলো— ৰূপালী। বাইহাটাত, লখৰাত বহুতে মোক দেখুৱাই দি কৈছিল, সেইজনীক চোৱা, মকৰা নাটৰ ৰূপালী তাই আহিছে যিহেতু শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰীৰ বঁটাটো অইন কোনেও নিব নোৱাৰে।

ৰাজেন দাস ছাৰ, মই সঁচা অন্তৰেৰে স্বীকাৰ কৰিছো— "ইউ আৰ দি গ্ৰেট।"

সময়ৰ মূল্য

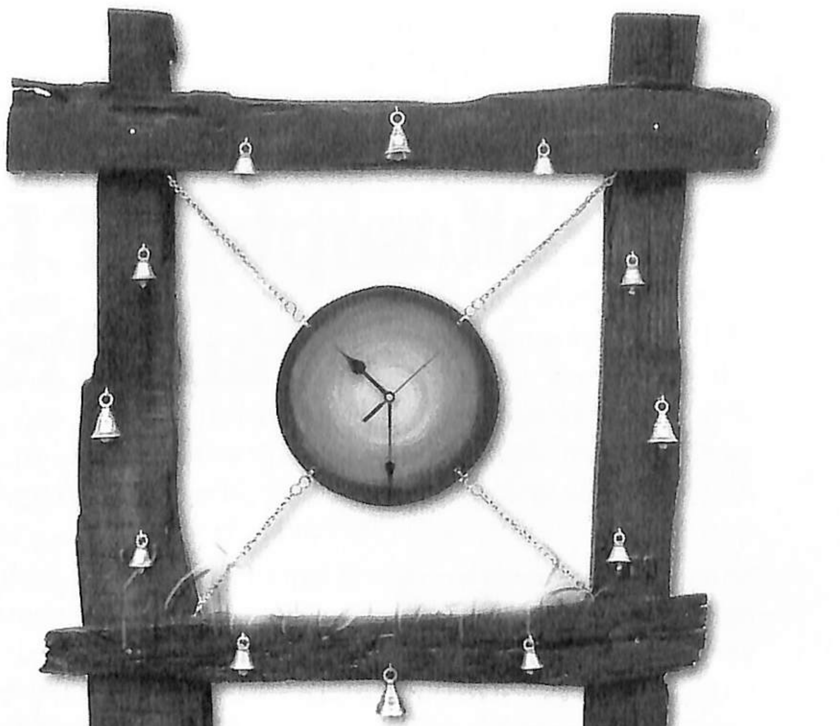

ধ্ৰুৱজিৎ চৌধুৰী
ষষ্ঠ ষান্মাসিক

সময় গতিশীল। সময় কাৰো কাৰণে ৰৈ নাথাকে বা সময়ক কোনেও ধৰি ৰাখিব নোৱাৰে। সময়ৰ এই গতিক যদি মানুহে ধৰি ৰাখিব পাৰিলেহেঁতেন, তেনেহ'লে মানুহৰ জীৱনো সময়ৰ দৰেই অন্তহীন হ'লহেঁতেন, মানুহ অমৰ হ'লহেঁতেন। আৰু এই পৃথিৱীৰ বুকুলৈ মানুহ বাৰে বাৰে আহিব লগা নহ'লহেঁতেন। মানুহৰ জীৱনটো নিচেই চুটি। মানুহে এই চুটি জীৱনতে অন্তহীন আশা পূৰণ কৰিব বিচাৰে। সেয়ে মানুহৰ বাবে সময় অমূল্য ধন।

সময়ৰ দৰেই যদি মানুহৰ জীৱনটোও অন্তহীন হ'লহেঁতেন, তেনেহ'লে মানুহৰ বাবে সময়ৰ কোনো মূল্যই নাথাকিলেহেঁতেন। তাৰোপৰি মানুহৰ বাবে এই জীৱনো ইমান আকৰ্ষণীয়, আদৰণীয় বা মৰমীয়াল নহ'ল হয়। তাৰ পৰিৱৰ্তে তেতিয়া বোধহয় জীৱনটো এটা মহাভাৰহে হ'ল হয়।

সময়ক কাৰো পৰাই কোনো মূল্য দি কিনিব পৰা নাযায়। ই চিৰ প্ৰবাহমান। সময়ৰ এই গতিক নদী এখনৰ অনন্ত সোঁতৰ লগত তুলনা কৰিব পাৰি। নদী যিদৰে অবিৰামভাৱে একে গতিৰে বৈ আছে, সময়ো তেনেদৰে কালৰ বুকুত বিলীন হৈ গৈ আছে। যোৱাকালি যিটো দিন গ'ল, সেই দিনটো আৰু আমি কোনো কালেই ঘূৰাই নাপাওঁ। ঠিক সেইদৰে আজিৰ দিনটোৰ অস্তিত্বও কালিলৈ বা ভৱিষ্যতে ঘূৰাই নাপাও। সেই হেতুকে সময়ৰ মূল্য অসীম।

সেইবাবে যেতিয়াৰ যিটো কাম তাক তেতিয়াই সম্পাদন কৰা উচিত। যিটো খেতিৰ বতৰত খেতিয়কে মাটি চহ কৰি যিটো বতৰত যি খেতি হয় তাৰ বীজ ৰোপন কৰিলে শস্য লাভ হয়। সেয়ে কোৱাও হয় যে— "বতৰ চাই কঠীয়া পাৰিব লাগে।"— তাকে নকৰি যদি আমি অবতৰত কঠীয়া পাৰোঁ, তেনেহ'লে কঠীয়া পৰাৰ ফল আমি নাপাওঁ।

সময়ক যিয়ে মূল্য দিব নাজানে তেওঁৰ জীৱনত বহুতো বিপৰ্যয় ঘটে তথা জীৱনলৈ আহি পৰে ব্যৰ্থতা। যিয়ে উপযুক্ত সময়ত তাৰ উপযোগী কাম নকৰে, তেওঁ জীৱনত কৃতকাৰ্যতাও লাভ কৰিব নোৱাৰে। যিয়ে সময়ৰ মূল্য নুবুজে, তাৰ জীৱনৰো কোনো মূল্য নাথাকে। সময়ৰ মূল্য বুজি কাম কৰি যোৱাটোৱেই হ'ল সময়ানুবৰ্তিতা।

বিশেষকৈ ছাত্ৰাবস্থাত সময়ৰ মূল্য আটাইতকৈ বেছি। জীৱনটো সুন্দৰ কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ হ'লে ছাত্ৰাবস্থাতে যদি আমি বিদ্যা আৰ্জি সক্ষম আৰু উপযুক্ত হ'ব নোৱাৰোঁ, তেনেহ'লে আমাৰ ছাত্ৰাবস্থাৰ পিছৰ জীৱনটো বিষময় হ'ব। ছাত্ৰাবস্থাতে যদি আমি জীৱনটো গঢ়ি নলওঁ, বুঢ়াকালত ই কেতিয়াও গঢ় নলয়। বাঁহ এডাল বেকা কৰিবলৈ হ'লে তাক কুমলীয়া থাকোতেই ভাঁজ দিব লাগিব। অন্যথা বুঢ়া অৱস্থাত অৰ্থাৎ বাঁহডাল পূৰঠ হ'লে ভাঁজ দিব খুজিলে সি ভাঙি থাকিব। আকৌ এষাৰ কথাও আছে যে— "বুঢ়া শালিকাই মাত নধৰে।" সেয়েহে সময়ৰ কাম সময়ত কৰি সময়ক উচিত মূল্য দিব লাগে।

Philosophy of Language in Indian Tradition

Dr. Bhupesh Sarma

Language as a means of communication necessarily exists according to the *Vedic* philosophy. Language exists for the society as it makes communication of meaning possible. It is for the correct employment of language that the members of the society orally communicate the *brahmanic mantras*.

Philosophy of language in Indian thought begins with a particular line of approach which is entirely different from that of the West. The history of philosophy of language can be traced back to the *Vedas* and *Brahmanas* that open with some metaphysical presupposition with which begins the scientific enquiry in to life and the universe. The metaphysical presuppositions are about the root of the universe and the ultimate end of life. On this particular metaphysical background the Indian thinkers look at language as an instrument for scientific enquiry that engages itself into the study of meaning and potentiality of expressions. For this search they developed the semantic study as a science of linguistic meaning. It includes the meanings of words and expressions verifiable by experimental means. The study, of course, does not reject the meanings of expressions that are not verifiable by experience because it leads one to go beyond the limitation of experience. The word *artha* is never kept confined to the world of verifiable things only; it is extended so as to include the metaphysical expressions also. In order to know which metaphysical expressions are meaningful, one has to look at language as a synthetic whole, and if there is anything at all, it has to go beyond language. Linguistic symbols externalize meaning or thought. It shows that both analytic and synthetic attitudes characterize the semantic study of language.

The Vedas preach men to realize language as the highest principle (*Lord*) of universe and language is the reality according to the Vedic orientalists. This attitude is the characteristic of

monistic view of language (*vak*) as many languages are made to participate in the higher language (the *vak*). The later philosophers systematize the semantic study in logical and syntactical fashion, in which words, objects and their meanings become universal since all language (*Vak*) stand for, merge into and become meaningful for the higher language. Against this linguistic monism, the positivistic attitude denies the supremacy of one language over many languages. According to them, many languages neither participate in, nor make room for, the higher language as what are spoken are not in one language. Positivism thus denies the double plane of language by holding that many languages are as real as the supreme language because there is no reason to deny the reality of many languages. Such linguistic positivism could not dominate the spirit of Indian thought for long time. Because the *Tantriks* attempt at an exhaustive study of semantics so as to make language (*Mantra*) dominate over thought. The *Tantriks*, for this purpose develop a theory of evolution of language by postulating *sakti* (function). For the *Tantriks*, it is only (*nada*) which actually constitutes word and the sound arises from the real *Siva*.

The history of philosophy of language in India has acquired important achievement with this development of language. It covers the fields of phonology, morphology and semantology. Not only this, it also suggests how the spirit of language lies in going beyond the language itself. The whole history of philosophy of language in India may be studied from Vedic, grammatical, instrumental, idealistic and realistic points of view. Discussions from all these standpoints together give the actual picture of philosophy of language in Indian thought.

Language as a means of communication necessarily exists according to the V*edic* philosophy. Language exists for the society as it makes communication of meaning possible. It is for the correct employment of language that the members of the society orally communicate the *brahmanic mantras*. The *mantras*, on the practical side seem to trace the direction of analytic thought towards *vak* which is the root of philosophical speculation. *Vak* is beyond language through which one can communicate with the *lord* and which our ordinary talk cannot glimpse. The *Taittiriya Upanisad* starts with the phonological interpretation of *Vak* that the things to be properly pronounced are *varna, svara, matra, balam* and *santara*. The *Taittiriya Samhita* depicts *Indra* as the first grammarian as he analyzes language (*Vak*) into roots of words and offers grammar to language. The etymological interpretation of the words like *antariksa, manusa* etc. was offered by *Tandya Mahabrahman*. The *Satapatta-Brahmana* tries to analyze the words like *agni, hiranya, svapna, rathaatara maghavan* and so forth. Such attempts clearly show that the comprehension of meaning (*artha*) is the sole foundation of analysis of language in Indian tradition. This analysis of language depends upon the phonological rules.

The formal analysis of language in scientific method was initiated by Panini. He analysed language into a system of root, stems and suffixes. He did the same without enquiring metaphysical problems. The metaphysical implications of Panini was brought out by Patanjali when he says that words, whatever language they belong to, are meaningful and eternal. Katyayana points out that Panini admits the idea of eternal referent that is universal in character. For the Grammarians words have two aspects : *sphota* and *dhvani*. According to Bhartrihari, *sphota*, in a meaningful language refers to two aspects: (a) One that causes the articulated sound and (b) the other that produces semanticity. It expresses dichotomy between form and content of language. Every word first signifies a class (*Jati*) and afterwards an individual (*Vyakti*). The word thus seems to be a two fold entity : (a) Outward and (b) inward. The outward relates expression - object while the inward relates content-object. The *sphota* is an invisible symbol for which Bhartrihari says that it is more than outward and inward directions. The grammatical study of meaning attempts at reaching the ultimately real (*Sabda brahman*) which is developed as monistic philosophy of language.

According to the *Mimamsakas*, *mantra* is the instrument of offering in accordance with the *Vedic* texts. These *mantras* are assertive expressions. From this view of *Mimamsakas,* linguistic instrumentalism follows through the

interpretation of the word *mantra*. The *mantra* does not enjoin any act and serves no purpose of commanding. Therefore, in this sense *mantra* is distinct from injunction. Kumarila is of the view that the *mantra*-text can serve two aims: (a) enjoining the act and (b) recalling things that are enjoined elsewhere. The *mantras* form an integral part of the *Vedas* and therefore, they should signify something needful that are prescribed in injunction by direct syntactic connection and indirect implication. The *Taittiria Brahamana* mentions that there are three kinds of *mantras*; (a) *rk* (b) *sama* and (c) *yajus* of which the *rk* comprises the division of *padas* on the basis of meaning. It exposes the importance of philosophy of language in the *Vedas*. According to the instrumentalists, the *namadheya* - text is concerned with the exact significance of words, and its importance lies in conveying proper names of sacrificial rites. Sabara writes that the determination of the reliability of the *namadheya* - text depends upon two principles: (a) in doubtful cases the question is settled by the subsequent commendatory texts and (b) the indefiniteness can be definite only by the natural capacity of things. The entire *Vedic* text is made the instrument for attaining the summum bonum *(purusartha)* of human beings and for this reason this philosophy may be called linguistic instrumentalism.

Nyaya and *Vaishesika* advocate linguistic realism the history of which can be traced back to the *upanisadic* texts. According to the *Naiyayikas*, if the world and language are created by the same will of God, then world - creation and language-creation begins at the same time. God's will is efficiency (*Sakti*) of language. Language consists of words and words consist of letters. So words and letters like root (*prakriti*), suffix (*Pratyaya*) and particle (*nipata*) are endowed with efficiency. The *Nyaya* linguists do not recognise that words are eternal (*nitya*). They also refuse to recognise that the relation between words and referents is impersonal. Because for them words are non-eternal as they are produced and have a beginning from the personal God. When God wills in the form of language that is endowed with efficiency, it takes the form of *mantras, brahmanas, Vedangas* etc. which bear the sentient element of God.

The principle of causality is also employed by the *Naiyayikas* in the linguistic plane. If the presence or absence of one word invariably follows the presence or absence of another, then the relation between the two words would be considered as cause and effect. A mere word can not be cause of verbal cognition; it is knowledge of words that may give rise to the cognition of others by means of inherence (*samavaya*). Therefore, the knowledge of words is the instrumental cause. The recollection (*smarana*) by means of denotative function is an operation (*vyapara*) and verbal cognition (*sabdabodha*) is the result. Thus by means of recollected word - meaning, the understanding of the knowledge of words and that of relations constitute the cause of linguistic cognition according to the *Naiyayikas*.

The philosophy of language of the *Naiyayikas* is also supported by their logical theory. According to them words have power to signify existent objects. The term *padartha* (category) in *Nyaya* means the meaning of words (*Padasya artha*). The categories like substance, quality, action, class, particularity, inherence, non-existence are objects (*arthas*) that are denoted by words. The *Nyaya* categories like *pramana, prameya, samsaya, prayojana, dristanta, siddhanta, avayava* etc. are also the meanings of one word or other as they are signified by means of efficient words. Determinate perceptions also depend upon the language units like subject, predicate, this, that, difference, relations etc. So as to afford a fuller knowledge of an object. *Nyaya* is mostly known for its realistic logic in the philosophical world. Logic as a whole is purely oral and linguistic in character which expresses *Nyaya* concern about philosophy of language. *Nyaya* has developed its philosophy of language effectively on the ground of the presuppositions of realist metaphysics. Reality, according, to them, can be known by means of linguistic analysis. The Neo-*Naiyayikas* like Gangesa', for the sake of establishing clarity defined each name carefully by means of *avyapti* (too narrow), *ativyapti* (too wide), *Sankara* (cross) and *asambhava* ((impossibility). This attempt of clarification, making free from ambiguity, is an

important step in the philosophy of language.

The philosophical system in Indian tradition has to adopt linguistic analysis at least for the sake of establishing own philosophy. Each and every system has to refute opponent's views in order to establish their own views and this refutation is one of the fundamental features as found in the development of Indian philosophy. For this purpose linguistic analysis becomes highly essential and *Vedanta* also has to adopt such analysis. The *Advaita Vedantins* by way of forwarding their own views and refuting others have taken recourse to the analysis of language. Samkara, in the *Tarkapda* chapter of the *Bhasya*, has successfully, refuted the views of *Samkhya, Vaishesika, Buddhists* etc. through the analysis of language. The phenomenon of *manana* which is taken as one of the means of the self-realization reflects that it is the sacred duty of the *Advaitins* to critically judge and refute opponent's view in respect of doubt as to a particular meaning of a word. *Manana* is a kind of mental phenomenon which causes knowledge in the form of *Tarka* (Reductio-ad-absurdum) in the case of removing doubt as to a particular meaning of a word adopted by the opponents[1]. It becomes clear from this that *Advaita Vedantins* analysed language of the opponents and thereby put their own standpoint in a linguistic form which makes their philosophical position compact and vivid.

The *Advaita Vedantins* used their analysis of language as a means to attain the knowledge of the *Brahman* or Absolute. They deal with both ordinary and philosophical language in their analysis. The criteria of meaningfulness of a sentence have been discussed by the *Advaitins*. They have emphasized on *akansa, yogyata, asatti* and *Tatparya* as criteria of determining the meaning of a sentence. They also discussed and analysed ordinary linguistic forms

According to the *Visistadvaitavadins* language is divine and this divinisation brings up language from the second grade importance given by *Advaitavadins* to the primary one. For the *visistadvaitavadins* the linguistic analysis is not illusory or *Maya* but as real as *Brahman* after the self-realization.

which have primary meaning (*sakyartha*), secondary meaning (*laksyartha*), meaning through intention (*tatparya*) etc. This tendency of analysing ordinary language is highly essential in order to establish their philosophical conclusion. If *tatparya* is not taken as a criterion of meaning, the proper meaning of the statements like "*Tat tvam asi*" (Thou art Brahman) etc. would not be ascertained, as the essential identity between an individual self and the *Brahman* which is the proper meaning of the statement does not follow from the literal meaning. They analysed each and every concept like the definitions and the terms used in the *sutras* in their philosophy of language. Even if linguistic analysis means the analysis of ordinary language as used by social beings, the *Vedantins* do not hesitate for the same; rather they do it very carefully. Samkara is found to analyse the ordinary language like 'This is mine' etc. which are commonly used by social beings. The aim of such analysis is to justify the philosophical position of such sentences. The acceptance of an implicative power behind a sentence by the *Vedantins* finds justification in the face that it can explain both *Vedic* and secular sentences. This expresses that the *Vedantims* give importance on the meaning of both *Vedic* and secular sentences.

But this analysis of language is not the ultimate goal; it might only help to attain the knowledge of the *Brahman*. The linguistic analysis done by the *Vedantins* might help to go through the prescribed means like hearing (*Sravana*), thinking (*Manana*) and meditating (*nididhyasana*) for the realization of self [2].These activities are not possible without being aware of the meaning attained through the analysis of knowledge. But, according to the *Advaitins* all things except *Brahman* are false; *Brahman* is only real. It implies that when an individual is identified with *Brahman*, he loses his own identity and

submerged in *Brahman*. At this stage all objects of the universe appears to him as manifestation of the *Brahman*. The objects are not vanished, but the awareness of their existence ceases for which all existence except *Brahman* becomes meaningless. This type of experience is purely subjective and therefore not communicable to others. When an individual attains this stage, he becomes seer (*Rsi*) and there remains no room for linguistic analysis. In other words, when *Brahman* is realised all linguistic forms on analysis becomes contradicted. After self-realization the notion of duality ceases and leads to the falsity of language and linguistic analysis. So linguistic analysis is true only before attaining *Brahman* and it is the means to attain the ultimate goal i.e., self- realisation. In western philosophy Bertrand Russell used linguistic analysis to arrive at metaphysical atoms like the *Vedantins*; but as a realist admits plurality of reals and does not refuse language at any stage.

The *Advaita Vedantins* start their journey with the analysis of language. But this analysis does not get priority as it is not the goal but only means. Hence the linguistic analysis of the *Vedantins* is teleological. Analysis is done not for the sake of analysis but to facilitate others to realise *Brahman*. The other systems like *Nayaya, Minamsa* etc. also do linguistic analysis; but they do not describe it as illusory or *Maya* just after attaining liberation. Language is useful as well as meaningful till *Brahman* or self realization is not attained. The *advaitins* admit implicative meaning (*Laksyartha*) through implication (*laksana*) that follows from analysis of primary meaning. In a particular situation when some one utters the word 'door' (*Dvaram*), it implies saying either to close or to open the door. Here an implicative meaning is found from a single word. It is on the basis of *laksana* that one word may mean something other than what is presented directly. The words constitute sentence under the conditions of *akanksa, yogyata, asatti* and *tatparya*.

In view of *Vedanta*, the chance of ambiguity gives rise to *tatparya*. In order to understand *tatparya* of a sentence particularly used in *Vedanta* or *Sruti*, the context under which it is spoken or the intention of the speaker has to be taken into account. If *tatparya* in the sense of speaker's intention is not known, some statements may seem to be non-sensical.If the statement '*Tattvamasi*' is uttered by some one in the context of *Vedanta*, it means the essential identity between *Jiva* and *Brahman*. The same statement will not mean same if not uttered in this context. In case of the non-ambiguous sentence the inherent power (*sakti*) existing in word gives rise to meaning. When the direct meaning of a statement becomes inconsistent, the implicative or suggestive meaning is to be known. It is the context that determines whether the implicative or direct meaning is to be taken in to account. The question of conveying meaning by either a standard form of a word or a dialectical form also refers to human factors. Thus the context of the intention of the speaker is essential for the attainment of the meaning. In fact, the implication would not at all be possible if there were no speakers' intention. The non-realisability of the speakers' intention is the root of implicative meaning.

According to the *Visistadvaitavadins* language is divine and this divinisation brings up language from the second grade importance given by *Advaitavadins* to the primary one. For the *visistadvaitavadins* the linguistic analysis is not illusory or *Maya* but as real as *Brahman* after the self-realization. The different types of attitudes towards linguistic analysis have been expressed by the means of the *bhasyas* given by Samkara and Ramanuja. Samkara gives the name *Sarirakabhasya* as it is related with the body which shows that it is as earthly as the body and not real. But Ramanuja gives the name *Sribhasya* to his commentary which indicate that this is not ordinary earthly object but should be traced back as Divine form (*SRI*). Thus although the *Advaitins* consider language only as means towards *Brahman*, it is for them not real; the *Visistadvaitavadins* place language and the linguistic analysis in real and Divine status.

Modernism in Literature

Dr. Anup Kr. Sarma
Dept. of English

The First World War brought untold plight to hurmanity. Wasteful devastation was visible in the social sphere leading to hitherto unnoticed change in politics, literature and art. "The post-war period was haunnted by lon memories, some tender, some angry, most stickeing" Andrew Sanders observes in his ***The Short Oxford History of English Literature*** (2nd edition). Herbert Read, a noted critic of the post-war period, wrote in ***The Criterion*** that it had taken more than a decade for ex-combatants to come to terms with what the war had meant to them and with 'the debirs of its emotional conflicts' before they could begin to transform their experience into literature. From the stark debris of the war, emerged the rats of poetry. "The feeling that a new start ought to be made, in politics and society as much as in art, was accentuated rather than initiated by the war and its immediate aftermath." Right at that moment Virginia Woolf's announcement with a devastating flippancy that "in or about December 1910, human character changed" came as a fresh shower by 1924 to be an accumulated sense of exhilaration at a variety of new beginning and rejections of the past."

There is no specific starting point of 'modernism' in literature. There is also no fixed definition of it. Nor can we call him or her as 'modernist'. In general terms, the term 'modernism' means going away from the conventions or conventional beliefs and possessing a broader, visionary outlook susceptible to changing treands. Modernism is not contemporareity. Even the teachings of Socrates can be modernistic and the thoughts of a 21st century individual can be outdated or even fanatical. In the context of literature, "the term 'modernism' is widelyused to identify new and distinctive features in the subjects, forms, concepts and styles of literature and the other arts in the early decades of the present (20th) century, but especially after World War 1." The users of the term 'modernism' are at variance regarding the specific features of modernism. But there is no dearth of gereement that "it involves a deliberate and radical break with some of the traditional bases not only of western art, but of western culture in general". Eminent intellectual precursors of modernism- Friedrich Nietzsche, Karl Marx Sigmund Freud and Jmaes G. Frazer,- "had questioned the certinties that had supported traditional modes of social organistion, religion and morality and also traditional aways of conceiving the human self." They laid emphasis on "the correspondence between cultural Christian tenets and pagan, oftern barbaric, myths and rituals."

Literary historians locate the beginning of the modernist revolt as far back as the 890s. But there can be no two opinion that so-called 'high modernism', "marked by an unexmpled range and rapidity of change" was the aftermath of World War 1. The year 1922, which witnessed the publication of three monunental works of "modernist innovation" viz Janes Joyce's ***Ulysses,*** T. S., Eliot's ***The Wasteland*** and Virginia Woolf's ***Jacob's Room***, is another significant date to locate the beginning of "high modernism". The catastrophe of the War, shaking faith in the moral basis, coherence and durability of western civilization, could be immediately noticed in the works of T.S. Eliot with his experient of new forms, style, images, symbols and other techniques. Like Joyce and Pound, Eliot, most exclusively in **The Waste Land**, sought and render contemporary disorder, "often contrasting it to alost order and integration that had been based on the religion and myths of the cultural past". Here in this poem Eliot "replace the standard syntactc flow of

poetic language by fragmental utterances, and substituted for the trditional coherence of poetic structure a diliberate dislocation of parts, in which very diverse components are related by connections that are left to the reader to discover, or invent."

James Joyce's **Ulysses** and more particularly "even more redical ***Finnegans Wake*** (1939) and the other major works of modernist fiction sought to "subvert the basic convention of earlier prose fiction by breaking up in the narrative continuity, departing from the standard ways of reperesenting characters, and viiolating the traditional syntax and coherence of narrative language by the use of stream of consciousness and othr innovative modes of narration." GertrudeStein, who shared the trail-blazing modernist sprit of Joyce, Pound, Eliot and Woolf, made some experiment in writing, feed from control by the conscious, purposive mind, called "automatic weitting " and over modes and achieved their effects by violating the norms of standard English syntax and sentence structure." Other central representatives of modernism of European and American include, the novelists Marcel Proust, Thomas Mann, Andre Gide, Franz Kafka, Dorothy Richardson and William Faulkner; the poet Stephane Mallarme, William Butler yeats, Rainier Maria Rile, Marianne Moore, William Carlos Williams and Wallace Stevens; and the dramatists August Strindberg, Luigi Pirandello, Eugene O'Neill and Bertolt Brecht, In the violation of representational conventions, in the artistic movements of 'expressionism' and 'surrealism', in the modernist painting and sculpture of Cubism, Futurism and Abstract Experissionism, and in the break away fromstandard conventions of melody, harmony and rhythm by the modernist musical composers Stravinsky, Schoenberg and their radical followers the new forms of the writers mentioned above had observe parallels.

Modernism is maked by a special feature known as the phenomenon called 'avant garde', i.e. a group of artist and authors who paraded to quote Ezra pound's phrase, to 'make it new'. These artists and authors, who set out to violate "the accepted conventions and propeieties, not only of art but of social discourse", were will set to "creat ever-new artistic forms and styles and to introduce" till then unknown and 'neglected' and controversial subject matter. These people, by virtue of their subject-matter and technique, appeared to alienate themselves from the 'established order' and assert their own autonomy. Their solo aim was to break the monotony by shocking the sensibilities of conventional reader and to challenge the norms and pieties of the dominant bourgeois culture.

References :

1. Andrew Sanders : The short Oxford History of English Literature. (2nd edition)
2. M.H. Abrams : A Glossary of Literary Terms. (7th edition)

Counter Attack

Abhijit Choudhury

5th Semester

I am not a critic. Ultimately, I am madeap person in our society. I have shown about the nature of my friends. I should not write for him because, he is a fine man. But, he wrote about me in a megazine of school Obviously I committed on error in a sentence but he cited in hi 'essay' as a 'Facebook Friend'. Virtually I respect him a lot. He also ridiculed about a teacher in the essay; those who take tution and sell 'notes'. I don't think that if is necessary, because, if is teachers' own 'matter' and we should not feel jealous of them.

According to me, a critic should expose both 'good' and 'bad' and then he is a pure observer. To me, those essays who trace 'pride' and about this keen personal success; they are somewhat tomfool. we are not God and give birth to the notion ofvice. Ofcourse, you know English precisely but you should not ridicule that personal life of a teacher. You have wound me to compare with 'Facebook Friends'. At the end, I have no word to you!! And it is my rigorous supplication to you.

Potentiality of agro based small scale industry in assam

Dr. Kamal Thakuria

Deptt of Economics, N.H. College

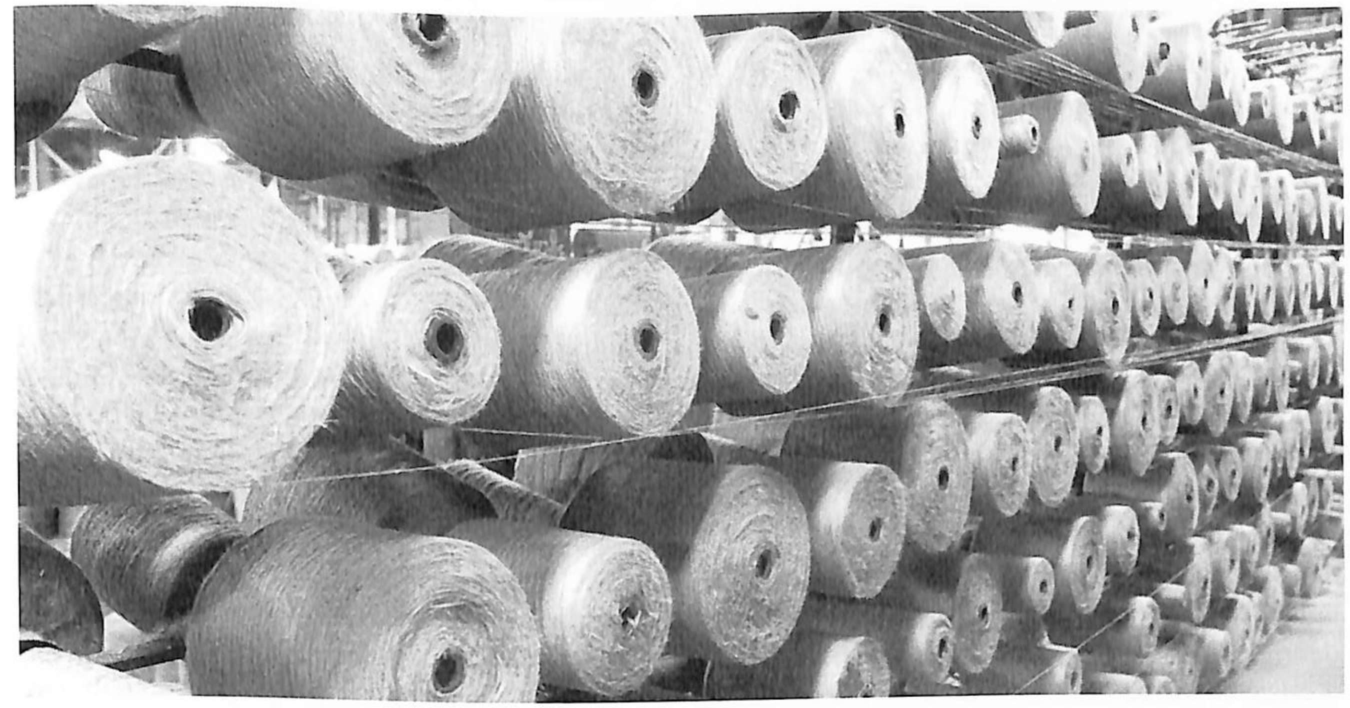

INTRODUCTION :

Assam is blessed with vast agro industrial potentialities. Assam being an agricultural state possesses wide scope for the development of agro based industries in its various parts. The agro industrial potentialities of some crops have already been exploited in the state and those include tea. .. sugarcane fruits etc. But other potentialities are still largely remaining untapped. If all these potentralities could be developed, the economy of the state would be much benefited out of it.

Utilization of agro-waste is another area on which a good number agro-industrial potentiality could be developed in the state. Agro Industries include all those industries which could be developed on the basis of agricultural produce. Assam being an agricultural state possesses wide scope for the development of agro besed industries in its various parts.

The Regional Research Laboratory (RRL) established at Jorhat has prepared many schemes for the development of agro besed industries of different types.

Agro beasd small scale industries are viable for the Assam Economy due to available agro resources or due to scarcity of investable resources. On the other hand small scale units are labour intensive in nature. Those industries are job oriented.

OBJECTIVES :

a. To study the economic prospects of the Agro-Based industries.

b. To study the potentialities to the Agro-Based industries.

c. To examine the job opportunities.

d. To analyze the region development of Assam.

e. To examine the different problems relating to the development, expansion and modernization of the industries.

f. To analyze the measures for the uplift of these industries.

METHODOLOGY :

For collecting the data, different methods of social enquiry have adopted. The study is made on the basis of secondary sources. The macro aspect of study is based on the published and unpublished works on the subject, reports of government. The secondary data are collected from the Directorate of Economics and Statistics, Govt of Assam, Guwahati-6, District Statistical Office, DIC, SIDBI, IDBI, The research area consists of 27 districts in Assam. This topic has been analyzed on the basis of secondary data.

According to the objectives of present study will adopt "Survey Study" based on analytical or descriptive research method. The survey study will conduct to collect detailed information of the existing agro potentiality of agro-based small scale industries.

REVIEW OF RELATED LITERATURE :

Daimari Dr. Prasen, "Five Year Plans & Industrialization in Assam", 1st Ed Guwahati, EBH publishers (India), 2008 proposed on the proper implementation on the different schemes taken by the government during the five year plans. He explains the close relation of economic development and industrial investment under different plans. An appropriate strategy for industrialization to be based on various considerations such as assessment of the natural resources, the availability of human capital, the current structure of the economy and the techno-economic constrains.

In an under developed economy like Assam. such as strategic industrial development is not possible unless they exist some sort of planned or coordinated attempt to achieve the goal on priority basis. There are huge potentialities in the state to develop forest industries, agro-industriesm,etc. This book gives an idea with the growth of industries in Assam.

E. A. Gait : "A History of Assam", Revised Edition, P-272. Historical evidence bearing on Assamese old time industries are not scanty and refernces that we have in historical or other literature of Assam are sufficient to point to a high standard of industrial efficiency that the people obtained in Assam in early times. Assam produced almost all that was necessary for life in the light of the standard of living prevalent in those days. The principal old time industries in the state are weaving in country looms, bell-metal, brass-metal works, spinning of endi, muga, mulberry silk, vegetable dyeing, wood carving, hand pounding of rice, manufacturing of ivory products, etc.

"The Selected Handicrafts of Assam", Census of India, 1961, Vol-III, Assam, P. 4-5, 23. The weaving sericulture is the most important village cottage industry of the state of Assam during the period. Extensively practiced during the agricultural off season are subsidiary occupation, it occupy an important place in the rural economy of the stat leading producer of the non mulberry silk and about two thirds of India's total output and so far as the production of muga silk is concerned the state virtually holds a monopoly over it.

B.A. Gait : "Manufacture of Pottery in Assam", published in the Journal of Indian Art and the Industry, 1898. In few rare instances, persons other than Hiras and Kumars were found manufacturing earthen vessels in the Brahmaputra valley. In the Tezpur Sub-Division, a few people of Kaivaarta caste make large earthen posts which are used for boiling jar. Those are agro related industrial units.

P.C. Choudhury, "The History of Civilization of the People of Assam to the Twelve Century A.D.", Guwahati, 1959, P-378, like other handicrafts industry, the bamboo and cane products of Assam earned wide appreciation in the past. We find mention of the use of well decorated and coloured sital pati usually made of cane.

The Report of the Fiscal Commission (1949-50) makes a reference and defines, "A Cottage Industry is one which is operated mainly or primarily with the help of the memders of the family either as a whole timer or part time occupation. A small scale industry was used with hired labour normally number 10 to 50 hands.

S.L. Narayan : "Problems of Small Scale Industries", the Economic Times, 24th Feb, 1971, explains the process of marketing in small scale industries. Lack of proper marketing channels is another difficulty. The market for small scale units can create by the Govt. A systematic market study would certainly show a number of new potential outlets for the small units.

Dhar, P.K. : "The Economy of Assam Including Economy of North-East India", 8th Ed., New Delhi-2, Kalyani Publishers, 2007 made on attempt to find out the problems, prospects associated with agro based small scale units. In chapter VIII gives a detailed account of industrialization in Assam including industrial production plan-wise achievements, prospect of diversfication, agro small medium units, industrial finance and causes of poor rate of industrialization.

R.V. Rao : "Cottage and Small Scale Industries and Planned Economy", Sterling Publishers (p) Ltd., 1997, P-17. The book gave a brief idea of industrial development regarding village-cottage industries between after and before indepndence. He recognized the coordination or integration of industrial sector.

1. PLACE AND SCOPE OF AGRO INDUSTRIAL POTENTIALTY IN ASSAM :

At the time of India's independence, Assam was the pioneer state as far as industrial development was concerned. Except setting up of four oil refineries or tea industries, no other major industries have been coming up in the state till the present time. Therefore concentration of the states industrial scenario is confined within the growth of employment oriented SSI sector, which comprises of agro based manufacturing or processing industries.

1.1. AVAILABILITY OF RESOURCES :

The economy of Assam continues to be predominantly agrarian. The agricultural sector is provided employment to more than 50% of the rural people in the state. The net cultivated area of the state is 28.11 lakhs hectares (2009-10) which is about 88% of the total land available for agricultural cultivation in the state. The contribution of agriculture sector to the State Domestice Product was nearly 25% during 2010-11. As per available estimates, the production of total food grains in the state was 51.78 lakhs tones during 2010-11 as against 45-57 lakhs tones during 2009-10 showing an increase of food grain production of 13% over the previous year. The increase in the production of pulses in 2010-11 has recorded 91% over 2009-10 During the same occupy about 15% gross cultivated area and annually produces nut crops, flowers and medicinal & aromatic plants thus contributing significantly towards food and nutritional security of the state under horticulture, 16.45 lakhs MT fruits, 44.70 lakhs MT vegetables and 2.47 lakh MT of spices were produced during the year 2010-11.

The index of Agricultural Production for all crops (base triennium ending 2007-08=100) for the state stands at 126.44 in 2011-12 compared to 130.25 in 2010-11. In respect of food crops, the index of agricultural production for the state was 140.08 in 2011-12.

Among the plantation crops, rubber cultivation is also gaining its popularity in the state due to its favourable agro climate as well as its eco friendly activity. The 10213 MT rubber production covered an area of 27083 hectares and employment generated of 2767450 man days in the year 2010-11. Similarly, the 10950 MT rubber productions covered an area of 32117.43 hectares and employment generated of 3034993 man days in the year 2011-12. The Rubber Board has identified Assam as a "Potential State".

Assam has ample scope for bamboo based industry like paper manufacturing industry, since this region has highest concentration of bamboo i.e. around 60% of the total bamboo of the country. In viewing of the potentialities, the Ministry of Agriculture, Govt. of India, has recently launched the "National Bamboo Mission" and under this

Mission it is proposed for plantation of selected species of bamboo in the state, in an area of 176000 hectatres as a row material for bamboo based industry.

Traditionally, sericulture, a major cottage industry of the state, is practiced in more than 10532 villages and provided employment to more than 2.5 lakhs of family. Assam has the monopoly in production in Assam. Assam has also achieved the right of "Geographical Indication" in muga silk.

Assam is virgin valley of tropical orchids numbering not less than 600. There exists ample opportunity for crop improvement through biotechnological intervention and commercial exploration of flowers and their value addition. Due to agro climate condition the quality of flowers produced in the state is superior and commercially viable from the point of view of export. At present, floriculture is one of the fastest growing sectors in Assam's horticulture scenario. Orchid and Anthurium are being grown commercially by SHGs under buy back arrangement with flower exporters. During the year 2007-08, 10932 stciks of orchid and 8000 numbers of Antherium sticks were sent out of the state.

The agro climate condition of Assam os congenial for rubber plantation. As per available reports, total potential area for rubber cultivation in the state is around 2.00 lakhs hectare. Considering the growing plantation areas and rubber production trends, there is vast potential for setting up of rubber industries in the state.

Classification of population by economic activity according to the result of population census, 2001 reveals that out of total population of 26655528 in the state, out of the total 9538591 workers in Assam, 3730773 were cultivators (39%), 1263532 were agricultural workers (13%) 344912 were engaed in house hold units (44%). Thus about 52% working population was engeged in agriculture in the state. The total numbers of non-workers were 17116937 persons. They are searching for job. Thus human resources and raw materials for agro based small scale industries are available in the state.

The Report of the Second Employment Survey, 2011-12 conducted by Labour Bureau, GOI revels that in rural areas 44.8 percent households are self employed in agriculture, 17.9 percent are self employed in non-agriculture, 15.5 percent are regular wage of salary earners, 8.9 percent are agricultural labour and 9.0 households are other labour in Assam compared to 39.6 self employed in agriculture, 11.3 self-employed in non-agriculture, 11.1 regular wage or salary earners, 20.7 agricultural labour and 12.5 households are other labour at all India level. The Unemployment Rate (per 1000) for persons of age 15 years and above and above according to usual status approach for both principal status and subsidiary status in Assam is 42 persons in Rural areas, 58 persons in Urban areas and 44 persons in Rural and Urban combined areas as against, 29,47 and 33 at all India level respectively. The size of the educated job seeker is considerably high, which is a challenge to the growing economy of the state. From the records of the live register of Employment Exchanges, the registered educated job seekers stood at 1312987 during 2011 and recorded decrease by 8.39 percent over 2010. The percentage if educated job seekers constitutes about 76 percent of the total job seekers.

1.2. Availability of Infrastructural facilities :

The Industries and Commerce Department of the state Government as well some other agencies have been making efforts for implementation of various promotional schemes for sustainable growth and development in the industrial sector of the state. To achieve the goal of development, the state Government has been increasing its Budget allocation every year. At present there are 16 Industrial Estates, 4 Industrial growth countries, 11 Growth Centers, 6 Mini Industrial Estste, one Export Promotional Park, one Food Processing Industrial Park spread over the different parts of the state and there are the major infrastructural support and facilities to the entrepreneurs of the state.

The percentage share of priority sector of Bank's Loans extended to agriculture or allied activities, the disbursement has steadily increased from Rs. 419.19 cores (8.37%) in 2003-04 to Rs. 2158.80 cores (13.42%) in 2007-08. The per capita priority sector advances had significantly increaesed to Rs. 5154.00 from Rs. 1170.00 during the period

2004-05 to 2011-12.

The Kisan Credit Card (KCC) scheme was introduced in 1998-99 to cater adequate, timely, cost effective and hassle free credit support to the farmers from the formal banking system. The crops loans, case crop loans and loans for allied activities are now available in all banks.

The Self Help Groups (SHG) bank linkage model by which the formal banking system reaches the micro entrepreneurs (including farmers) was started in 1992.

Regional Rural Banks (RRBs) were established under the Regional Rural Bank Act, 1976 with a view a boost to rural economy by providing rural credit to farmers, small scale units etc.

NEDFI was incorporated under the companies Act, 1956, on August, 1995 with its registered office at Guwahati, Assam for the development of industries, infrastructure, animal husbandry, agro horticulture plantation, medicinal plantation, sericulture plantation, etc in the North Eastern States of India.

Non-credit Societies includes various categories of co-operative societies engage themselves in diverse activities such as marketing, farming, women cooperative, fishery, milk supply consumers cooperative, etc. The Assam Co-Operative Jute Mills Ltd, Fish Feed, Eastern Agro Processing Tea Warehousing Co-Operative are the example.

The Assam Cooperative Agriculture and Rural Development Bank (NABARD), whcih was formally known as Assam Cooperative Central Land Mortgage Ltd. Was established in the year 1955. As on 31st March, 2010, the bank has 32 numbers of branches throughout Assam.

1.3. Present Scenario of Agro-Based Industry in Assam :

Assam is well known for its huge forest resources. Proper utilization and management of these resources like bamboos, canes, softwood, etc. will be able to develop a good number of land base enterprises. The econopy of Assam is basically agrarian. About 99% area of the total land mass of the state is real and almost 50% of the total land area is used for cultivation. This sector continues to support more than 75% population of the state directly providing employment of more than 53% of the work force. The economy of the state is depending too much on agriculture.

According to the Economic Survey, Assam, the number of new agro based small sale industrial unit's are 327 numbers in 2004, 317 numbers in 2005, 311 numbers in 2006 or 779 numbers in 2007. There are 221 numbers of agro-based small scale industries during the period of 2010-11 in Assam.

Agro based industries of Assam is one of the famous stae of India include Tea Industry, Sugar Industry, Grain Mill Products including Rice, Oil, flour Mill, Food Processing Textile Industry, etc.

Jute Industry :

Assam is one of the famous states of India in respect of jute production. At present Assam is regularly exporting about one million tons of raw jute per annum to Kolkata. It is really matter or pity that Assam in spite of being the second largest jute producing state in India has not been able to draw sustenance from development and diversification of jute products. About 70% of total jute produced in Assam is charged for processing outside the state. Unfortunately, the state's efforts for starting and operating jute mills have not been a happy experience, in spite of having a good potential for the same.

Assam, co-operative jute mill was established at Silghat of Nowgong district in 1970. In the mean time the Govt. of Assam has laid foundation stone for two jute mills, one at Mangaldoi and another at Barpeta area. In December, 1994, the AIDC has setup another jute mill in Assam. At a time when Assam has making endeavors for promoting industrial development and introduced National Center for Jute Diversification (NCD). The total production of jute textiles are 9494 tones in Assam.

Sugar Mill : Among the various of Assam, Good amount sugarcane fanning is done at Kamrup and Sivsagar District. At present there is only one sugar mill at Barua Bamungaon of Golaghat district. This mill has the capacity to press 320 quintals of sugarcane daily. Considering the bright prospect for the growth of sugar industry, the foundation stone of

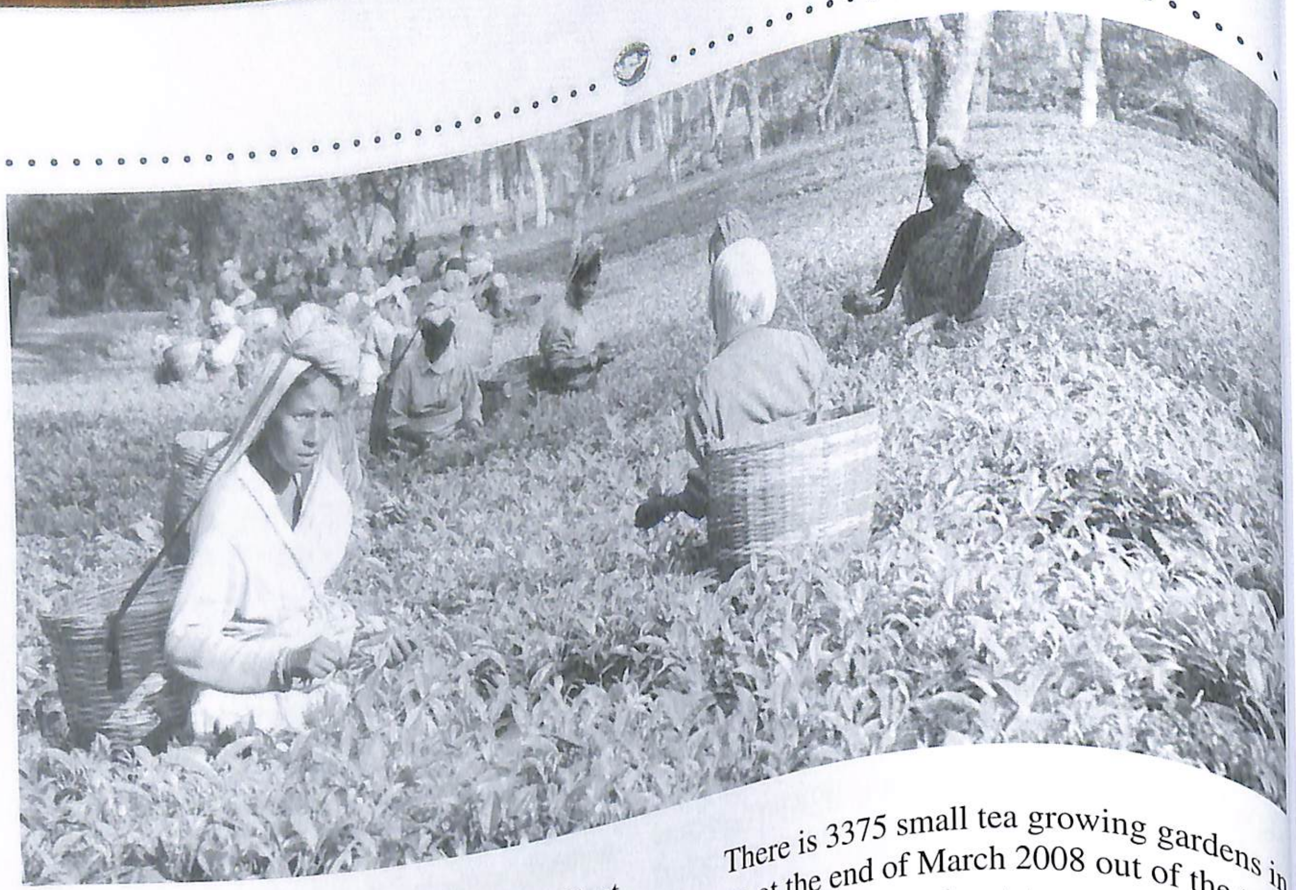

another sugar mill was established in 1971 at Ratabari in Cachar district of Assam, In 1986, another co-operative sugar mill was started at Kamrup in Nagaon district. During the fifth five year plan, the Govt. of Assam had decided to establish another 6 sugar mills in Assam under Public Sector Since Since 1997 onwards the sugar mills stopped their production and thereby in 2001, the production of sugar in Assam was nil, In 1982, total production of sugar in Assam 12 thousand metric tons and the total number of sugar mills in Assam was 3.

Tea Industry : The agro climate weather of Assam is idea for the growth of a variety of food crops as well as plantation of cash crops. Various kinds of fruits, vegetables as well as medicinal herbs available in the state are yet to be tapped for commercial purpose.

The tea gardens in the state are covering land of 32200 hectares out of 578000 hectares of land in the country as a whole. The tea production in Assam constitutes more than 50% of total production of the country Assam is now the second largest tea producing area in the world. Assam now produces about 20% of the world's tea production and 50% of India's total production.

There is 3375 small tea growing gardens in the state at the end of March 2008 out of the total 49102 Tea Gardens in the state as on December, 2005. The estimted production of tea in Assam was 486.00 thousand tons in 2007-08.

As per Tea Board of India there is 5053 small tea growers in Assam registered with Tea Board as on 18-06-2012 covering around 12590 hectares.

Food Processing Industry :

At present less than 30% of agriculture produce are processed in the state Among there more than 80% are of the primary food products like packaged milk, milled flour, rice, tea and spices etc. Processing and packaging of perishable fruits and vegetable, although has ample potential to grow with increasing demand.

The following table reveals the number of new units Agro based established by the type of industries:

Item	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010-11	2011-12
Agro based	327	317	311	279	268	27	221	0

Source : Commissioner of Industries & Commerce, Assam.

The above table reveals the present scenario of agro based industries established in the state during the last eight years. The new establishment of agro based unit is nil in the period of 2011-12.

Food & Agro Processing : A value & better commercial proposition :

Food processing is an instrument to give farmers an assured agricultural income. It encourages the farmers to produce market oriented variety and can play an important role to achieve food security. The successful implementation of Shallow Tube Well (STW) Scheme in eighteen districts in Assam has lead to development of Rural Non Farm Sector (RNFS) throught agro industries.

a) The state produced surplus quantity of fruits & vegetables to the tune of 26 lakhs MT. due to lack of adequate marketing & processing facility about 20% of the produce is lost, In such scenario, processed food is a great boon for value addition as better commerccial gain.

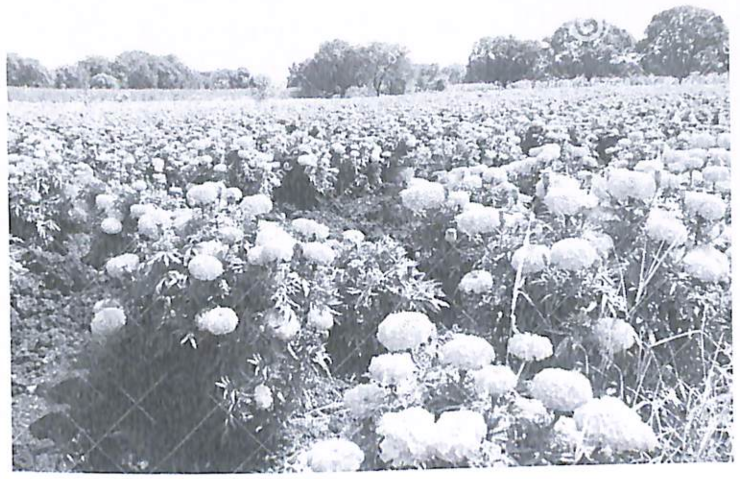

b) 6 nos of processing units of Pineapple, Orange are set up with support of MFPI. However, there is huge scope processing industries in the state.

Export Initiatives :

Pineapple : Pineapple cubes are being exported to meet the export demand of 300 MT.

Orange : Assam has started export of Orange recently.

Flower : Dendrobium Orchids are an attraction in Kolkata market Anthurium from Kamrup district has become a part of export from North East.

Bhot Jalakia : Commerical cultivation of Bhot Jalakia the hottest chilli (a special germ plasma of Assam) has been stated recently.

Development Efforts :

The state as well as Central Governments has made an effort to accelerate the process of industrial development and diversification through the announcement of a package of incentives so as to attract investments, promote the establishment of new small scale, medium scale or big scale industries in all districts of the state.

The state Government of Assam setup a host of organization for caring out the task of industrial development corporation like the Assam small scale Industrial Development Corporation, the Assam Hills Small Industrial Development Corporation, the Industrial Growth Center Project located at Matia in Goalpara District, Chayhaon Patgaon.

The Govt of India has approved setting up 9 numbers of Integrated Infrastructure Development Center (IID) at Dahudi in Nalbari, Rangia in Kamrup, Bajali in Barpeta and Serphangguri in Kokrajhar.

The export promotion Industial park is established at Amingaon in Kamrup district.

AIDE Ltd. has taken steps for setting up Banana Industrial & Export Development Center at Matia in the Goalpara district.

The Government has approved for setting up of a food processing Industrial park at Nathkuchi in Nalbari District or at Chaygaon in Kamrup district.

since, within the state the various industrial infrastructure facilities are slowly growing up which have create suitable climate for small scale industrial development in the region.

The central Government as well the state government has launched various oriented programmes for recent industrial growth such as Chief Minister self Employment Scheme (CMES) and Vocational Training under Assam Bikash Yojana, Udyog-jyoti Scheme, Chief Minister's Swa-niyojan Yojana (CMSY), Prime Minister Rojgar Yojana (PMRY), North East Industrial Investment Promotion Policy (NEIIPP), Look East Policy, etc.

There are so many institutional industrial finances such as ICICI, CIFCI, AIDC, NEDFI, SRC,

AFC, IDBI, IIBI, NCDC, NSICI, SIOBI, etc.

Various new industrial policies are introduced by the stae such as new Industrial Policy 1991, 2008, 2007, etc for smooth development of small scale units.

The state of Assam is taken various plan wise strategies especially for small scale industry.

Results and Findings :

(a) Agro based small scale industries have great potentiality in the study area due to availability of huge agro raw materials as well as resources.

(b) It is found that whatever a limited number of small scale agro industries that has been developed in the state in recent years. There are highly evenly distributed among the district within the Assam and showing maximum concentration in Kamrup (R) district of Assam. It should be noted that industrial infrastructure facilities are not sufficient in all districts of the Assam.

(c) The numbers of registered agro-based small scale units are small in account. Those industries are yet not organized in proper manner.

(d) Due to the indiscriminate sponsoring of small scale units infant mortality among them is fairly high in the study area.

(e) It should be found that unemployment problems can be solved by promoting agro based small scale industry in the state.

The potentiality of Agro-based small scale industrial development is near future in the region dueto availability of agro resources as well as labour forces.

Suggestions :

For the all round development of agro industries in the region following steps can be taken.

a. It is necessary to establish a strong agro small industries organization.

b. Small scale agro industrialists should be motivated by creating awareness of the market value of their produce.

c. The voluntary organization like Youth Clubs, NGO's be organized which would motivate the industrialists.

d. The Govt.'s should strengthen the backward linkage steps for the best of agro small industries.

5. Conclusion :

There are different problems of agro small scale industries in the region. But the current economic reforms have broadly widened the scope for agro small scale industries in the Assam. Although, Assam is endowed with different types of agro resources but its utilization are miserably poor. Until and unless those resources but its utilization are territory of the state, the state cannot expect a boost in the level of development in its economy.

Biblography/References :

1. "Agricultural Census", 2005-06.
2. B.A. Gait "Manufacture of Pottery in Assam", published in the Journal of Indian Art and the Industry, 1898.
3. Bhatnagar, Y., "Problem of Industrialization of Assam, AICC, Economic Review 16 (20), 25th March, 1965.
4. Bhattacharya, B.K., "Industrial Development of Assam", AICC, Economic Review 18(6), Oct., 1966.
5. Daimari Dr. Prasen, "Five Year Plans & Industrialization in Assam", 1st Ed. Guwahati, EBH publishers (India), 2008.
6. Dhar, P.K. : "The Economy of Assam Including Economy of North-East India", 8th Ed., New Delhi-2 Kalyani Publishers, 2007.
7. Directorate of Industries of Reports- 2011, Govt. of Assam.
8. E.A. Gait: "A History of Assam", Revised Edition, P.-272.
9. "Economic Surver", Assam-2010-11, 2011-12, 2012-13.
10. P.C. Choudhury, "The History of Civilization of the People of Assam to the Twelve Century A.D.", Guwahati, 1959, P-378.
11. R.V. Rao: "Cottage and Small Scale Industries and Planned Economy", Sterling Publishers (P) Ltd. 1997, P-17.
12. S.L. Narayan "Problems of Small Scale Industries", the Economic Times, 24th Feb., 1971.
13. "Statistical Hand Book", Assam-2011, 2012.
14. Statistical Abstract, India, 2012.
15. State Focus Paper, Assam, 2012-13, Published by NABARD.
16. "The Selected Handicrafts of Assam", Census of India, 1961, Vol-III, Assam, P- 4-5, 23.

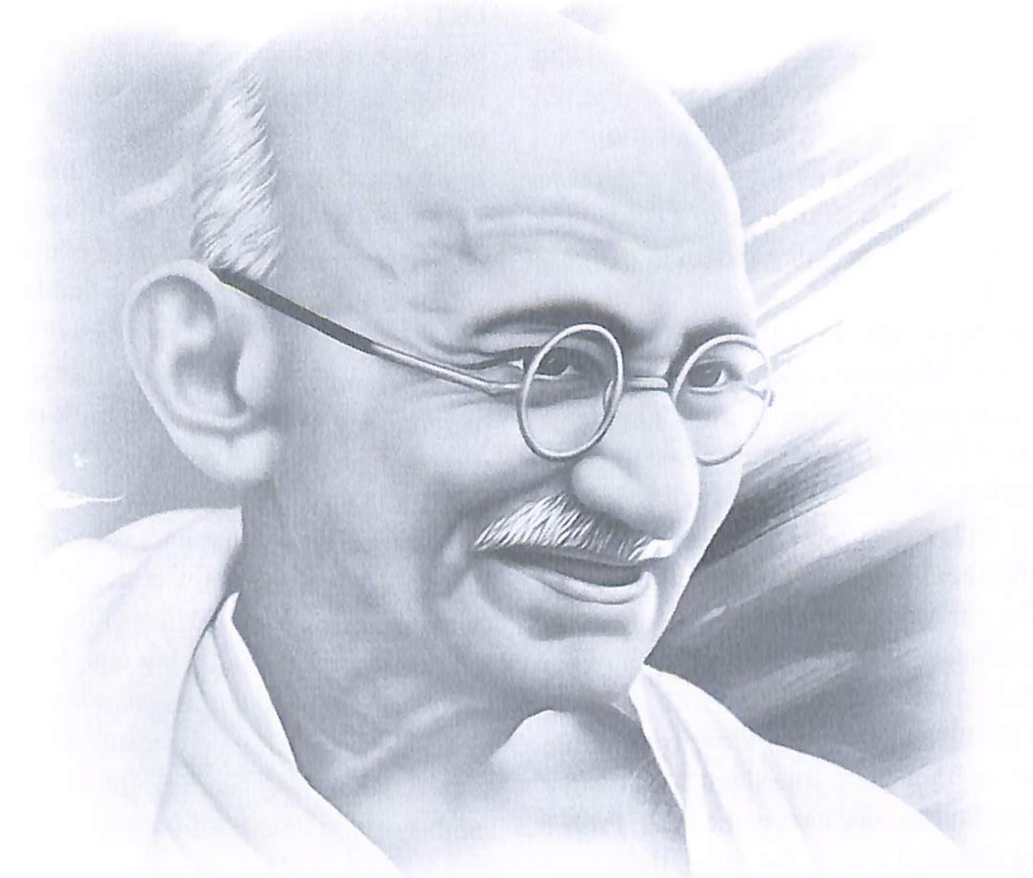

Gandhi's Concept of Education

Manik Ch. Das
Associate Professor
H O D, philosophy, N.H. College

Mahatma Gandhi was born at Porbandar on the 2nd of octobor 1869. His ancestors were Vaisya by caste and profession, but his father, uncle and grand father were service holders. His father was, forsome time, prime minister in the count of Rajkot and also in Vankaner. Although his parents were orthodox Vaisnavas, they were enlightened enough to make all necessary arrangements for giving modern education to their children. M. K. Gandhi grew in a mixed but balanced set-up. He was initiated into religious and moral traditions and yet his mind was sufficiently open to the changing needs of the time.

Gandhi's political system is based on the consideration that there is an element of goodness essentially present in every man. So, there is the need of a proper education which would be able to bring out this elemant of goodness. The state has to prepare individuals for the village-republic or for

making possible the emergence of the ideal government Therefore, individuals have to be trained and educated in such a manner that the ideal is reached conveniently. Therefore the goal of education, according to Gandhi should be moral education or character building and the cultivation of a conviction that one should forget everything selfish in working towards great aimes.

Gandhi defines education in this way, "By education I. mean an allround drawing out of the best in child and man-body, mind and spirit." "I hold that true education of the intellect can only come throught a proper exercise and training of the bodily organs, e. g., hands, feet, eyes, ears, nose etc. In other words an intelligent use of the bodily organs in a child provides the best and quickest way of developing his intellet. But unless the development of the mind and body goes hand in hand with a corresponding awakening of the soul, the former alone would prove to be a poor lop-sided affair . By spiritual training I mean education of the heart. Proper and all-round development of the mind, therefore, can take place only when it proceeds pari passu with the education of physical and spiritual favulties of the child. They constitute an indivisible whole. According to this theory, therefore, it would be a gross fallacy to suppose that they can be developed piecemeal or independently of one another."

Thus Gandhiji is not in favour of the presentday system of education that is prevalent in India. For him, such an education merely imparts instructions or makes man literate, but literacy is not education. Every individual is born with certain basic and in born tendencies and capacities. The aim of education shuld be to bring out such inherent capacities of every individual. This would be possible only when theoretical imparting of instruction is combined with practical training. Gandhi, like Dewey, perceives the value of learning by doing and therefore recommends that education should begin with the learning of some crafts like carpentry, poultry, spinning, weaving or any other similar handicraft. By aetually doing manual work while learning, the individual will develop interest in his work and will be able to give out his best. This is what is known as basic education. In this type of education the child is taught how to manipulate things by actually allowing him to do the thing himself. He comes to learn why a thing is done in a particular way and not in a different way. One advantage of this system would be that unlike the present day prevalent system of education, the individual will find that the things that he learns are of actual use in life. That is why Gandhi is completely dissatisfiend with the higher education that is imparted today in Indian universities of scholar after completing his studies enters into the life field only to find that there is absolutely no relation between what he had learnt and what he has to do. Therefore he says, "we have up to now concentrated on stuffing children's minds with all kinds of information without Ever thinking of stimulating and developing them. Let us now cry a halt and concentrate on educating the child properly through manual work, not as side-activity but to train the boys in one occupation on another, round this special occupation you will train up his mind, his body, his handwriting, his artistic sense and so on. He will be the master of craft he learns."

According to Gandhi, there is yet another advantage of this kind of education; this kind ofeducation will become the superhead of a silent social revolution. It will bring the city-life and village life closer and thus will eradicate the evil of class-difference. It will prevant the decay of village-culture and the lust for city-life and thus will lay the foundation of a just social order giving equal opportunity and initiative to every individual. Moreover, as this system will make individuals skilled in their own arts, they will be masters of their own destiny and will not become the object of exploitation of the privileged people. That is why Gandhi conceives, 'Basic Education' as having far-reaching consequences.

Thus we see that Gandhi defines education in a different way. For him, the goal of education should be moral education or character building. So it may be said that Gandhi's concept of education has great relevance in present-day society.

কবিতা

প্ৰফেচৰ

ৰাজেন দাস

আপুনি বাৰান্দাৰে এজাপ কিতাপ লৈ খোজ কাঢ়ে
দাৰ্শনিকৰ দৰে ষ্টেজত বক্তৃতা দিয়ে
বৰফৰ দৰে চোলা পিন্ধি ভেম ধৰিব পাৰে আপুনি।

যদি আপোনাৰ বয়স পঞ্চাশ বা তাতোকৈ অধিক
আপুনি জন্ম দিনৰ শুভেচ্ছা নল'ব
কমি যাব দহ সংখ্যাৰ বয়স
যদি আপুনি ৩০ ৰ সীমা চুইছে বা চেৰাই গৈছে
আপুনি অবিকল ভদ্ৰলোক হ'ব পাৰিছে জানেনে
আৰু যদি আপোনাৰ বয়স পচিশ বা তাতকৈ এক বেছি
কথাই নাই আপুনি ফাগুন আৰু কৃষ্ণচূড়াক ভাল পাব পাৰে।

আপোনাৰ বাবে কথা কোৱাটো বৰ জৰুৰী
কথা বন্ধ হ'লে আপুনি বজাৰৰ মোনা লৈ ওলাব নোৱাৰিব
কথা বন্ধ হ'লে আপুনি হৰলিক্সৰ টেমা কিনিব নোৱাৰিব
ইনকাম টেক্স বন্ধ হৈ যাব, এল আই চিৰ প্ৰিমিয়াম নাহিব
মপটলালৰ লংপ্যাণ্ট কিনিব নোৱাৰিব,
এডিডাচৰ স্পৰ্টিং
মুঠতে কথা বন্ধ হ'লে আপুনি হ'ব আবেলিৰ চৰাই

আপোনাক সকলোৱে সুখী বুলি কয় জানেনে
ননচেংচন, পাৰ্টটাইম, ষ্টাডি লিভ কোনো কথা নাই
আপোনাৰ টেলিফোনৰ বিল দিব আছে,
গেলামালৰ বাকী আছে
আপোনাৰ ঘৰৰ পৰ্দাবোৰ ফাটিছে, ৱাটাৰ চাপ্লাই বন্ধ হৈছে
নাৱিকৰ দৰে ডুবি আপুনি কান্দিছে কোনো কথা নাই
তথাপি আপোনাক সুখী বুলিয়েই কয় দিয়ক
যিহেতু দুখৰ দিনতো আপুনি প্ৰাণখুলি হাঁহিব পাৰে।

শীতৰ ঋতুত চুৰেটাৰ গুঠি দিয়াজনক আপুনি
ভাল পায়
তেওঁৰ আৱাহনী নিদ্ৰাত আপুনি টোপনি যায়
তেওঁৰ ফুলিউঠা ভেম, আহিবানা সোনকালে
প্লিজ, মোৰ শপত
আজি পোলাও বনাম আজি খিচিৰি বনাম
আজি ক্ৰিকেটৰ লাইভ টেলিকাষ্ট চাম,
আজি চাওমিন খাম

আজি অনুৰাধাৰ দেশ চাম আহিবানা আহিবানা
হাৰে কিয় নাহিব, আপুনিতো তেওঁৰ বাবে
বাদামৰ বাকলি গুচাই ভাল পায়।

আপোনাৰ দৰে হোৱাৰ হাবিয়াস এটা মোৰো
আছে দিয়কচোন
আপুনি কেনেদৰে কোট পিন্ধে, টাইৰ গাঠি দিয়ে,
চশমা পিন্ধে
কেনেদৰে গাড়ীৰ পৰা নামে, চকপেঞ্চিল লয়
কেনেদৰে এটা কামিজৰ তলত লুকুৱাই থয়
আন এটা কামিজ- দুখৰ

অলপ সুখী হ'ব পৰাকৈ চাকৰি এটা দিব নেকি
থিক আপোনাৰ দৰে।

মাথোঁ তোমাৰ বাবে

কৌশিক শৰ্মা
ষষ্ঠ ষান্মাসিক

তোমাৰ বাবে এখন ছবি আঁকিম
এখন ধুনীয়া ৰঙীন ছবি
তুমি জানো ভাল পোৱা ছবি আঁকি?
তোমাৰ প্ৰতিটো ভাল লগা সপোনৰ
বাস্তৱ ছবি আঁকিব বিচাৰো মই
তুমি ভাল পাবা জানো ছবিবোৰ?
নে কোনোবা সপোনৰ ৰাজকুমাৰে তোমাৰ বুকুত
আঁকি থৈছে— ৰঙীন ছবি, কোনো কথা নাই,
এদিন তুমি মোৰ ছবিৰ প্ৰেমত পৰিবা মোৰ বিশ্বাস আছে
তোমাৰ ৰামধেনুৰ কোনটো
ৰং প্ৰিয় বাৰু বেঙুনীয়া, ঘন নীলা, নীলা,
সেউজীয়া, হালধীয়া, সুমথিৰা নে ৰঙা।
তুমি ভালপোৱা প্ৰতিটো ৰং সানি তোমাৰ বাবে
এখন অপূৰ্ব বাস্তৱ ছবি আঁকিম
মোৰ সকলো ৰং প্ৰিয় জানা, কিন্তু তোমাৰ বাবে
সেউজীয়া ৰং হ'ব বিচাৰো আৰু আঁকিব
বিচাৰো চিৰ সেউজীয়া এখন অপূৰ্ব বাস্তৱ ছবি
মাথোঁ তোমাৰ বাবে।

মই তোমাৰ পূজাৰী মাথোঁ

কৰবী শৰ্মা
দ্বিতীয় ষান্মাসিক (শিক্ষা বিভাগ)

শৰৎৰ দৰেই আগমন তোমাৰ
মোৰ জীৱনৰ মধুৰ বেলাত
পদুমৰ দৰে পৱিত্ৰ তুমি
সুৰুযৰ দৰে উজ্জ্বল,
মোৰ মন মন্দিৰৰ ভগৱান
তুমি...
মই তোমাৰ পূজাৰী মাথোঁ।
তোমাৰ প্ৰেম পুষ্পাঞ্জলিৰ
ভিক্ষাৰী মই,
তোমাৰ বৰষুণৰ
ধূলিত ছিটিকি পৰা
ৰ'দৰ কণিকা মই...
তুমি যদি বিহুৱা,
সেউজীয়া ধৰণীৰ বিহাখনি
উদং বুকুত মেৰিয়াই লোৱা
ৰাংঢালী ব'হাগী মই
ৰাংঢালী
মোৰ মন মন্দিৰৰ ভগৱান
তুমি...
মই তোমাৰ পূজাৰী মাথোঁ।

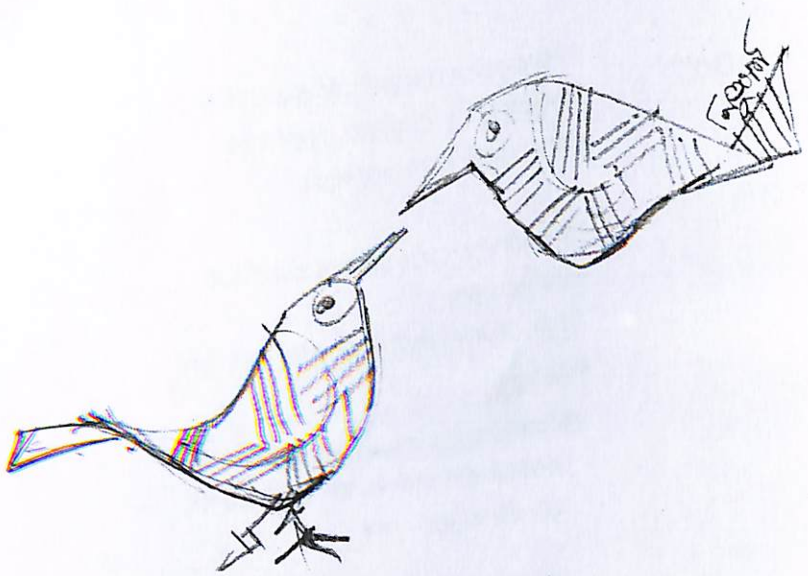

নিসংগ জীৱন

ৰণজিৎ তালুকদাৰ
দ্বিতীয় ষান্মাসিক

বিষাদ বেদনাই বনজুইৰ দৰে
দাহ কৰিছে বুকুখন,
হতাশা-নিৰাশাই শিপাইছে
হৃদয়ৰ গভীৰৰ পৰা গভীৰতৰলৈ।
মোৰ জীৱনৰ কঠোৰ সংগ্ৰামে
আঁতৰাই আনিছে মোক তোমাৰ পৰা।
তোমাক মই পাহৰিব পৰা নাই,
অথচ তোমাক বিচাৰি যাব খোজা নাই।
মোৰ বুকুখন এক শুকান মৰুভূমি
য'ত গজি উঠিছে দুখৰ কেকটাছ।
তোমাৰ পৰা আঁতৰি থকাৰ যন্ত্ৰণা
মই নীৰৱে সহিছো।
তোমাক সুখী কৰাৰ হাবিয়াস
বিষাদৰ ধুমুহাৰ মাজত হেৰাই গ'ল।
মই নিজেই সুখী হ'ব পৰা নাই,
অকলশৰীয়া কৰি মোক,
উৰি গ'ল সপোন চৰাইজাক।
যন্ত্ৰণাৰ গধুৰ বোজা লৈ এতিয়া,
আগবাঢ়িছো এখোজ-দুখোজকৈ।
বিষাদ স্মৃতিৰ বুকুত মূৰ গুজি,
কেতিয়াবা উচুপি উঠে হিয়াখন।
গভীৰ নিশাৰ নীৰৱতাত,
বুকুৱে উচুপি কান্দে।
উজাগৰী নিশা পাৰ হয়,
জোনাকৰ প্ৰতীক্ষাত।
মই আজি অকলশৰীয়া,
মোৰ প্ৰতি খোজত আছে,
বাধাৰ প্ৰাচীৰ, দুখৰ কাঁইট
জীৱন বাটৰ মই ভাগৰুৱা পথিক।
সুখী হ'ব নোৱাৰো মই
মই যে জীৱন যুঁজত পৰাজিত ৰণুৱা
মোৰ বাবে ৰুদ্ধ আজি সুখৰ দুৱাৰ
স্তব্ধ আজি গতিশীল সময়।
জীয়াই থকাৰ এটি সুক্ষ্ম আশা বিচাৰি
বাৰে বাৰে ব্যৰ্থ হৈ পৰিছো,
মোৰ জীৱন ফুলনিত নাই
আশাৰ নানাৰঙী ফুল।
আছে মাথো দুখৰ কাঁইটবোৰ
তোমাৰ ওচৰলৈ যাবলৈ
মই পাখি ভঙা চৰাই
যন্ত্ৰণাকেই বুকুত সাৱতি ৰৈ আছো
সুখৰ দিনলৈ বাট চাই,
ক্ৰমান্বয়ে ম্লান হৈ আহিছে
জীৱনৰ ৰামধেনুৰ ৰংবোৰ।
এতিয়াযে বুকুত মোৰ
দুখ-বিষাদৰ অন্তহীন যাতনা
নোপোৱা আৰু হেৰুৱাৰ বেদনা।

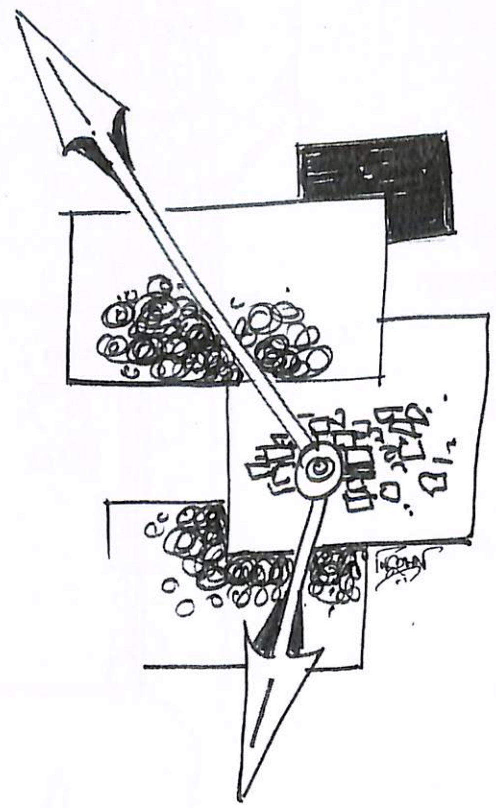

সুগন্ধি কবিতা

কৃষ্ণাশ্ৰী কলিতা
দ্বিতীয় ষান্মাসিক

আকাশ মনৰ সান্নিধ্য এৰি
তৰাটো গুচি অহাত,
মোৰ বুকুত ভালপোৱাৰ সোনাৰু ফুলিছে।
উশাহৰ উষ্ণতাত
মোৰ সপোন অৰণ্যত,
সুখৰ শ্যামলী বতাহ বলিছে।
এতিয়া দুখৰ নদীত
সুখৰ পালতৰা নাওঁ
জোনাকৰ শীতল কোলাত মূৰ থৈ
ভালপোৱাৰ সুগন্ধি কবিতা গুণ গুণাওঁ।

ল'ৰালিৰ সেই গাঁওখনি

ধ্ৰুৱজ্যোতি পাঠক

প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

ল'ৰালিৰ সেই গাঁওখনি
মোৰ অস্পষ্ট স্মৃতিত
এতিয়া যেন অতীত স্মৃতিৰ
এটি উজ্জ্বল মন্দিৰ,
হৃদয়ত খলকনি সৃষ্টি কৰা
অন্তৰত আৱেগৰ ঢৌ তোলা
এটি শৈশৱৰ সুবাসিত স্মৃতিৰ সম্ভাৰ।
মোৰ হৃদয়ৰ প্ৰতিটো মধুময় কোঠাত
অন্তৰৰ প্ৰতিটো শিহৰণত
আজিও যেন বাস্তৱ হৈয়ে আছে
সাতোৰঙী ৰামধেনু আৰু পূৰ্ণ জোনাকীৰ
মনোমহী সৌৰভ ৰূপ লৈ
মনত অতুলনীয় আনন্দ দিবলৈ
কল্পনাৰ মন সজ্জীৱিত কোলাহল তুলিবলে
হেৰাই যোৱাৰ দুখত আকৌ এবাৰ কন্দুৱালে
পূবদিশৰ সেই ধাননি ডৰা,
আটাইয়ে মিলি ন খোৱা
জাকিমাৰি উৰি যোৱা মুকলি আকাশৰ
সেই বগাকৈ বগলীজাক
নেহেৰুৱাও বুলি ভাবি সাঁচি থোৱা
সেই কণ কণ লগৰীয়াৰ ৰং-ধেমালি কৌতুকবোৰ
জানিও যেন পাহৰিছো
কেনিনো হেৰাল সেই
শৈশৱৰ ল'ৰালি দিনবোৰ
আহিবলৈ উভতি লয় হোৱা
পল অনুপল
এতিয়া মাথোঁ সুধিছো নিজকে
হ'বনে কেতিয়াবা দিনবোৰ তেনেকুৱা
পামনে বাৰু আকৌ তেনে লগৰীয়া
কোনোবাৰ ৰং ধেমালি...
নাই সেইয়া আছিল যেন মোৰ বাবে
এক চিৰ পুলকিত উপহাৰ।

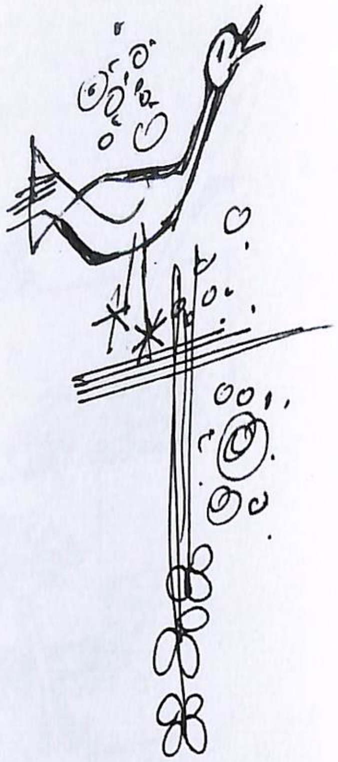

দুপৰীয়া

ৰেখামণি বৈশ্য

দ্বিতীয় ষান্মাসিক

বাঁহজোপাৰ কাষেৰে ধূলিময় বাটেৰে,
উজাই আহিছে এটি দুপৰীয়া।
লগত মেৰিয়াই আনিছে
মৰিশালীৰ নীৰৱতা।
বাৰিৰ ঢাপৰ ছটিয়না জোপাত
জিলিয়ে মাতিছে.....।
কিবা এক নাম নজনা ভাৱত
মোৰ মনটো উদং উদং লাগিছে।
আলিমূৰত ৰ'দৰ তীব্ৰতাই
বাটৰুৱা খেদিছে,
দুপৰীয়াটো বৰ নীৰৱে শিপাইছে।
উদাস চাৱনিত
কমল বৰণীয়া দুপৰীয়াটো
কোনোবা গাভৰুৰ উদং বুকুত,
সাক্ষী হৈ ৰৈছে।

পানী

দিগন্ত দাস

দ্বিতীয় ষান্মাসিক

জীৱন নামৰ জল প্ৰপাতৰ
পুঞ্জীভূত নীহাৰিকা।
সহস্ৰ পৰিভ্ৰমীৰ দুষ্প্ৰাপ্য আধাৰ।
আগ্ৰস্ত ক্ষণাৰস্থাত
পানী এক মাত্ৰ উদ্দীপক।
পানীয়ে প্ৰাণীৰ প্ৰাণ,
পানীয়ে জীৱনৰ গান
পানীয়ে অৱধাৰিত ক্ষণ ভঙ্গুৰ জীৱনৰ।

অনুভৱ

হিৰামণি পাঠক

তৃতীয় ষান্মাসিক

সময়বোৰ বোবা কিন্তু
সিয়ো কথা ক'ব জানে।
তুমিয়ে শিকাইছিলা
জীৱনৰ বহু কথা।
তুমিয়ে দিছিলা
জীয়াই থকাৰ প্ৰেৰণা।
এয়াইতো জীৱন
দুখ বেদনাৰে ভৰা।
বিশাল মৰুৰ মাজত
তৃষ্ণাতুৰ যাত্ৰী মই।
জীৱনৰ প্ৰতিপলে বিচাৰি ফুৰিছে তোমাক
সময়ৰ নিষ্ঠুৰতাত এয়ায়ে জানো জীৱন?
নিমিষতে হেৰাই যায় সকলোবোৰ
হয়তো বুজাব নোৱাৰো ভাষাৰ এটি-দুটি শব্দৰে।
মাথো.....
তোমাৰ প্ৰতি মোৰ মৰম চিৰযুগমীয়া।।।

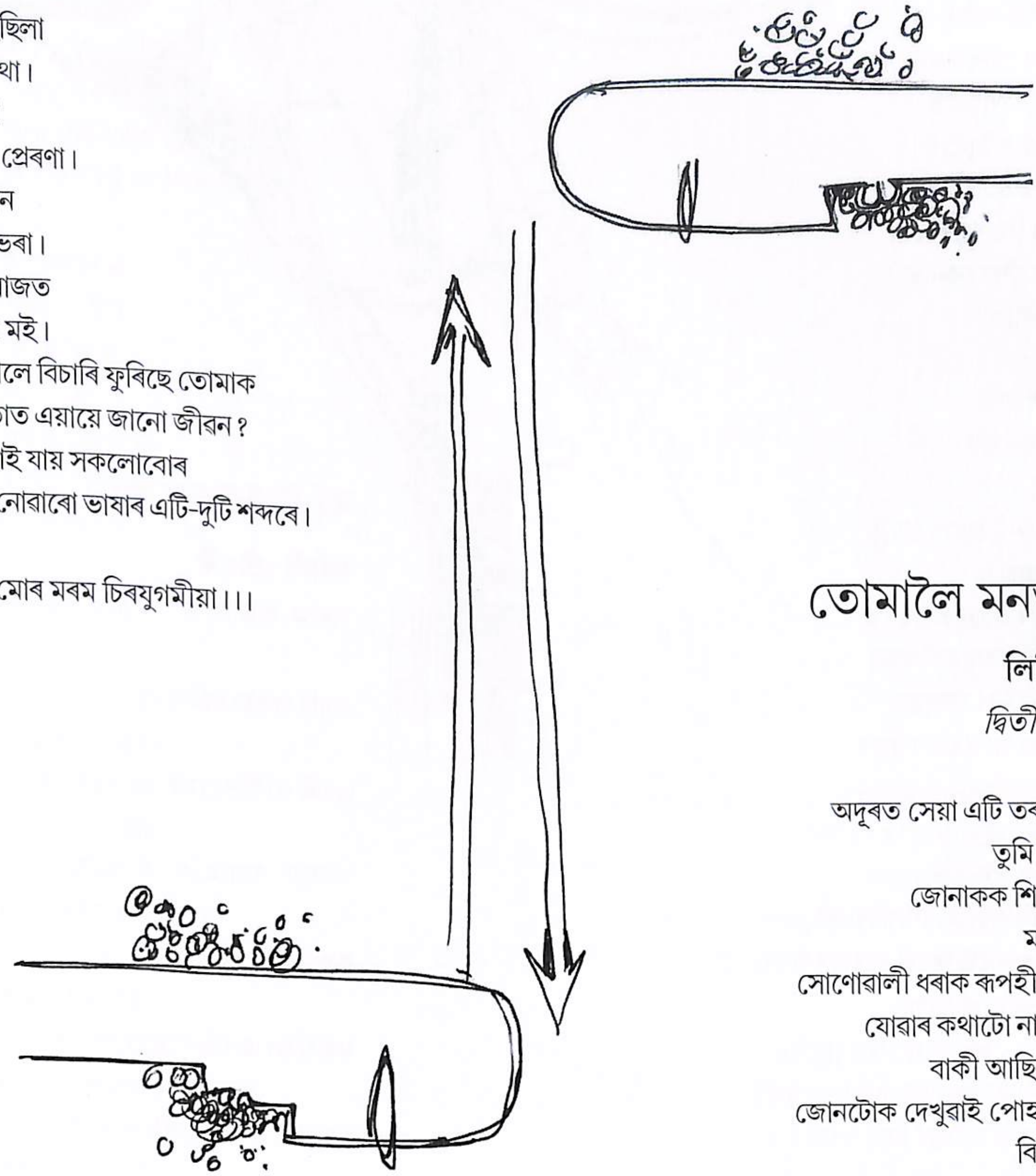

তোমালৈ মনত পৰে

লিপিকা দেৱী

দ্বিতীয় ষান্মাসিক

অদূৰত সেয়া এটি তৰা জিলিকিছে
তুমি তুমি লাগিছে
জোনাকক শিকাইছা নেকি
মানৱতাৰ পাঠ
সোণোৱালী ধৰাক ৰূপহী কৰি তুলিছে
যোৱাৰ কথাটো নাছিল তোমাৰ
বাকী আছিল সমূহ কাম
জোনটোক দেখুৱাই পোহৰ অনাৰ পথ
বিলীন হৈ গ'ল
সুধাকণ্ঠত ছন্দৰ লালিত্যত।
দেৱদূত আছিলা ছাগে...
সেয়েহে সৰ্বদা থাকিলা উজলি
মোৰেই আঁট কপাল
লভিব নোৱাৰিলো তোমাৰ সাক্ষাতৰ উপহাৰ
সুখী হোৱা তুমি তৰাৰ দেশত
একাঁজলি অশ্ৰুৰ অঞ্জলি যাছিলোঁ
চৰণ কমলত।

অপেক্ষা

মলয়া দাস (টিনা)

ষষ্ঠ ষান্মাসিক

মৃত্যু অথবা তোমাৰ ভালপোৱা
দুয়োটা মোৰ চিৰকাম্য
তাতেই আছে মোৰ স্বৰ্গসুখ।
সংশয় আৰু আশংকাত
মুখ গুজি নীৰৱে উচুপো।
তন্দ্ৰাবিহীন প্ৰতিটো নিশা,
চকুলোবোৰে লিখে তেতিয়া
নিঃস্ব হৃদয়ৰ উকা কেনভাছত
বেদনাৰ দিনলিপি।

পোছাক সলোৱাদি
পাৰিলোহেঁতেন যদি
হৃদয় সলাব!
সলালোহেঁতেন তোমাৰ সৈতে
মোৰ ভালপোৱা।
নীলা আকাশে জানে তৰাৰ বতৰা
নৈয়ে জানে সোঁতৰ গভীৰতা
সাগৰে জানে ঢৌৰ প্ৰৱণতা
হয়তো তুমিও জানা মোৰ বুকুৰ
সকলো ভালপোৱা!

বিশ্বাস মোৰ এদিন তুমি
সেই বাটেৰেই আহিবা, যি বাটত মই
উৎকণ্ঠাৰে ৰৈ আছো মাথো তোমাৰ বাবে.....!!

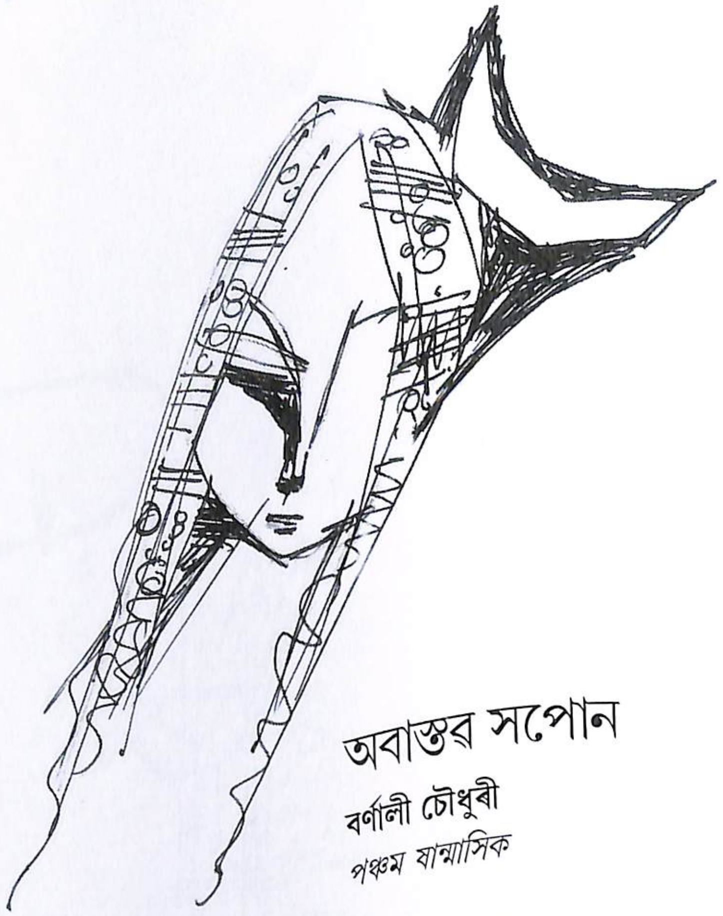

অবাস্তৱ সপোন

বৰ্ণালী চৌধুৰী

পঞ্চম ষান্মাসিক

এমুঠি শুকান বালিৰ দৰে
আঙুলিৰ ফাকেৰে,
সৰকি পৰিছিল মোৰ সপোনবোৰ।
অচিন পখীৰ পাখি লৈ
আকাশে বতাহে বিয়পী পৰিছিল
মোৰ আশাবোৰ।
বনত মৰহি যোৱা ফুলৰ দৰে
মোৰ মনৰ মাজত
মৰহিছিল এপাহি শুভ্ৰ গোলাপ।
কোনেও নজনাকৈ
কোনেও নেদেখাকৈ হিয়াত বাজিছিল
বেদনাৰ ৰিণিকি ৰিণিকি শব্দ।
অনুভূতি আৰু অতীতৰ স্মৃতিৰে
জ্বলি উঠিছিল মোৰ হৃদয়।
আজি মোৰ শূণ্য হৃদয়ত
সপোনে সলালে বৰণ।
সঁচাকৈ আজি মই ব্যৰ্থ।
কাৰোবাৰ নিষ্ঠুৰ হৃদয়ৰ লগত
যুঁজি.... যুঁজি...... ।

মৰমৰ মা

ৰাহুল মেধি

দ্বিতীয় ষান্মাসিক

মৰমৰ মা মোৰ
জীৱনত নামিল অন্ধকাৰ মোৰ
খুটি খাব নোৱাৰাত এৰি গুচি গ'লা
ব'বলৈ দি মোক সংসাৰৰ জ্বালা
আনৰ পুতৌৰ পাত্ৰ কৰি থৈ গ'লা
তোমাৰ অবিহনে হ'লো মই মাউৰা ল'ৰা

নাছিলে যদি মায়া তোমাৰ মা
অকালতে এৰি গুচি যাবলৈ
কিয় জন্ম দিছিলা কোৱা মা
জীৱনত দিশহাৰা হ'বলৈ
চাৰিওপিনে অন্ধকাৰ দেখিবলৈ
এই অন্ধকাৰৰ মাজত থাকি মই
চাৰিওপিনে দেখিছো শূন্যতা

মা তোমাৰ নিকা হিয়াৰ মৰম
প্ৰকৃত প্ৰেমে ভৰা
যাক বিচাৰি উভতিব লাগে
সদায় আনৰ পৰা
ঈশ্বৰেও কাঢ়ি ল'লে মোৰ পৰা।

ক'তনো আছা তুমি বুকুৰে আই
নিথৰুৱা কৰি মোক অকলে এৰি থৈ
আনৰ আই দেখি ভাবো
মোৰ আই নাই
বিচাৰি ফুৰো তোমাক সপোনতো নাই
অকলশৰীয়া হিয়াই মোৰ কান্দিছে বিনাই
চকুৰ পানীৰে মোৰ দুগাল তিয়াই
মৰমৰ মা মোৰ নাই।

তৃষ্ণাতুৰ

সীমান্ত বৰ্মণ

দ্বিতীয় ষান্মাসিক

কেঁকুৰিটোত থকা নাদটো শুকাল
আৰু হয়তো জীপাল নহ'ব কাহানিও
আৱৰ্জনাবোৰে বেৰি ধৰিছে যে
কিন্তু নাদটোৰে বেছি চৰ্চা লাভ কৰা নাই।
"আজি শুকাইছে, কাইলৈ আকৌ উপছিব"
আটাইৰে ভাবটো এনেকুৱা।
মইয়ো কথাটো বিশেষ মন কৰা নাছিলো
কিন্তু দুখনমান ছবি মনত ভাহি উঠিল হঠাৎ
কেভিন কাৰ্টাৰৰ সেই বিখ্যাত তৃষ্ণাতুৰ শিশুটিৰ
ছবিখন আৰু......
ৰাজস্থানৰ এগালমান তৃষ্ণাতুৰ গঞাৰ ছবি
সিঁহতৰো আছে হেপাঁহ
এটোপাল পানীৰ বাবে
সিঁহতৰ হৃদয়ে কান্দে চাগে
তৃষ্ণা দূৰ কৰাৰ বাবে
ছেঃ আমিও যদি এদিন সেই আঘাতকণ পাওঁ
কেঁকুৰিৰ নাদটো শুকাই গ'ল।

মোৰ অনুভৱ

ডেইজী বৈশ্য
পঞ্চম যান্মাসিক

ভবা নাছিলো এয়েই জীৱন।
ক্ষুদ্ৰ ক্ষুদ্ৰ বহুবোৰ ভাবনাৰে ভৰা,
এয়েই নেকি জীৱন!
শীতৰে সেমেকা ৰাতিৰ দৰে
চৌদিশ সেমেকা,
মানৱৰ মাজত দানৱৰ হুংকাৰ,
চৌদিশ লেতেৰা।
হিংসা-বিদ্বেষ ভাৱেৰে মানৱৰ মন
চৌদিশ ভৰা,
নতুন ধ্বনিয়ে নিজৰ মাজতে হিংসাৰে
চৌদিশ আৱৰা।
ভবা নাছিলো এয়েই জীৱনৰ
গতিশীলতা।

সন্ত্ৰাস

গণেশ কলিতা
চতুৰ্থ যান্মাসিক

কি আচৰিত !
সেইখন দেখোন ৰক্তাক্ত নদী
লুতুৰি পুতুৰি হৈ আছে অসংখ্য
মৃতদেহ
শুধ বগা কাপোৰ ক'ত বাৰু ?
হিয়া ঢাকুৰি কন্দা আত্মীয়জন ক'লৈ
গ'ল
ঔষধৰ গোন্ধৰ ঠাইত,
বন্দুক বাৰুদৰ গোন্ধ
আপোনজনৰ ঠাইত
মানুহৰ তেজ খোৱা দানৱবোৰ
শৰীৰত ৰঙা বগা ফুলৰ ঠাইত
তেজৰ ফাকুগুৰি
সিহঁতৰ মৃত আত্মাই যেন
বাৰে বাৰে চিৎকাৰ কৰি কৈছে
ফুলৰ দৰে নিষ্পাপ আমাৰ প্ৰাণ
কিয় কৰিলে বিনাশ ?

নির্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়

জিমি দাস
দ্বিতীয় যান্মাসিক

নির্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়
সঁচাকৈয়ে তুমি
জ্যোতিষ্মান... শলিতা
দিনৰ এন্ধাৰ
তুমিয়েই কৰিবা বিনাশ
আশা ভৰা
দৃঢ়তাভৰা তোমাতেই পূৰ্ব বিশ্বাস
মেৰুদণ্ডহীন।
মানৱ জ্ঞানৰ অৰণ্যত তুমিয়েই হ'বা
এক সৰ্বশক্তিমান দণ্ড ধ্বজা
'জ্ঞান জোৱাৰ'।
মৃত্যু জ্ঞানৰ উপত্যকাত তুলিবা নিশ্চয়
গঢ়িবা মৰুদ্যান
চাহাৰা কিম্বা থৰত এয়া যে প্ৰত্যয়
মোৰ সপোনৰ
নির্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়, পাটাছাৰকুছি
তুমি হোৱা
'চিৰ যুগমীয়া'।

Bygone Days

Tridip Sarma
2nd Semester

When the rays of the
setting sun touch my feet
I walk towards the dreamy horizon alone
For from the routine crowd
where the melody of my heart
Can spring boundlessly
where I can feel everything of my own

The folium falling from the trees
like sleeping old memories
In the depth of my mind
A boy unknown, anging raffishly
Beside the pond
His unsettled plummet in the water
It creating tiny waves
which reminds more and more
of my boyhood days
that are gone far away
making me isolated

Never waygone, I travel more
In my own dreamy land,
under the shade of yew trees
I see a couple of doves
Exchanging deepest loves
Their chir pings remind me of our days
when I hold yours hands,
Those are gone.
Though the sky is still same for us
After departure, you never return
Like the sweet fluid aparting from
the leaps of a cowherd
Fading in the whole air
and here, I am gazing at the clean sky
After the whirl of countless
waited summers for a rainfall of glowing love.

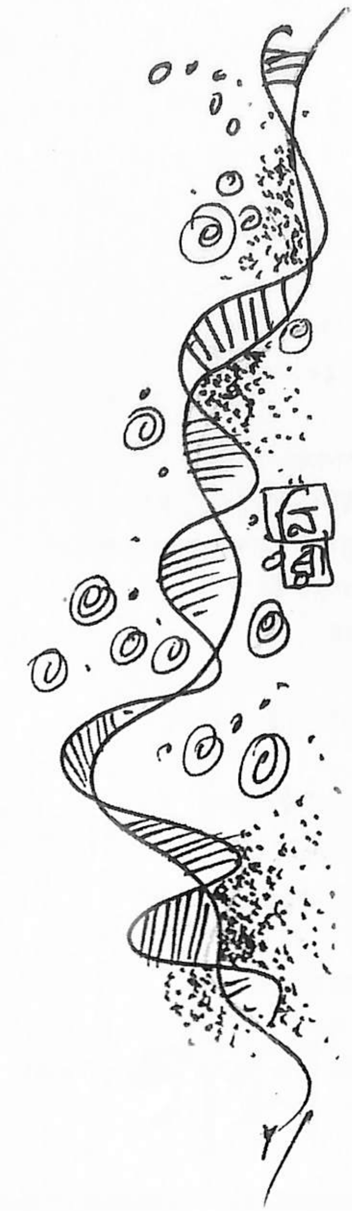

Again the subn blooms
with a new day
the bright lights erase
the foot steps of east night's dream
I rejoin the race again
toward an undecided goal of life
But still gloominess erupting slowly
and slowly from may heart
May be everyone misses their
Peaceful days
that are gone far away...!!

ভবা নাছিলো, তুমি মোক এৰি যাবা বুলি

শিখামণি দাস
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

ভবা নাছিলো,
তুমি মোক এৰি যাবা বুলি
গছকি মোৰ মৰমৰ এনাজৰী
তোমাৰ বাবে সাজিছিলো,
হৃদয়ত চেনেহৰ মাজুলী।
কিন্তু.....
চৰম নিঃসংগতাত
নৈৰ গৰা খহাদি চকুলোৰ সোঁতত,
খহিব ধৰিছে সেই মোৰ হেঁপাহৰ মাজুলী।
শোকৰ বিষণ্ণতাই দহিছে
মোৰ অন্তৰাত্মা।
ভবা নাছিলো,
তুমি মোক এৰি গুচি যাবা বুলি
এতিয়া.....
কাৰ চকুত চকু থৈ আঁকিম
মই সোণৰ সপোন
কাৰ মৌ-সনা মাতত
ওঁঠৰ হাঁহিত ফুলিব মোৰ
হৃদয়ত এপাহ সূৰ্যমুখী ফুল
তুমি অবিহনে মই— অনুৰ্বৰ শস্য ভূমি
তুমি অবিহনে মই— নিঃসংগ ডেউকা বিহীন এটি পক্ষী

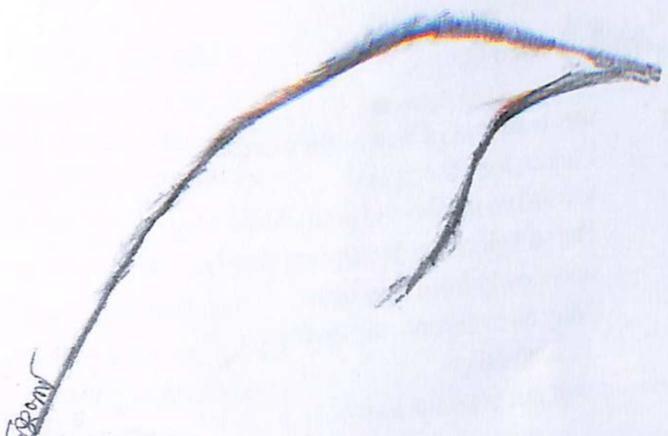

জীৱনৰ পাতনি

মিণ্টু কুমাৰ চৌধুৰী
স্নাতক দ্বিতীয় ষান্মাসিক

জীৱন সাধনাৰ উৎস তুমি
মোৰ বাবে তুমিয়ে
শান্তি সুবিশাল মৰমী মাতৃ
তোমাৰ আঁচলত বন্ধা আছে
ওৰেতো জীৱনৰ অনেক সপোনৰ
মোৰ প্ৰতিশ্ৰুতি।
দহমহীয়া কঠোৰ সাধনাৰে
তুমিয়েইতো দেখুৱালা মোক ধৰা
তোমাৰ বুকুৰ মৰম সানি
পিয়াহৰ ক্ষুধা দূৰ কৰি
মোৰ ওঁঠত বুলালা
মা শব্দৰ প্ৰতিধ্বনি
তোমাৰ হিয়াৰ উমত উমলি
পান কৰি আহিছো
আশীৰ্বাদ ভৰা ৰসাল মাধুৰী
সেয়ে এতিয়া তোমাৰ
মৰমৰ শৃংখলত বন্দী
মোৰ সাহসৰ প্ৰতীক তুমি।

গল্প

উপলব্ধি

নিমালী মহন্ত চৌধুৰী

ইংৰাজী বিভাগ

"— কি হ'ল। স্কুলৰ হীৰকজয়ন্তীৰ নিমন্ত্ৰণী পত্ৰখন লৈ দেখোন শিল পৰা কপৌটিৰ দৰে হ'ল। ... অতীত স্মৃতিয়ে হেঁচা মাৰি ধৰে নেকি?"

"ও ৰবা। উঠিছো। দ্বীপে কি ক'লে মণিকাক। সি দেখোন টোপনিৰ পৰা সাৰ পোৱাৰ দৰে কৈ উঠিল। ইমান ... সি অতীত স্মৃতিত বুৰ গৈ নষ্টালজিক হৈ পৰিছিল তাকেই প্ৰমাণ কৰিলে। বাস্তৱলৈ আহি সি পুনৰ পত্নী মণিকাক ক'লে— "যোৱা, একাপ চাহ লৈ আহা।"

চাহকাপত প্ৰথম চুমুকটো দি দ্বীপে মণিকাক খুব বিনয়েৰে ক'লে— "হীৰকজয়ন্তীৰ সভাখনলৈ যাব লাগিব কিমান দিন যে মোৰ মৰমৰ গাওঁখনলৈ যোৱা নাই। কমেও পঁচিছ বছৰ মান হ'ব।"

"যোৱা গৈ, মই কিবা মানা কৰিছো নেকি? ক'ত স্মৃতি জড়িত আছে তোমাৰ গাঁৱৰ; লগতে স্কুলৰ খনৰ বুজি পাওঁ দিয়া লগ পাবা পুৰণা বন্ধু-বান্ধৱীক। চাবা আকৌ, আমাক পাহৰি যাবা।"

"বাঃ মণি তুমি ইমান ভাল। ইমান সোনকালে অনুমতি দিবা বুলি মই ভবাই নাছিলো।"

দ্বীপে ততাতৈয়াকৈ নেটত টিকট এটি ঠিক কৰি পিছদিনাই তাৰ অতি চেনেহৰ স্কুলখনৰ হীৰকজয়ন্তী অনুষ্ঠানখনলৈ বুলি উৰা মাৰিলে। হীৰকজয়ন্তীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সম্বৰ্ধনা অনুষ্ঠানৰ কৃতী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ তালিকাত তাৰ নামটোৰ লগতে মনালিছা বৰুৱাৰ নামটোও আছে। সেয়ে সি এক বুজাব নোৱাৰা শিহৰণ লৈ গাঁৱলৈ বুলি আহিছে।

চাৰি চ'কত গাড়ীৰ পৰা নামি জানটিৰ পাৰে পাৰে থকা সুৰসুৰীয়া পথটিৰে সি খুড়ীয়েকৰ ঘৰলৈ বুলি আগবাঢ়িল। জানটিৰ পাৰতে সি পঢ়া স্কুলখন। এতিয়া বহুত সলনি হ'ল যদিও বকুল দুজোপা আৰু তালগছ কেইডাল আজিও আছে। গাঁৱত আঘোন মাহৰ কুৱলীয়ে হৃদয় ৰঞ্জিত কৰা অনুভৱ আনি দিছে। কি আমেজ লগা। চাৰিওফালে সোণালী ধানৰ গোন্ধ, প্ৰায়ভাগতে ভঁৰালবোৰ ভৰি পৰিছে। কোনোৰে আকৌ কিছু ধান চোতালত একাযৰীয়াকৈ থুপ খুৱাই থৈছে। আজি বহু বছৰৰ মূৰত গাঁৱলৈ আহি তাৰ সকলো নতুন নতুন লাগিছে। সি কেতিয়া খুড়াকহঁতৰ ঘৰৰ পদূলিত ভৰি দিলে গমেই নাপালে। দ্বীপৰ খুড়াকৰ সৰু পৰিয়ালটি উৎফুল্লিত হৈ পৰিল। খুড়ীয়েকে চাহ দি গাঁৱৰ সকলোৰে খা-খবৰ দিয়াত লাগি গ'ল। খুড়াক নীলকান্তই কিন্তু ক'লে— "হ'ব যোৱা, গাঁৱৰ খবৰ পিছে পৰেও দিবা, এতিয়া ভাত ৰান্ধাগৈ।"

খুড়ীয়েকে সকলো খবৰ দিলে কিন্তু মনালিছা বৰুৱাৰ ঘৰখনৰ কথা এষাৰো নকলে। দ্বীপে অতীতৰ কথাবোৰ মনত পেলাবলৈ চেষ্টা কৰিছে। যিবোৰ কথা যথেষ্ট পুৰণি ধূলিৰ চামনিৰে ধূসৰিত হৈছে যদিও সৌ সিদিনাৰ দৰে লাগে তাৰ। হীৰকজয়ন্তীৰ পত্ৰখনে তাৰ মন পুলকিত কৰি এক অপ্ৰত্যাশিত আনন্দেৰে ভৰাই তুলিছিল। তাৰ ফলশ্ৰুতিতে সি আজি গাঁৱত উপস্থিত হৈছেহি। তাৰ মানস পটত ভাহি উঠা কিছু ব্যক্তিৰ ছবি আৰু অজানিতে ওঁঠৰ ওপৰেদি বাগৰি আহিল এক হাঁহিৰ নিজৰা। তেনেতে খুড়ীয়েকে পাকঘৰৰ পৰা চিএঞৰিলে 'দ্বীপ', ভাত বাঢ়িছো, আহা ভাত খোৱাহি। ঠাণ্ডা নহয়, চেঁচা হৈ যাব।" দ্বীপে বহুতদিনৰ মূৰত ঘৰৰ পুখুৰীৰ ৰৌমাছ, ঘৰতে হোৱা আলু আৰু ওলকবিৰে ৰন্ধা জোলখনেৰে জহা চাউলৰ ভাত সাজ পৰম তৃপ্তিৰে উদৰ পূৰাই খালে। খোৱাৰ সময়ত খুড়ীয়েকে পুনৰ গাঁৱৰ খবৰ দিবলৈ আৰম্ভ কৰিলত খুড়াকে কৈ উঠিল, "হ'ব আৰু, আজি তাক জিৰণি ল'ব দিয়া। দ্বীপ যা শুই থাকগৈ, কাইলৈ এপাক গাঁওখন ফুৰি আহিবি।"

ৰাতিপুৱা দ্বীপে সোনকালে সাৰ পালে। আঘোণৰ ৰাতিপুৱা বিছনাত আমেজ লৈ কিমান যে সুখ লাগে, লোৱা জনেহে উপলব্ধি কৰিব পাৰে। আজি কিন্তু তাৰ মন আঘোণ মাহৰ ৰাতিপুৱাৰ আমেজ লোৱাৰ বাবে সাজু নহয়। দ্বীপৰ আজি ভাল লাগি আছে। তাৰ মন পথাৰত আশাৰ কঠীয়া সিঁচি দিয়া হীৰক জয়ন্তীৰ আজি হ'বলগীয়া ন-পুৰণি কৃতী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সন্মিলনখনৰ বাবে। তাৰ বাৰু আশা পূৰণ হ'বনে? সি বাৰু ভুল কৰিছে নেকি? কিন্তু তাইৰ কথা ভাবিলেই মনতো তাৰ অজান আনন্দত আজিও শিহৰিত হৈ উঠে। সি যে এতিয়া পঞ্চাশ বছৰীয়া এজন তপামূৰীয়া আধুনিক যুগৰ ব্যক্তি কথাটো সম্পূৰ্ণ পাহৰি যায়। সেয়ে চাগে কবিয়ে লিখি থৈ গৈছে "অতীতক নেযাবা পাহৰি।" ধূলিৰ চামনি গুচাই তাৰ মনটো উৰা মাৰিলে সি পঢ়া সেই নৱম শ্ৰেণীৰ কোঠালীটোলৈ; সেই দিনটোলৈ যেতিয়া.... তাই কৈছিল— "হু, ল মোৰ ৰুমালখন, মুখখন মোহাৰি পেলা।" সেইদিনা আছিল সৰস্বতী পূজা। যিটো দিনৰ বাবে প্ৰত্যেক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে পৰম আগ্ৰহেৰে অপেক্ষা কৰি থাকে। যিটো দিনে দিয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক এক সুকীয়া মাদকতা, এক বিশেষ আমোদ। নৱম আৰু দশম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰৰ বাবে হৈ পৰে এক তাৎপৰ্যপূৰ্ণ আৰু দায়িত্বগধুৰ দিন।

দ্বীপ আকৌ স্কুলৰ সাধাৰণ সম্পাদক তাৰ দায়িত্ব আৰু বেছি। সৰস্বতী পূজাৰ গেট কিদৰে বাছকবনীয়াকৈ সজাব, মূৰ্তিটো কিমান ধুনীয়া হ'ব, কিমান বিধ ব্যঞ্জনেৰে খাদ্যসম্ভাৰ যোগাৰ কৰিব আদি চিন্তাত দ্বীপহঁতৰ বহুতদিন আগৰ পৰাই গাত তত নাইকিয়া হৈ আছে। দ্বীপহঁতৰ শ্ৰেণীত ছোৱালী মাত্ৰ পাঁচজনী আছিল সিহঁত কেইগৰাকীৰ ভিতৰত মনালিছা আৰু বিউতীয়ে সকলো কামত আগভাগ লৈছিল। মনালিছা বৰুৱা পঢ়াতো খুব চোকা। দ্বীপে পূজাৰ সকলো কাম নিয়াৰিকৈ আগবঢ়াই নিছিল। যথাসময়ত পূজা আৰম্ভ হৈছিল, ওচৰৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবোৰে, বিশেষকৈ সেই স্কুলৰ পৰা উত্তীৰ্ণ হোৱা ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে পূজা চাব আহি ভিৰ কৰিছেহি। বতৰ গোমা। ৰাতিপুৱাৰ পৰাই। হঠাতে মেঘে মাঘৰ মাহতে ওন্দোলাই আহি এজাক আবতৰীয়া কিনকিনীয়া বৰষুণ আনি দিলে। মেখেলা চাদৰ পিন্ধা সৰু সৰু ছোৱালী কেইজনী খুব পয়মালত পৰিল। ইফালে দ্বীপহঁতে বিমোৰত পৰিল। দ্বীপৰ আহুকাল হ'ল ৰান্ধনিশালখনৰ কাৰণে, কিয়নো সিহঁতে টিং কেইখনমান বাঁহেৰে বান্ধি এটি ৰান্ধনিশাল বনাইছিল। বৰষুণজাক এৰিব বুলি সকলোৱে কৈছে যদিও দ্বীপে দৌৰি গৈ বাহিৰৰ পৰা চৌকাত পানীৰ চিতা পৰিব নোৱাৰাকৈ আৰু এখন টিং বাঁহেৰে বান্ধি দিলে। সি ৰান্ধনীক সুধি গম ল'লে যে আলুৰ দম আৰু সৰু আলু ভাজিখন এতিয়াও বনাব আছেই। পায়স, দাইল আৰু তৰকাৰী যেনিবা ইতিমধ্যে হৈছে।

ইফালে পূজা শেষ হলত দ্বীপে দৌৰি আহি নিৰ্মালী লওঁ বুলি মনালিছাৰ ওচৰত অলপ ঠাই আছিল বাবে বহি পৰিল। তাক মনালিছাই তাইৰ ৰুমালখন আগবঢ়াই দি তাৰ চকুত চকু থৈ সি আজিও পাহৰিব নোৱাৰা বাক্যশাৰী প্ৰক্ষেপন কৰিছিল। দ্বীপে সেইদিনা মনালিছাৰ চকুত সপ্তৰঙী ৰামধেনুৰ ৰঙ প্ৰতিফলিত হোৱা যেন দেখি এক বুজাব নোৱাৰা শিহৰণ দেহমনত অনুভৱ কৰিলে। আৰু সৰ্ব স্নায়ুতন্ত্ৰ যেন অচল হৈ গ'ল, কিছু সময় সি তাইৰ চকুলৈ চায়েই থাকিল। দেৱীৰ ওচৰত সি যে আশীস লৈ আছে সি গ'মেই পোৱা নাই। পূজাৰীয়ে চতিওৱা পানী মূৰত পৰিলত হে সি তাৰ ভাব সাগৰৰ পৰা উঠি আহিল। পূজাৰ বাকী থকা কামখিনি সি কিদৰে কৰিলে সি তত ধৰিবই নোৱাৰিলে কিয়নো তাক হাজাৰটা খেলিমেলি ভাবনাই তাৰ মনত তোলপাৰ লগাইছেহি। প্ৰেমৰ ৰঙীন আভাই তাৰ দেহমন ভৰাই পেলাইছে। দ্বীপে সেইদিনাহে বুজি পালে মনালিছাৰ চাৱনিৰ অৰ্থ। তাৰ এটা বেয়া অভ্যাস আছিল সি শনিবাৰে অৰ্ধ চুটীৰ দিন বাবে স্কুললৈ নহাকৈ থাকে। মনালিছাই এদিন তাক কৈছিল "শনিবাৰে শনিবাৰে কিয় স্কুললৈ নহাকৈ থাক? অহা শনিবাৰৰ পৰা আহিবি কিন্তু।" এই সকলো কথাৰ ৰহস্য যেন সি আজিহে ভেদ কৰিলে। পিছলৈ সিহঁত দুইটাই খুউব কমেই স্কুল ক্ষতি কৰে, কিয়নো এজনৰ অবিহনে আনজনৰ স্কুলত মন নবহে, কিন্তু কি যে আচৰিত দুয়ো দুয়োকে কিন্তু একো কথাই প্ৰকাশ নকৰে। চকুৰ ভাষাৰে দুয়ো ক্ৰমান্বয়ে এক এৰাব নোৱাৰা বান্ধত বান্ধ খাই পৰিল। এনেকৈয়ে দিন বাগৰি দুটা বছৰ পাৰহৈ মেট্ৰিক পৰীক্ষাৰ বিদায় সম্ভাষণ দিয়াৰ দিনটো আহিল। মেট্ৰিক পৰীক্ষা দিবলগীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীখিনিৰ মাজত নানান কথাৰ আলোচনা চলিল কিন্তু মনালিছা আৰু দ্বীপে এযাৰ মাতো মাতিব পৰা নাই, কিন্তু মনালিছাই হঠাতে তাৰ ওচৰত আহি ক'লে— "দেউতা গুৱাহাটীলৈ বদলি হৈছে, মই হয়তো কটন কলেজত পঢ়িম।"

দ্বীপে একো মুখ ফুটাই ক'ব নোৱাৰিলে, বাকৰুদ্ধ হৈ সি মাথো ভাবিছিলময়ো যদি তাইৰ লগতে কটন কলেজত পঢ়িব পাৰিলো হয়। কিন্তু দেউতাৰ কৃষিৰ পৰা পোৱা সামান্য আয়েৰে জানো সম্ভৱ। সি মনালিছাৰ সপোন ফলিওৱাটোৰেই বিচাৰিছিল কিন্তু প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰি তাইৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰি আহিছিল।

দ্বীপে 'বিদায়'ৰ দিনা সেইয়ে মনালিছাৰ পৰা আঁতৰি আহিল আৰু কোনোদিনে তাইক কাষত পোৱাৰ সৌভাগ্যকণ নহ'লেই সি গাঁওতে উচ্চতৰ মাধ্যমিক হাইস্কুল এখনত পঢ়ি শিলচৰ এন আই টিত নামভৰ্ত্তি কৰিলে। সি বন্ধত ঘৰলৈ আহে আৰু বিহু, পূজা আৰু গাঁওৰ বছৰেকীয়া সভাত মনালিছাও আহিব বুলি তাৰ হিয়া মন আশাৰে পূৰ্ণ হৈ পৰে। সপোনৰ তুলিকাই আঁকি দিয়ে তাৰ মনত সপ্তৰঙী ৰামধেনু। সি তাৰ বুকুৰ উকমুকাই থকা অনুভূতি প্ৰকাশ কৰিব, তাৰ ঠিকনা নিশ্চিত কৰিব তাইৰ দুচকুত তাইৰ হৃদয়ত কিন্তু তাৰ মৰুভূমিত মৰীচিকা খেদি ফুৰাৰ দৰে অৱস্থা হৈছিল, কিয়নো দ্বীপে মনালিছাক কোনো এটা পৰ্বতে লগ নেপালে। মাজে মাজে সি ভাবে তাইৰ ঠিকনাত এখন চিঠিয়েই পঠাব নেকি কিন্তু কিবা এক অহমিকা, এক শংকাবোধে তাক বাধা দিয়ে। হয়তো ভীৰুতাৰ বাবেও সি চিঠিখন পঠিয়াবলৈ অপাৰগ হ'ল।

"দ্বীপদা, কি চিন্তা কৰি আছা, বলা আকৌ স্কুললৈ; তোমাক আজি সম্ভাষণ জনাব নহয়।" খুড়াকৰ ল'ৰা অৰুণাভে আহি তাক ক'লে।

"অ' ৰবা ৰবা; ভালকৈ গা-পা ধুই লওঁ। দ্বীপে অৰুণাভৰ মাততহে সম্বিত ঘূৰাই পায় ততাতৈয়াকৈ গা-ধুই স্কুললৈ বুলি যাব ওলাল। মনালিছাক লগ পাবলৈ সেই একেই শিহৰণে তাক পুলকিত কৰিলে। তাৰ হৃদয়ত সেই সুৰ সমলয়ে সুপ্ত হৈ থকা অনুভূতিক জাগ্ৰত কৰিছেহি। স্কুলত আহি কিমান পুৰণা বন্ধু-বান্ধৱীসকলক লগ পাইছে। সকলোৱে উপভোগ কৰিছে কিয়নো 'হীৰকজয়ন্তী' উৎসৱটোৱে সকলোৰে পুৰণা স্মৃতিবোৰ সুঁৱৰিবলৈ এটি সুবিধা দিছে। কিন্তু দ্বীপে এতিয়ালৈকে ভালদৰে উপভোগ কৰিব পৰা নাই। সকলোৱে লগত কিছু মাতকথা কৰিছে যদিও মনালিছাৰ অনুপস্থিতিয়ে তাক অসহ্য বেদনা দি আছে। আজি সি মুখ ফুটাই তাইৰ বিষয়ে সুধিবলৈ অপাৰগ হ'ল।

কৃতী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক সম্ভাষণ দিবলৈ আহ্বান কৰা সভাখন সঠিক সময়ত আৰম্ভ হ'ল। পুৰণা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ নাম এটি এটিকৈ মাতি সম্পাদকে মঞ্চত উপস্থিত হ'বলৈ অনুৰোধ কৰিলে। মনালিছাৰ নাম উচ্চাৰণ কৰাত এজন চফল ডেকা মঞ্চত দ্বীপৰ কাষতে বহিল। দ্বীপৰ মূৰত যেন সৰগ পৰিল, সকলো আশা সকলো ভাল লগা নিমিষতে নোহোৱা হৈ গ'ল ভৰ দুপৰীয়াখন সি আন্ধাৰ দেখিলে। তথাপি সি সাহস গোটাই ডেকাজনক প্ৰশ্ন কৰিলে— "আপুনি মনালিছাৰ...."

"অ, মা নাহিল, কলেজত এখন মিটিং আছে। অধ্যাপক হিচাপে মা থকাটো জৰুৰী বাবে মোকেই পঠালে।" চফল ডেকাজনে সহজভাৱেই উত্তৰটো দিলে। ল'ৰাজনৰ সহজ উত্তৰে দ্বীপৰ মনত বিপৰীত ক্ৰিয়া কৰিলে। হাজাৰটা প্ৰশ্নই তাক আৱৰি ধৰিলে। মনালিছাক সি দোষ দিবও বিচৰা নাই। তাই হয়তো বুজি পাইছে সময়ত তাহানিৰ ফাগুণৰ পলাশৰ ৰঙীন সপোনৰ পিছত দৌৰি কি লাভ হ'ব। সি ভীৰুতাৰ উচিত প্ৰাপ্তিৰে পিছদিনাই বাঙ্গালুৰলৈ বুলি উৰা মাৰিলে। দ্বীপে উপলব্ধি কৰিলে প্ৰথম প্ৰেম হয়তো এনেকুৱাই যি অন্তৰৰ কোনোবা চুকত চিৰদিনৰ বাবে মচিব নোৱাৰা সাঁচ বহুৱায়।

বিবৰ্ণ জীৱন

দিপু মণি দাস
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

প্ৰিয়ামণিৰ বাবে আজিৰ দিনটো বৰ ভাললগা। ৰাতিপুৱাৰ কোমল বতাহ জাক, চৰাইৰ মিঠা কিচিৰ-মিচিৰ মাত, তেজাল সুৰুয, নিয়ৰৰ কণিকাবোৰেও যেন আজি তাইৰ বাবে হাঁহিছে, তাই উলাহতে যেন নাচিছে। ৰাতিপুৱাটো আগৰ দৰে স্বাভাৱিক যদিও প্ৰিয়ামণিৰ বাবেহে আজি সকলো নতুন, কিবা ভাল লগা ধৰণৰ। আজি তাইৰ মনটো বৰ উগুল-থুগুল। কাৰণ প্ৰিয়ামণি আজি চহৰৰ কলেজলৈ পঢ়িবলৈ যাব। প্ৰিয়ামণি মধুপুৰ গাঁওৰ আদৰ্শ খেতিয়ক ৰতন দাস আৰু অনিমা দাসৰ একমাত্ৰ সন্তান। মা-দেউতাকৰ আশাৰ চাকি, নয়নৰ মণি তাই। গা-পা ধুই, ভাত-পানী খাই কলেজৰ পোছাক পিন্ধি কিতাপৰ বেগ আৰু চাইকেলখন লৈ মাক-দেউতাকক মাত লগাই তাই কলেজলৈ বুলি ওলাল।

বাটকুৰি বাই চাইকেল চলাই প্ৰিয়ামণিয়ে কলেজত উপস্থিত হ'ল। নতুন পৰিৱেশটো তাইৰ বৰ ভাল লাগিল। নতুন বন্ধু-বান্ধৱীৰ লগত চা-চিনাকী, ছাৰ-বাইদেউসকলৰ কথা বতৰা, মৰমৰ বুজনি সকলো তাইৰ ভাল লাগিল। প্ৰিয়ামণিয়ে সিহঁতৰ শ্ৰেণীৰ চিনাকী অচিনাকী বন্ধু-বান্ধৱীবোৰক লগ পোৱাৰ উপৰিও তাই লগ পাইছিল সেইদিনা তাইৰ বাল্যকালৰ বন্ধু প্ৰণৱক। প্ৰণৱ চহৰখনৰ এজন ডাঙৰ ইঞ্জিনীয়াৰ হিতেশ শৰ্মাৰ একমাত্ৰ ল'ৰা। প্ৰণৱৰ মোমাকহঁতৰ ঘৰ প্ৰিয়ামণিৰ গাঁওত আৰু সৰুতে প্ৰণৱ মাক-দেউতাকৰ লগত প্ৰায় তালৈ গৈছিল তেনেকৈয়ে সিহঁতৰ চিনাকী। কিন্তু প্ৰণৱৰ বাৰ (১২) বছৰ বয়সতে এদিনীয়া জ্বৰত মাক ঢুকাই থাকিল। দেউতাক আৰু তাক অকলশৰীয়া কৰি মাক গুচি গ'ল। তেতিয়াৰ পৰা প্ৰণৱ মোমায়েকহঁতৰ ঘৰলৈ কিছু পাতলভাৱে যায়। আজি বহু বছৰৰ মূৰতহে প্ৰিয়ামণিয়ে তাক লগ পালে।

দিনবোৰ পাৰ হৈ গৈ থাকিল। প্ৰিয়ামণিয়ে কলেজত নাম লগোৱাৰ দিন ধৰি কেতিয়াও বিনা কাৰণত কলেজলৈ নোযোৱাকৈ থকা নাই। পঢ়া-শুনাৰ প্ৰতি তাইৰ বৰ ধাউতি। কলেজৰ শ্ৰেণী কোঠা আৰু পুথি ভঁড়ালতে তাই বেছি ভাগ সময় কটায়। বেলেগ কাম কথাৰ প্ৰতি তাইৰ কোনো আগ্ৰহ নাই। কিন্তু এদিন হঠাৎ প্ৰিয়ামণিক প্ৰণৱৰ কামে আচৰিত কৰি তুলিলে। তাই কলেজলৈ অহাৰ পৰা প্ৰণৱক প্ৰায় সদায় লগ পায়। যিহেতু সিহঁত দুয়োৰে একে বিভাগত মেজৰ। আনদিনাৰ দৰে সিদিনাও প্ৰিয়ামণিয়ে কলেজৰ ক্লাছ শেষ হোৱাত চাইকেল লৈ লগৰবোৰৰ লগত ঘৰলৈ বুলি ওলাই আহিছিল, আহি কিছুদূৰ যোৱাৰ পিছত এখন মদৰ দোকানত কিছুমান কলেজৰ ল'ৰাৰ লগত প্ৰণৱেও মদ খাই থকা তাই নিজ চকুৰে দেখিলে, কিন্তু সি তাইক দেখা পোৱা নাছিল। কাৰণ সি মদৰ ৰাগিত মাতাল হৈ আছিল। প্ৰণৱক তেনেকুৱা এটা অৱস্থাত দেখি প্ৰিয়ামণিৰ দোধোৰ-মোধোৰ লাগিল। তাই প্ৰণৱৰ অধঃপতন চাই থাকিব পৰা নাছিল। পিছ দিনাখন তাই কলেজলৈ গৈ তাক সুস্থ অৱস্থাত যোৱাকালি দেখা পোৱা সকলো কথা খোলাখুলিকৈ কৈ পেলালে আৰু সি কিয় মদ খায় তাক বাৰে বাৰে সুধিলে। সি প্ৰথমে তাইক মিছা কথা কৈছিল যদিও পিছত সি সকলো কথা তাইক কৈ পেলালে। সি নিজে প্ৰথমে সেইবোৰ খাবলৈ লোৱা নাছিল, সংগ দোষত পৰিহে খাবলৈ লৈছিল সি বৰ্তমান নিচাত পৰিণত হৈছে। প্ৰণৱৰ দেউতাক দিনটোৰ বাবে কামলৈ ওলায় যায়। মাক নথকা ঘৰখনত ঘৰুৱা কাম কৰা বাইজনী থকাৰ উপৰিও দেউতাকৰ গাড়ীখনৰ ড্ৰাইভাৰ হিতেশ ককাকো থাকে, তথাপি সি অকলশৰীয়া অনুভৱ কৰে। সি দিনটোৰ বেছিভাগ সময় লগৰীয়াৰ লগতে অতিবাহিত কৰে। লগৰ ল'ৰাৰ লগত থাকোঁতে কিছুমান বেয়া ল'ৰাৰ লগত পৰি সি মদ খাবলৈ লয়। সি অকল মদ খোৱাই নহয় চিগাৰেট, গুটখা এইবোৰও খায়। প্ৰিয়ামণিয়ে তাক বহুত বুজালে আৰু অৱশেষত সেইবোৰৰ পৰা সি আঁতৰত থাকিব বুলি তাইক কথা দিলে।

প্ৰিয়ামণিহঁতৰ প্ৰথম যান্মাসিকৰ পৰীক্ষাতোও ভালেৰে পাৰ হৈ গ'ল। প্ৰিয়ামণি আৰু প্ৰণৱৰ ভাল বন্ধুত্বয়ো এদিন প্ৰেমৰ ৰূপ ল'লে। প্ৰণৱে প্ৰিয়ামণিৰ বাবে সকলো বেয়া কাম এৰি দিলে। একমাত্ৰ প্ৰিয়ামণিৰ মৰম, স্নেহ, বন্ধুত্ব, আন্তৰিকতাই যেন প্ৰণৱক নতুন জীৱন দিলে। দুয়োৰে দিনবোৰ হাঁহি-ধেমালিৰে গতি কৰিলে।

কিন্তু সিঁহতৰ এই সুখৰ হাঁহিবোৰক যেন কণা বিধাতাই সহ্য কৰিব নোৱাৰিলে। সিদিনা আছিল সোমবাৰ। আন দিনাৰ দৰেই সিদিনাখনো প্ৰিয়ামণিয়ে মাক-দেউতাকক মাত লগাই চাইকেলখন লৈ কলেজনলৈ ওলাই আহিছিল। গাঁওৰ ৰাস্তাতো পাৰ হৈ ৰাষ্ট্ৰীয় ঘাইপথেৰে চাইকেল চলাই কিছু দূৰ অহাৰ পিছতে বিপৰীত দিশৰ পৰা অহা এখন দ্ৰুতবেগী ট্ৰাকে প্ৰিয়ামণিক মহটিয়াই লৈ যায়। নিমিষতে চাৰিওফালে হুৱা-দুৱা লাগিল। প্ৰিয়ামণিক এম্বুলেন্সৰ সহায়ত চিকিৎসালয়লৈকে নিয়া হৈছিল যদিও তাই আৰু পুনৰ এই পৃথিৱীলৈ মাক-দেউতাকৰ বুকুৰ মাজলৈ, প্ৰণৱৰ জীৱনলৈ ঘূৰি নাহিল। সকলোকে অকলশৰীয়া কৰি কিছু স্মৃতিৰ পৰশ দি প্ৰিয়ামণি গুচি গ'ল চিৰদিনৰ বাবে। প্ৰণৱে প্ৰিয়ামণিৰ বাবে পাগলৰ দৰে চিঞৰিলে হিয়া ঢাকুৰি কান্দিলে ডাক্তৰক খাটনি ধৰিলে তাইক ভাল কৰি দিবলৈ; কিন্তু সকলো চেষ্টা বিফলে গ'ল সি একো কৰিয়ে তাইক ঘূৰাই আনিব নোৱাৰিলে। তাৰ জীৱনৰ ৰংবোৰ প্ৰিয়ামণি অবিহনে আকৌ এবাৰ বিবৰ্ণ হৈ পৰিল...।

সন্ত্ৰাসবাদ

অনামিকা দাস
দ্বিতীয় যান্মাসিক

"তেজ তেজ তেজ
তেজৰ ফাকু আৰু নেখেলিবা
আমাক শান্তিত থাকিব দিয়া
জীয়াই থাকিব দিয়া"

কান্দি কান্দি লিখিলে কাকলিয়ে কবিতাটো। আজি হেনো ৩০ অক্টোৱৰ, তাইৰ বুকুখন ধান বনাদি ধপ্‌ধপাই আছিল। নিজেই নিজেই তাই বলকি আছে। আকৌ আহিলনে সেই কালিমা লগা দিনটো। কিয় জানো প্ৰতিবছৰে এই দিনটো আকৌ ঘূৰি আহে আৰু তাইক দেউতাকৰ কথা মনত পেলাই দিয়ে। মাজে মাজে তাই কবিতা লিখে। কিন্তু এই দিনটোত কবিতা লিখিলেই তাইৰ হাত কঁপে। কিয় হয় তাই নাজানে।

৩০ অক্টোৱৰৰ সেই দিনটোতে....অ, সেই বিষাদ লগা দিনটোতে ওলাই গৈছিল তাইৰ দেউতাক, আকৌ ঘূৰি অহাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দি তাইক।

ধনী পৰিয়ালৰ ছোৱালী নহয় তাই কিন্তু সকলোৰে আলাসৰ লাৰু। দেউতাকে গুৱাহাটীত ব্যৱসায় কৰি কোনোমতে চলি আছিল বৰুৱাৰ পৰিয়ালটো। কিন্তু নিয়তিৰ কি পৰিহাস। ঘৰৰ একমাত্ৰ উপাৰ্জনকাৰীকো লৈ গ'ল নিমিষতে। মা... মাজনী ওলাই অহা চোন মা, মোৰ মোনাখন লৈ অহা.... দেউতাকৰ ভাষ্য আছিল এয়া যোৱাৰ সময়ত। তিলতিলকৈ মনত পৰে এইবোৰ কথা তাইৰ। কিন্তু সন্ত্ৰাসবাদে জানো থাকিব দিব একেলগে কোনোবাক। সেই দিনটোতে যে তাই শেষ বাৰৰ কাৰণে শুনিব পাইছিল তাইৰ দেউতাকৰ মাত।

"কোন মাতৃৰ গৰ্ভত
জন্মা এইবোৰ বিষাক্ত সাঁপ
মই নাজানো, নাজানো মই
এয়া মাতৃৰ দোষ নে
সন্তানৰ?
ক'ত মাতৃৰ সেন্দূৰ মচা গ'ল
ক'ত ল'ৰা-ছোৱালী
নিঠৰুৱা হ'ল.....।"

আস্...!! লিখিব নোৱাৰে তাই আজি কবিতা। তাই কবিতা লিখে। মাজে মাজে আলোচনীতও দিয়ে। কিন্তু সেই আগৰ উৎসাহ নাই তাইৰ। সাহিত্যিক হোৱাৰ সকলো আশা তাইৰ শেষ হৈ গ'ল। কিন্তু এইয়া কেনেকে সম্ভৱ হ'ব এতিয়া। সকলো দোষ এই সন্ত্ৰাসবাদীকে দিব নে? নে চৰকাৰকো দিব? তাই ভাবি ভাবি নিজকে নিজে প্ৰশ্ন কৰিলে। যি চৰকাৰৰ মুখৰ কথা মুখতে ৰৈ গ'ল। কোনো এটা পৰিয়ালকো সহায় কৰাৰ সামৰ্থ নহ'ল এই দুখীয়া ৰাজনৈতিক বিষয়াসকলৰ। কিন্তু তাই যুদ্ধ কৰিব নিজৰ জীৱনৰ লগত আৰু তাই সফল হ'বই হ'ব। সন্ত্ৰাসবাদক দেখুৱাই দিব যে সিহঁতে মানুহৰ মনক ধ্বংস কৰিব নোৱাৰে। তাই এখন কিতাপ লিখিব যাৰ নাম হ'ব "সন্ত্ৰাসবাদ"।

"ভয় নকৰো মই
এই শব্দটো
সাহসেৰে উচ্চাৰণ কৰিব
পাৰিম সন্ত্ৰাসবাদ"

কিতাপৰ আৰম্ভণি কৰিলে তাই এই কবিতাফাঁকিৰে।

মাহীমাক

চন্দনা ৰয়
পঞ্চম ষাণ্মাসিক

এখন গাঁৱত এজন খেতিয়ক আছিল। তেওঁৰ এজনী ছোৱালী আছিল; তাইৰ নাম আছিল মিনু। মিনু এজনী সৎ সাহসী ভদ্ৰ আৰু জ্ঞানী ছোৱালী আছিল। কিন্তু তাইৰ মাকজনী আছিল মাহীমাক। আৰু মাহীমাকৰ এজনী সৰু ছোৱালী আছিল মাহী মাকে নিজৰ ছোৱালীজনীক বহুত মৰম চেনেহ কৰে; ভাল বস্ত্ৰ, ধুনীয়া সাজ পোছাক, ভাল খাদ্য আদি বস্তু খুৱায়। কিন্তু মিনুই ভাল সাজ-পোছাক পিন্ধা দূৰৰে কথা মিনুই ভাল খাদ্যও নাপায়, মিনু দিনৰ দিনটো কাম কৰিও এসাজ ভাত ভালকৈ খাব নাপায়। ভাত আগত ল'লে মাহীমাকৰ গালি তাৰোপৰি কামৰ ওপৰত কাম শেষ নহয়। বেচেৰি মিনুৰ দেউতাকে সেইবোৰ দেখিও তেওঁৰ পত্নীক একো কব নোৱাৰে।

মিনুৰ মনত বহুত দুখ; কিয়নো এই পৃথিৱীত তাইৰ আপোন, তাইৰ দুখ বুজোতা কোনো নাছিল। মিনুয়ে সদায় ৰাতি ৰাতি সেইবোৰে ভাবি ভাবি কান্দি থাকে। ৰাতি হ'লে মিনুৰ চকুত টোপনি নাথাকে, থাকে মাথো চকুপানী।

মিনুৰ কাম কাজবোৰ বহুত চাফ চিকুন আছিল তথাপিও মাহীমাকজনীয়ে কিবা এটা কাৰণ উলিয়াই হ'লেও মিনুক গালি পৰাৰ চেষ্টা বিচাৰি থাকে। বেচেৰি মিনুই সেইবোৰ সদায় সহ্য কৰি থাকে কিয়নো মাহীমাক হ'লেও মিনুৰ মতে তেওঁৱেই তাইৰ মাক। কাৰণ তাই মা বুলি মাতিবলৈ মাহী মাকজনীয়ে তাইৰ সন্মুখত আছিল। সেয়ে মিনুই সকলো দুখ-কষ্ট সহ্য কৰিছিল।

এদিনাখন মিনুৰ মাহীমাকৰ বেমাৰ হ'ল। খাব ল'ব নোৱাৰে বিচনাতে শুই থাকে। কিন্তু সেই সময়ত মিনুই মাহী মাকে দিয়া দুখ কষ্টবোৰ পাহৰি মাহীমাকৰ লালন পালন কৰিলে। নিজৰ মাকৰ নিচিনা গা ধুৱাই দিয়া, ভাত খুৱাই দিয়া তেওঁৰ কাপোৰ কাণি ধুই দিয়া ইত্যাদি বহুতো কাম কৰিলে। এনেকৈ বহুদিনৰ পিছত তেওঁ সুস্থ হৈ পৰিল। কিন্তু তেওঁ সুস্থ হৈ মিনুৰ প্ৰতি দয়া ওপজা নাছিল; তেওঁ মিনুক আৰু কাম কৰিবলৈ দিলে তাইক আৰু আগৰ দৰে কষ্ট দিবলৈ ধৰিলে। মিনুৰ আৰু দুখৰ দিন আৰম্ভ হ'ল।

এনেকৈ বহুত মাহ পাৰ হ'ল। এদিনাখন মিনুৰ মাহীমাকৰ ছোৱালীজনীয়ে তেওঁৰ ঘৰৰ সন্মুখত থকা নদীখনত পিছলি পৰিল। মাকে নিজৰ ছোৱালীজনী নদীত পৰা দেখি চিঞৰি চিঞৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে। মাকৰ কান্দোন শুনি মিনুৰ লগতে গাঁৱৰ ওচৰৰ মানুহ দৌৰি আহিল। ভনীয়েকে নদীত পৰা দেখি মিনুই একো নভবা নিচিন্তাকৈ নদীত জাপ দিলে। নদীৰ সোঁতত ভনীয়েকজনীয়ে লাহে লাহে ভাঁহি গৈ আছিল কিন্তু সময় থাকোতে মিনুৱে নিজৰ ভনীয়েকক বচালে; কিন্তু নদীৰ সোঁতত মিনুই বহু দূৰলৈ উটি গ'ল। মিনুই তাৰ পৰা এখোজো আগ বঢ়াব নোৱাৰিলে। নদীৰ মাজৰ পৰা নদীৰ পাৰলৈ উঠি আহিব নোৱাৰিলে। এনেকৈয়ে তাই দেউতাকক আৰু মাকক চাই কান্দি কান্দি পানীত ডুবি মৃত্যুক সাবটি লয়।

মিনুই নিজৰ ভনীয়েকক বচাই নিজৰ প্ৰাণ ত্যাগ কৰিলে সেই কথা ভাবি মাহী মাকে দুখ কৰি কান্দি আছিল। তেতিয়াহে তেওঁ বুজি পাইছিল যে মিনু কিমান সাহসী, সৎ আৰু ভদ্ৰ ছোৱালী আছিল। মাহীমাকে মিনুৰ মৃত্যুত সঁচাকৈয়ে বহুত দুখ পাইছিল; কিয়নো তেওঁ মিনুক সৰুৰে পৰা বহুত কষ্ট দিছিল। কিন্তু তথাপিও মিনুই তেওঁক বেয়াকৈ কোৱা নাছিল। সেইদিনা তেওঁ ভাবিছিল যে তেজ, মঙহৰ সম্পৰ্ক নাথাকিলেও মানুহ এজন আপোন হ'ব পাৰে। এনেকৈয়ে ভাবি মিনুৰ মাকে মিনুৰ স্মৃতিত সদায় বন্তি জ্বলায়।

যেনেকৈ নহ'লেও, মৃত্যুৰ পিছত হ'লেও মিনুই মাকৰ মৰম পালে। এনেকৈয়ে মিনুই মনত শান্তি লাভ কৰিলে....।

প্ৰতিশোধ

ডৰথী দেৱী
প্ৰাক্তন ছাত্ৰী

টিং টিং টিং..... ৫ বজাৰ ঘড়ীৰ সংকেতত ঘুনুচাৰ টোপনি ভাগিল। চকু নেমেলাকৈয়ে তাই হাতেৰে খেপিয়াই চালে... আৰু এটা স্বস্তিৰ নিশ্বাস ওলাই আহিল মুখেৰে। পুহমহীয়া জাৰত তাইৰ একমাত্ৰ পুত্ৰ ৰবীন শান্তিৰে শুই আছে উৰঁলি যোৱা কম্বললখনৰ তলত। বিচনাৰ পৰা উঠি খিৰিকীখন লাহেকৈ খুলি দিয়ে ঘুনুচাই। এজাক শীতল বতাহে তাইৰ তেনেই ক্ষীণকায় শৰীৰটো জোকাৰি গ'ল। ঘুনুচাৰ মন আজি ভাৱাক্ৰান্ত। সম্পূৰ্ণ দহটা বছৰ আগত এনেকুৱা এটা দিনতে তাইক আৰু তাইৰ তিনি বছৰীয়া ৰবীনক এই পৃথিৱীৰ মায়াজালত বন্দী কৰি তাইৰ স্বামী প্ৰবীণে চিৰ বিদায় লৈছিল। সন্ত্ৰাসবাদীৰ হাতত প্ৰাণ এৰিছিল প্ৰবীণে। দিনটো লোকৰ ঘৰত কাম কৰি প্ৰবীণে দুবেলা দুমুঠি যোগাৰ কৰিছিল। কিন্তু ঘুনুচাৰ এই শেষ আশ্ৰয়কণো কাঢ়ি নিলে ভগৱানে। কণমানি ৰবীনক বুকুত বান্ধি ঘুনুচাই আৰম্ভ কৰিছিল জীৱনৰ কলীয়া দিনবোৰ। মানুহৰ লাঞ্চনা-গঞ্জনা কেৰেপ নকৰা কৈয়ে নিজৰ কাম কৰি গৈছিল তাই। লাহে লাহে ৰবীন ডাঙৰ হৈ আহিল। তাৰ জন্মদিনৰ সেই নিৰ্দিষ্ট দিনটোতে তাৰ দেউতাক ঢুকাইছিল। আজি ৰবীন ১৩ বছৰীয়া হ'ল।

"মা... তই কি কৰিছ খিৰিকীৰ মুখত থিয় হৈ?" হঠাতে ৰবীনৰ মাতত সচকিত হৈ উঠিল ঘুনুচা। 'নাই অ' বোপা একো নাই।'— এনেকৈ কৈয়ে চকুৰ টোপাল হাতেৰে মোহাৰি ঘুনুচা তাৰ পৰা আঁতৰ হ'ল।

আজি কেইদিন মান ধৰি ঘুনুচাহঁতৰ অঞ্চলটোত বৰকৈ গণ্ডগোল চলি আছে। শুনিব পোৱা মতে হেনো পুনৰ স্বাধীন অসম বিচাৰি সন্ত্ৰাসবাদীয়ে হত্যা লীলা আৰম্ভ কৰিছে। এই খবৰবোৰে আজিকালি ঘুনুচাক ভয়াতুৰ কৰি তোলে। নাভাবো বুলি চিন্তা কৰিও হঠাতে অন্যমনস্ক হৈ পৰে ঘুনুচা। কাৰণ, আজিকালি ৰবীনৰ কিছুমান প্ৰশ্নই তাইক বৰকৈ বিমোৰত পেলায়। 'সন্ত্ৰাসবাদীবোৰে আমাৰ নিৰীহ মানুহবোৰক কিয় মাৰে মা?' 'মোৰ দেউতাক সিহঁত পাষণ্ডবোৰে কিয় লৈ গ'ল মা?'.... 'মই সিহঁতক পালে শুদাই নেৰো'— এইবোৰ কথা তেনেই সৰু, ৰবীনৰ মুখত কেনেকৈ আহে। এনেকুৱা চিন্তাই ঘুনুচাক খুলি খুলি খায়। তাইৰ ভয় হয় জানোচা ৰবীন গুচি যায় নিয়তিৰ নিষ্ঠুৰ হাতত। 'নাই নাই' — এইবুলি ঘুনুচাই মনতে দুবাৰমান ভগৱানৰ নাম আওৱালে।

"অ' ৰবীন বোপা, আহ, ডিঙিটো অকণমান তিয়াই ল'।" বুলি ঘুনুচাই ৰবীনক মাতিলে। দুবাৰ মান মতাৰ পিছতো ৰবীনৰ সহঁৰি নাপাই মাক দৌৰি ওলাই গ'ল চোতাললৈ। দেখে যে ৰবীনে দা এখন ধাৰ দি আছে। 'এই তই কি কৰিছ অ'— ঘুনুচাই ৰবীনক সুধিলে।

'মা এইখন মোৰ দেউতাৰ মৰমৰ অস্ত্ৰ।'

এনেতে দূৰত গুৰুম গুৰুম বন্দুকৰ গুলি ফুটাৰ শব্দ শুনা গ'ল। ঘুনুচাই লগে লগে ৰবীনৰ হাতত থাপ মাৰি ধৰি পাকঘৰত নিব চেষ্টা কৰিলে। কিন্তু ৰবীনে কেৱল চিঞৰিয়ে আছে।

'দেউতা তই চিন্তা নকৰিবি, মই আহি আছো।' ঘুনুচাই যিমানে ৰবীনক ঘৰৰ ভিতৰলৈ টানিছে ৰবীনে সিমানে বেছিকৈ চিঞৰিছে। লাহে লাহে গুলীৰ শব্দ ওচৰ চাপি আহিল। এনেতে হঠাতে ৰবীনে মাকৰ হাতৰ পৰা এৰা দি দৌৰি ওলাই গ'ল ৰাস্তালৈ ৰবীনৰ কুঁৱলীৰ মাজত লুকাই গ'ল। মাত্ৰ শুনা গ'ল.... 'দেউতা মই আহি আছো।' পিছে পিছে পাৰ্যমানে ঘুনুচাই ও দৌৰিলে আৰু ৰাস্তাত ঢলি পৰিল ঘুনুচা। সন্ত্ৰাসবাদীৰ গুলীৰ শব্দ শুনা গ'ল— গুৰুম, গুৰুম, গুৰুম...।

প্ৰকৃত বন্ধু

জিষ্ণু অধিকাৰী

স্নাতক দ্বিতীয় ষান্মাসিক

এখন গাঁওত দুজন বন্ধু আছিল। এজনৰ নাম বিক্ৰম আৰু আনজনৰ নাম অৰ্ণৱ। সিহঁতৰ গাঁওখনৰ নাম হৰিপুৰ। বিক্ৰম ধনী ঘৰৰ ল'ৰা আৰু অৰ্ণৱ দুখীয়া ঘৰৰ ল'ৰা আছিল। অৰ্ণৱহঁত ইমানেই দুখীয়া যে কোনোমতেহে পেটৰ ভাতমুঠি যোগাৰ কৰে। তথাপিও দেউতাকে তাক পঢ়াৰ খৰচ যোগান ধৰে। অৰ্ণৱ আৰু বিক্ৰম দুয়ো পঢ়া-শুনাত যথেষ্ট ভাল। প্ৰত্যেক শ্ৰেণীতে অৰ্ণৱ আৰু বিক্ৰম ক্ৰমে প্ৰথম আৰু দ্বিতীয় হৈ পাছ কৰিছিল। এনেকৈয়ে দুয়ো হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষা দিলে। পৰীক্ষাৰ ফলাফলত অৰ্ণৱ ডিষ্টিংচন মাৰ্ক লৈ আৰু বিক্ৰমে প্ৰথম বিভাগত পাছ কৰিলে। তাৰ পিছত বিক্ৰম চহৰত পঢ়িবলৈ গ'ল। কিন্তু অৰ্ণৱে অৰ্থৰ অভাৱত যাব নোৱাৰিব বুলি ভাবিছিল যদিও কেইটামান স্বেচ্ছাসেৱী সংগঠনৰ সহায়ত সি চহৰত পঢ়িব গ'ল। অৰ্ণৱ আৰু বিক্ৰম দুয়ো একেখন কলেজত নামভৰ্ত্তি কৰিলে। চহৰৰ নতুন পৰিৱেশ পাই বিক্ৰম কিছু সলনি হ'ল। সি বেয়া ল'ৰাৰ সংগত পৰি নিচা জাতীয় দ্ৰব্য সেৱন কৰিবলৈ ধৰিলে। অৰ্ণৱে তাক বহুতো বাধা দিছিল সেইবোৰৰ পৰা আঁতৰি থাকিবলৈ। ইমান বাধা দিয়াৰ পিছতো বিক্ৰমে অৰ্ণৱৰ কথা নুশুনিলে। এদিন বিক্ৰম ৰাস্তাৰে গৈ থাকোতে পিছফালৰ পৰা তাক গাড়ীয়ে খুন্দিয়াই থৈ গ'ল। তাৰ লগৰবোৰ ওচৰতে থকা সত্ত্বেও তাক সহায় নকৰিলে। কিন্তু অৰ্ণৱে দূৰৰ পৰা বিক্ৰমক তেজেৰে তুমুৰালি হৈ পৰি থকা দেখি সি দৌৰি আহিল আৰু তাক হস্পিতাললৈ লৈ গ'ল। যেতিয়া বিক্ৰমৰ জ্ঞান আহিল তেতিয়া সি তাৰ ওচৰত মাক-দেউতাক আৰু অৰ্ণৱক দেখিলে। মাকে তাক সকলো ঘটনা বিৱৰি ক'লে। কথাবোৰ শুনি বিক্ৰমৰ চকুপানী ওলাল। সি অনুতপ্ত হ'ল। সি এইখিনি বুজিলে যে আজি যদি অৰ্ণৱে তাক সহায় নকৰিলেহেঁতেন, হয়তো সি এই পৃথিৱীখন দুনাই দেখিবলৈ নাপালেহেঁতেন।। বিক্ৰমে বুজিলে অৰ্ণৱহে তাৰ প্ৰকৃত বন্ধু তাৰ বাহিৰে আন কোনো হ'ব নোৱাৰে। সেইদিনাৰ পৰা সিহঁত দুয়ো আগৰ দৰে মিলা-প্ৰীতিৰে থাকিবলৈ ল'লে।

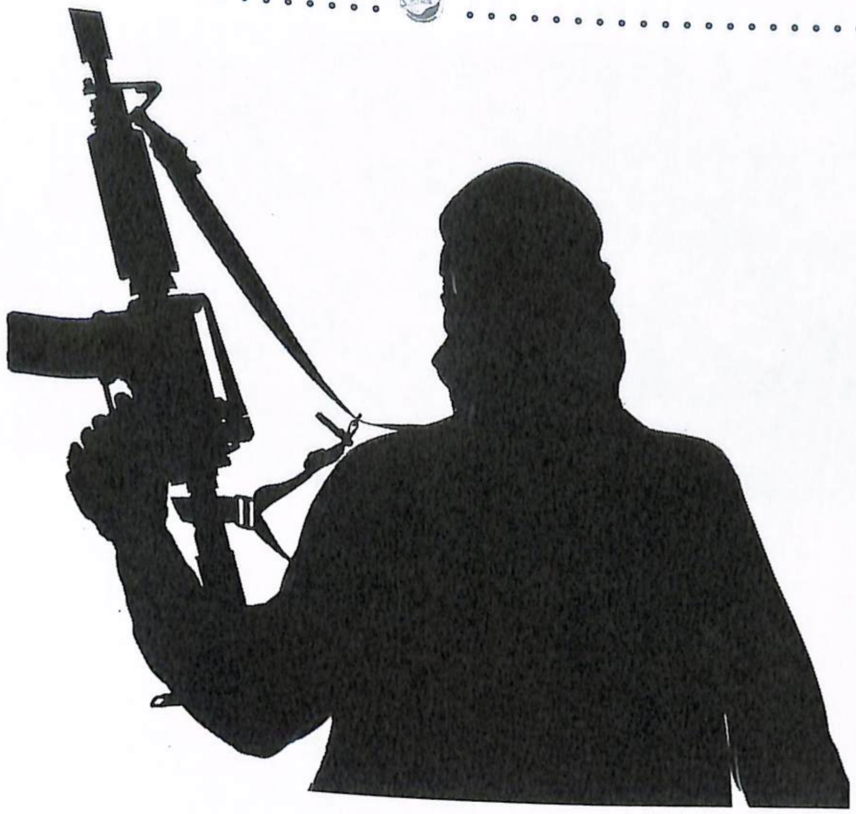

সন্ত্ৰাসবাদ

অমৃতা দেৱী

দ্বিতীয় ষান্মাসিক

হঠাৎ কেইজনমান মানুহৰ দৌৰা দৌৰি লাগি আছে। তাৰ ভিতৰত অজিতৰ ১৯ বছৰীয়া ল'ৰা বনদীপক দেখা যেন পালো। কিন্তু মানুহকেইজন সেই ঠাইৰ পৰা ইতিমধ্যে আঁতৰি গৈছে। কথাটো অলপ অবুজ যেন লাগিল, মনটো যেন ভয়ত কঁপি উঠিছে। এইবোৰ কথা ভাবি যে কিয় মানুহবোৰ এনেদৰে দৌৰা দৌৰি খন লগাইছিল? আৰু সেই ঠাইৰ পৰা কিয়বা আঁতৰি গৈছিল? অজিতৰ ল'ৰা বনদীপকে বা কিয় দেখা যেন পাইছিল? সেইটো বনদীপ সঁচাকৈয়ে আছিলনে বাৰু? বহুতো প্ৰশ্ন বুকুত বান্ধি ঘৰমুৱা হ'লো। ৰাতিও একেবোৰ প্ৰশ্নই বাৰে বাৰে অন্তৰত আঘাত হানিছে। শেষত খুউব কম সময় ছাগে টোপনি আহিছিল আৰু ৰাতিপুৱা উঠি নিজৰ কাম কৰি অফিচলৈ বুলি গ'লো।

অইনদিনাৰ দৰে সন্ধিয়া ঘৰমুৱা হ'লো। আৰু অজিতৰ পদূলি মূখত অজিতৰ ঘৈণীয়েক তৰালী আৰু অকণমাণি ছোৱালী লোনীক দেখিলো। লোনীয়ে মাত লগাই মোক সুধিলে— খুৰা আমাৰ দাদাক বাটত দেখি আহিছানে? মই মুখেৰে নামাতিলো কিন্তু যোৱা কালি দেখা ৰহস্যময়ী কথাটো মনলৈ আহিল কিন্তু ঘৈণীয়েকৰ মুখলৈ চাই সেইবোৰ ক'বলৈ সাত নহ'ল। মই সিহঁতৰ ঘৰলৈ গ'লো আৰু কিছুসময় বহি কথাটোনো কি তাকে আলোচনা কৰি আছিলো। অজিতৰ ঘৈণীয়েকে ক'লে যে বনদীপে ঘৰত কিছু টকা বিচাৰিছিল কিতাপ এখন কিনিবলৈ কিন্তু দেউতাকে বৰ্তমান হাতত টকা নাই বুলি কোৱাত বনদীপে গুজৰি-গুমৰি ঘৰৰ পৰা ওলাই যায়। আৰু আজিলৈকে দেখা দেখি নাই। হঠাৎ কোনোবা এজন মানুহ আন্ধাৰ ফালি সিহঁতৰ ফালে আগুৱাই আহি এখন কাগজ দি গ'ল। কাগজখন পঢ়ি অজিতৰ ঘৈণীয়েক মাটিত ঢলি পৰিল। অজিতে চিঞৰ-বাখৰ লগালে। মই কাগজখন পঢ়ি চালো আৰু যোৱা কালি দেখা ঘটনাটোত যে বনদীপ আছিল প্ৰমাণ হৈ গ'ল। বনদীপ টকাৰ অভাৱত সন্ত্ৰাসবাদত যোগ দিছিল আৰু যোৱা কালি নিশা পুলিচৰ হাতত ধৰা পৰি ছহিদ হৈছিল। মনটো সেমেকি গ'ল।

৩০ অক্টোবৰৰ ধুমুহা

অঞ্জনদ্বীপ চক্ৰৱৰ্তী
চতুৰ্থ যান্মাসিক

সিদিনা আছিল ২০০৮ চনৰ ৩০ অক্টোবৰ, বৃহস্পতিবাৰ অমলে ৫ বজাত শুৱাৰ পৰা উঠি প্ৰাতঃ ভ্ৰমণলৈ গ'ল। প্ৰাতঃভ্ৰমণৰ পৰা আহি সি কিছু ব্যায়াম কৰে। সিদিনাও তাৰ অভ্যাসৰ পৰিৱৰ্তন নহ'ল। তাৰ পিছত হাত-মুখ ধুই পঢ়িব আৰম্ভ কৰিলে।

অমল এজন দশম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ। এইবাৰ সি হাইস্কুল শিক্ষান্ত চূড়ান্ত পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হ'ব। অমল, তাৰ বিধবা মাকজনী আৰু একমাত্ৰ ভনীয়েক মায়াই তাৰ পৰিয়াল। মায়াৰ এবছৰ নহওঁতেই দেউতাকৰ মৃত্যু হয়। মাকে আনৰ ঘৰত কাম কৰি সিহঁত দুয়োটাকে ডাঙৰ-দীঘল কৰিছে। অমলে মাকৰ কষ্ট বুজি মাকক এদিন সুখত ৰাখিবলৈ ভালদৰে পঢ়া-শুনা কৰিছে। কিন্তু কোনে জানিছিল যে অমলৰ এই সপোন, নিষ্ঠুৰ নিয়তিয়ে বাস্তৱত পৰিণত কৰিব নিদিয়ে।

অমল পঢ়াত ব্যস্ত হৈ থাকোতেই মাকে তাক বজাৰৰ পৰা আহিবলৈ কয় আৰু লগতে মায়াৰ বাবে কাপোৰ আনিবলৈ কয়। মাকৰ অসুখ নোহোৱা হ'লে মাকে নিজেই গ'লহেঁতেন। অমলে মায়াৰ লগত ফাঁচী বজাৰলৈ যায়।

ফাঁচী বজাৰ পাই প্ৰথমে শাক-পাচলি কিনো বুলি মায়াৰ হাতত ধৰি অমল আগবাঢ়ি গ'ল। হঠাৎ এটা ভয়ংকৰ শব্দ হ'ল আৰু সি কিছু দূৰত চিটিকি পৰি চেতনা হেৰুৱায়।

কিছুসময় পিছত তাৰ চেতনা ঘূৰি আহিল। থিয় হ'বলৈ চেষ্টা কৰাত সি নিজকে যথেষ্ট দুৰ্বল অনুভৱ কৰিলে। সি তাৰ গোটেই শৰীৰত আঘাতৰ চিন পৰিলক্ষিত কৰিলে। তেতিয়াহে সি গম পালে যে কোনোৱা দুষ্কৃতিকাৰীয়ে ফাঁচীবজাৰত বোমা দিছে।

নিজকে কিছু সংযত কৰি সি মায়াক বিচাৰিব ধৰিলে। আনক সহায় খুজিবলৈ চাৰিওফালে চাই দেখিলে যে— চাৰিওফালে দৌৰা-দৌৰি লাগিছে। কোনোবা দুৰ্ভগীয়াৰ হাত এখন চিঙি আহি তাৰ ওচৰতে পৰি আছে। অলপ আঁতৰত এজন মানুহ পৰি আছে যাৰ গোটেই শৰীৰটো জ্বলি গৈছে। চাৰিওফালে কন্দা-কটা, দৌৰা-দৌৰি আৰু মৃতপ্ৰায় আৰু আঘাতপ্ৰাপ্ত মানুহ আছে। হঠাৎ শাক-পাচলি বেচা দোকান এখনৰ কাযত মায়াৰ দৰে ছোৱালী এজনী পৰি থকা দেখিলে। ছোৱালীজনীৰ গোটেই শৰীৰৰ প্ৰায়ভাগ অংগ জ্বলি গৈছে।

ভয় ভয়কৈ ছোৱালীজনীৰ পিনে আগবাঢ়ি গৈ গম পালে যে— সেই ছোৱালীজনী আন কোনো নহয়; তাৰ মৰমৰ ভনীয়েক মায়া।

সি লগে লগে দুখোজমান পিছুৱাই আহি বাগৰি পৰিল। সি মায়াৰ পিনে হাতখন আগুৱাই দিলে যদিও মায়াক স্পৰ্শ কৰিবলৈ সক্ষম নহ'ল; তাৰ দুৰ্বল হাত দুখনেৰে মায়াৰ নিষ্প্ৰাণ দেহটো চুকি নাপালে।

সি বহু চেষ্টা কৰিও মায়াৰ ওচৰলৈকে যাবলৈ সক্ষম নহ'ল। কিছুসময় পিছত তাৰ হাতখন পৰি গ'ল আৰু চকু দুটা মুদখালে।

তাৰমানে অমল....!!

(২০০৮ চনৰ ৩০ অক্টোবৰৰ তাৰিখে অসমত ১৩ টা বোমা বিস্ফোৰণ হৈছিল। যাৰ ফলত অসংখ্য মানুহ নিৰ্মমভাৱে মৃত্যু মুখত পৰিছিল।)

নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ভিতৰচ'ৰা

ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিভাগীয় সম্পাদকসকলৰ প্ৰতিবেদন

উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাকমুহূৰ্তত স্বদেশ আৰু স্ব-জাতিৰ হকে প্ৰাণ আহুতি দিয়া বীৰ জোৱানসকলক জনাইছো মোৰ অশ্ৰুসিক্ত শ্ৰদ্ধাঞ্জলি লগতে যিসকল প্ৰাতঃ স্মৰণীয় মণিষী তথা মহান ব্যক্তিৰ কঠোৰ ত্যাগ, পৰিশ্ৰম, একাগ্ৰতা আৰু সাধনাৰ ফলত স্থাপিত হ'ল নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়, সেইসকল মহান ব্যক্তিলৈ যাচিছোঁ শ্ৰদ্ধা।

২০১৩-১৪ ইং বৰ্যত সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদত থাকোতে কিবা ভাল কাম কৰাৰ বাবেই ছাগে, ছাৰ বাইদেউসকলৰ আশীৰ্বাদ আৰু ভাইটি ভণ্টীসকলৰ মৰমৰ তাগিদাত পৰি ২০১৪-২০১৫ ইং চনত মহাবিদ্যালয়ৰ উপ-সভাপতি পদৰ বাবে মোক মনোনীত কৰে।

যোৱা বেলি কৰিবলগীয়া কিছুমান কাম সময়ৰ তাগিদাত কৰা নহ'ল। সেই আধৰুৱা কামখিনি এইবেলি পাৰ্যমানে সমাপ্তিৰ দিশে আনিবলৈ চেষ্টা কৰিছো। এই বাট-চৰাত কিমান ফলপ্ৰসু হ'লো সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্য বিষয়। সু-শৃংখল পৰিৱেশ এটা সকলো শিক্ষানুষ্ঠানৰে অপৰিহাৰ্য অংগ। এই পৰিৱেশ পঢ়াৰ বাবে আমি যুৱ-প্ৰজন্মই দায়িত্ব লোৱা উচিত। আমাৰ নিজৰ মহাবিদ্যালয়খন সৰ্বাংগ সুন্দৰ কৰাৰ বাবে মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষ তথা সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে মোৰ ফালৰ পৰা কৰাযোৰে প্ৰাৰ্থনা জনাইছো।

মোৰ কাৰ্যকালত মোক বিভিন্ন ধৰণে সহায় সহোযোগিতা আগবঢ়োৱা ব্যক্তিসকলৰ ভিতৰত মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু সমূহ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকলৰ লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্য-সদস্যাসকল, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু বন্ধু-বান্ধৱীলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

শেষত, নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

"জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়"

সমৰজিৎ মেধি

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাক্‌মুহূৰ্ততে মই মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু, মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মকৰ্তা, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা বন্ধু-বান্ধৱীলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা তথা মৰম নিবেদিছো। লগতে দেশমাতৃৰ সেৱাত প্ৰাণ আহুতি দিয়া সেই মহান ছহিদসকললৈ জনাইছো সশ্ৰদ্ধ কোটি কোটি প্ৰণাম। এই মহাবিদ্যালয়খন গঢ় দিয়া চিৰ নমস্য ব্যক্তিসকললৈও মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা যাচিছোঁ।

২০১৪-২০১৫ ইং বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত মোক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদত নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ সেৱা কৰাৰ সুযোগকণ দিছে। মহাবিদ্যালয়লৈ সেৱা আগবঢ়াব পাই মই গৌৰৱ অনুভৱ কৰিছো। সেয়ে মই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকললৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো। এই দায়িত্বভাৰ লৈ মই কিমানদূৰ সফল হ'ব পাৰিছো, নাজানো; সেয়া শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু মণ্ডলী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বিচাৰ্য বিষয়।

এই মহাবিদ্যালয়ত পঢ়াৰ মোৰ সৰুৰে পৰা বৰ ইচ্ছা আছিল। সৌভাগ্যক্ৰমে এই মহাবিদ্যালয়ত পঢ়িবলৈ পাই মই অতিকৈ সুখী হৈছো। এই মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিৱেশেই এনেকুৱা যে সকলোকে আকৰ্ষণ কৰে। মই এই মহাবিদ্যালয়ত তিনি বছৰ পঢ়িলো। মহাবিদ্যালয়ৰ এনেকুৱা পৰিৱেশৰ মাজত মোৰ তিনিবছৰ কেনেকৈ পাৰ হৈ গ'ল গমকে নাপালো। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰি কেইবাটাও পুৰস্কাৰ পাই এই মহাবিদ্যালয়লৈ তথা অঞ্চলটোলৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হৈছে। আশা কৰিছো যাতে আগন্তুক দিনবোৰতো যেন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবোৰে সেই পৰম্পৰা ৰক্ষা কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে অঞ্চলটোলৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হৈ থাকে।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত হোৱা অনিচ্ছাকৃত ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰি 'নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়'ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰি মই মোৰ চমু প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

'জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়'

ৰূপজ্যোতি দাস

সহঃসাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদ

"লুইতৰ পাৰৰে তুমি ডেকা ল'ৰা
তুমিয়েতো বুকু পাতি দিলা
ভাৰতীৰ নুমলী জীক বচাব
তুমিয়েতো মৃত্যু বৰিলা
শ্বহীদ প্ৰণামো তোমাক,
শ্বহীদ প্ৰণামো তোমাক।"

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱৰ গীতৰ ভাষাৰে ময়ো আজি সেইসকল বীৰ বীৰাংগনাক শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছো, যিসকলে দেশ আৰু স্বজাতিৰ হকে বুকু পাতি দিছিল।

"হে শ্বহীদ, প্ৰণামো তোমাক।"

লগতে প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে শ্ৰদ্ধাৰে শলাগ লৈছো সেইসকল ব্যক্তিক যাৰ অক্লান্ত প্ৰচেষ্টা আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত জন্ম হৈছিল নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়। ১৯৭৯ চনত ৰাইজৰ সৃষ্টিশীল চিন্তা-চৰ্চা, আশাশুধীয়া প্ৰচেষ্টা আৰু ত্যাগৰ ফলশ্ৰুতিত বৰপেটা জিলাৰ পাটাছাৰকুছি অঞ্চলত প্ৰাণ পাই উঠিছিল মানুহ গঢ়াৰ উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়। মহাবিদ্যালয়খনে জন্মলগ্নৰে পৰা আজিৰ তাৰিখলৈ বৌদ্ধিক ক্ষেত্ৰখনত আগবঢ়াই অহা অনৱদ্য অৱদান অনস্বীকাৰ্য। বিগত ৩৭ বছৰে মহাবিদ্যালয়খনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক বিলাই আহিছে শিক্ষাৰ পোহৰ। যি শিক্ষাৰ পোহৰত আলোকিত হয় সমাজ, জাতি, ভাষা-সংস্কৃতি। বৰপেটাৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানখনে বিভিন্ন ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ মাজেৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মানুহ হোৱাৰ পাঠ পঢ়াই সামাজিক দায়বদ্ধতা, সত্যবাদিতা আত্মনিৰ্ভৰশীলতা সম্পৰ্কে জ্ঞান প্ৰদান কৰি শিক্ষাগুৰুসকলৰ নেৰা-নেপেৰা প্ৰচেষ্টা আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ আন্তৰিক সহযোগিতাত।

প্ৰিয় ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবৃন্দ, নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ নামভৰ্তি কৰাৰে পৰা মোৰ অৰ্ন্তনিহিত কিছু আশা আছিল। মই এই মহাবিদ্যালয়খনৰ হকে কিবা অলপ কৰাৰ। কিন্তু কেনেকৈ কি কৰিম সেয়া নিশ্চিত নাছিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ নিৰ্বাচনত নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় ২০১৪-১৫ ইং বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহঃ সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদৰ মনোনীত প্ৰাৰ্থী হিচাপে জয় কৰালে সেয়া মোৰ বাবে চিৰস্মৰণীয়। এয়াই মোৰ বাবে এক সুযোগ আছিল। য'ত মোৰ এক সক্ৰিয় কাৰ্যকৰী পদক্ষেপৰ জৰিয়তে কিছু পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিব পাৰো। মোৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন দিহা পৰামৰ্শাদিৰে মোক সহায় কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° ভূপেন শৰ্মা ছাৰ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্ত্বাৱধায়ক ড° মণিকান্ত দাস ছাৰৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। লগতে মোক সহায় কৰা মোৰ বন্ধু-বান্ধৱী হিৰুক আলী, মনজুল, অনুপ, ৰাতুল, কিশোৰ, দাদুল, চাইদুল, আমিনুল, আমজেদ, ৰিংকু, জুৰী, ৰুমি লগতে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো। সদৌ শেষত মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ ওচৰত মোৰ কাৰ্যকালত হোৱা অনিচ্ছাকৃত ভুলৰ শুধৰণি বিচাৰি, মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনা কৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

"জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়"

"জয় আই অসম"

মঃ জব্বাৰ আলী

আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাকমুহূৰ্তত অসমীয়া জাতিৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ্থে যিসকল বীৰ-বীৰঙ্গনাই প্ৰাণ আহুতি দিলে সেইসকল ছহিদলৈ যাচিলো শত সহস্ৰ প্ৰণিপাত। লগতে যিসকল মহান ব্যক্তিৰ ত্যাগৰ ফলত নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ জন্ম হ'ল, সেইসকল ব্যক্তিলৈও মোৰ অশেষ শ্ৰদ্ধা নিবেদিছোঁ।

বহুজনৰ বহু মৰম তথা নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মোৰ ওপৰত থকা সঁচা বিশ্বাসৰ বাবেই মই নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী সম্পাদক হিচাপে জয়লাভ কৰিব পাৰিছিলোঁ। ২০১৪-২০১৫ চনৰ বিভাগীয় কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছতেই পৰিচালনা কৰিব লগা হৈছিল 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ বিভাগীয় দায়িত্বসমূহ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে আলোচনী বিভাগৰ তৰফৰ পৰা থিতাতে লিখা কবিতা, প্ৰবন্ধ, নীলাখামৰ চিঠি, গল্প, বাতৰি পঢ়া, ইংৰাজী কবিতা আবৃত্তি আদি বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। উল্লেখযোগ্য যে এই প্ৰতিযোগিতাসমূহত যথেষ্ট সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী যোগদান কৰিছিল। মহাবিদ্যালয়ৰ পুথিভঁৰালটো সকলো সময়তে চকু ৰখাটো বিভাগীয় সম্পাদকৰে অকল দায়িত্ব নহয়। প্ৰত্যেকজন ছাত্ৰই ইয়াৰ প্ৰতি চকু দিয়াটো মই কৰ্তব্য বুলি ভাবো। আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদকৰ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি পদটো চলোৱাত মোৰ যথেষ্ট আসোঁৱাহ ৰৈ যাব পাৰে তাৰ বাবে আপোনালোকৰ ওচৰত ক্ষমা-প্ৰাৰ্থী হৈ ৰ'লো। মোৰ কাৰ্যকালছোৱাত আগবঢ়োৱা পৰামৰ্শৰ বাবে তত্ত্বাৱধায়ক মাননীয় শ্ৰীযুত সদানন্দ দাস ছাৰক মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো। তদুপৰি মোৰ কাৰ্যকালৰ আৰম্ভণিৰে পৰা সকলো কামতে সহায়-সহযোগ আগবঢ়োৱা বন্ধু-বান্ধৱী, সৰ্বশ্ৰী ধ্ৰুৱজ্যোতি, নিপন, উদ্দীপ্ত, অনুপম, মানৱ, গীতাৰ্থ, বিৰাজ, অপূৰ্ব, মলয়া (টিনু) আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো কৰ্ম-কৰ্তাক মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ তথা মৰম যাছিলোঁ।

সদৌ শেষত আলোচনীখনৰ সম্পাদনাৰ ক্ষেত্ৰত অজানিতে ৰৈ যোৱা ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা-মাৰ্জনা বিচাৰি 'প্ৰাগজ্যোতি'ৰ লগতে নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ ইতিৰেখা ইয়াতে মোখনি মাৰিলোঁ।

জয়তু প্ৰাগজ্যোতি

জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়

ধ্ৰুৱজিৎ চৌধুৰী

সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

আৰম্ভণি— স্বদেশ আৰু স্ব-জাতিৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত যি সকল স্বদেশ প্ৰেমীয়ে নিজৰ প্ৰাণ আহুতি দিবলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰিলে সেই সকল মহান ব্যক্তিলৈ মোৰ শতকোটি প্ৰণাম আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যিসকল বিদ্যানুৰাগীয়ে কপালৰ ঘাম মাটিত পেলাই অশেষ ত্যাগৰ বিনিময়ত সেউজী পৃথিৱীৰ বুকুত জ্ঞানৰ আলোকজ্যোতি মহান ব্যক্তিলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা তথা যাচিছো সুৱৰণি।

কাৰ্যকালৰ চমু বিবৰণ— যোৱা ২০১৪-১৫ ইং বাৰ্যত নামনি অসমৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত শিক্ষানুষ্ঠান নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা পদত সকলোৰে আৰ্শীবাদ আৰু সহায়-সহযোগিতাত নিযুক্তি হৈ সকলোকে সেৱা কৰাৰ সুযোগ লাভ কৰো ঐতিহ্যমণ্ডিত নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা পদৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰাৰ পিছতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ মাননীয় সভাপতি মহোদয় সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সন্মুখত অনুষ্ঠিত শপত গ্ৰহণ অনুষ্ঠানৰ নিষ্ঠাৰে কৰ্তব্য পালনৰ শপত লওঁ। মোৰ কাৰ্যকালৰ আৰম্ভণিতে পাতিবলগীয়া সপ্তাহজোৰা মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ অনুষ্ঠিত হয়। অইন বছৰৰ দৰে এইবাৰো বিভিন্ন খেল-ধেমালিৰ লগতে সাংস্কৃতিক প্ৰতিযোগিতাসমূহ অনুষ্ঠিত হৈ যায়। প্ৰতিযোগিতা সমূহ আছিল বৰগীত, লোকগীত, লঘু কণ্ঠ সংগীত, ভূপেন্দ্ৰ সংগীত, বনগীত, পৰম্পৰাগত জনজাতীয় সংগীত, অসমীয়া সুগম সংগীত। লোকগীত আদিৰ উপৰিও একক নাট প্ৰতিযোগিতা, একক নৃত্য প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয় আৰু মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ শেষ হোৱাৰ পিচত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° ভূপেন শৰ্মা ছাৰৰ সভাপতিত্বত বঁটা বিতৰণী সভা অনুষ্ঠিত হৈ যায়। ইয়াৰ পিছত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত যুৱ মহোৎসৱত অংশ গ্ৰহণ কৰিবলৈ ৰাজেন দাস ছাৰৰ সহযোগত নিবলৈ সক্ষম হও। যুৱ মহোৎসৱৰ সফলতাৰ আঁৰত ৰাজেন দাস ছাৰৰ অবদান অভুতপূৰ্ব। ছাৰৰ নিস্বাৰ্থ সহায়ৰ কথা মই ভাষাৰে প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰো।

মোৰ দুআষাৰ— ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিকাৰণে অশেষ চেষ্টা কৰিছিলো অৱশ্যে কিমান দূৰ সফলতা অৰ্জন কৰিলো সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্য। আন আন মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে জ্ঞানৰ জ্যোতিৰে জ্যোতিস্মান হোৱা আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনিও বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত অভাৱ-অভিযোগৰ পৰা হাত সাৰিব পৰা নাই। সেউজী পৰিৱেশেৰে জাতিষ্কাৰ সকলোকে জ্ঞানৰ সুৱাস বিলোৱা নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় এখন যদিও আগশাৰীৰ শিক্ষানুষ্ঠান তথাপি এই মহাবিদ্যালয়ত বহুতো অসুবিধা পৰিস্ফুট হোৱা দেখা যায়। সেয়েহে নিম্নোক্ত কাৰ্যসমূহ মহাবিদ্যালয়ত কৰ্তৃপক্ষৰ লগতে মোৰ পৰৱৰ্তী ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য বৃন্দক গুৰুত্ব সহকাৰে দৃষ্টি কৰিবলৈ অনুৰোধ জনালো—

১) ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাত খোৱাপানীৰ ব্যৱস্থা কৰা।

২) ছাত্ৰ-ছাত্ৰী অনুযায়ী "Reading Room"টো সৰু হোৱা দেখা যায় ইয়াৰ সৎ ব্যৱস্থা কৰা।

৩) ছাত্ৰ-ছাত্ৰী অনুসৰি পুথিভঁৰালত কিতাপ তেনেই তাকৰ এই ক্ষেত্ৰত কিছু গুৰুত্ব দিয়া উচিত।

৪) মহাবিদ্যালয়লৈ অহা-যোৱা কৰা ৰাস্তাটো সম্পূৰ্ণ কৰা।

৫) মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত মোবাইল ফোনত কথা পতা শ্ৰেণীকোঠাত চাৰ্জ দিয়া আদি বন্ধ কৰা।

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ— মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালত বিভিন্ন দিহা পৰামৰ্শৰে সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা শ্ৰীযুত ৰাজেন দাস ছাৰৰ নাম উল্লেখ কৰিবই লাগিব। ছাৰক মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো লগতে কাৰ্যকালত বিশেষভাৱে সহায় কৰা বন্ধু-বান্ধৱীসকল— মানস, ডলি, ৰিংকুমণি, ললিতা, পৰশমণি, জ্যোৎস্না, অভিজিৎৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলোলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত অংশ গ্ৰহণ কৰি আমাৰ মহাবিদ্যালয়লৈ সুনাম কঢ়িয়াই অনা দিপান্বিতা দাস আৰু বৰষা ৰাণী বৰুৱাক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো। লগতে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দৰ্শন বিভাগৰ ৰাজেন দাস ছাৰে অতি কষ্ট আৰু একাগ্ৰতাৰে "মকৰা" নাটখন ৰচনা আৰু পৰিচালিত কৰি গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ দৰবাৰত দৃষ্টিপাত কৰে আৰু এই নাটখনে পুৰস্কাৰ লাভ কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হয়। ছাৰৰ যি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি নিস্বাৰ্থ ভালপোৱা লগতে কষ্ট সহিষ্ণুতাৰ ওচৰত সদায় চিৰ কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম।

সামৰণি— জ্ঞানেৰে সুবাসিত নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় এখন গৌৰবোজ্জ্বল মহাবিদ্যালয়। চৌপাশৰ পৰিৱেশ সেউজীয়া আৰু সেউজীয়া। ফলে-ফুলে জাতিস্কাৰ মহাবিদ্যালয়খনে সকলোকে বিলাই জ্ঞানৰ জ্যোতি। হে মোৰ প্ৰাণৰ আলয় তোমাৰ চৰণত মুৰ দোৱা সকলক দিবা জ্ঞানৰ সুৰভি। তোমাৰ জৌতিত জ্যোতিস্মান হৈ পৰা সকলক কৰি তুলিবা চিৰ জৌতিস্মান জ্ঞানেৰে শোভিত মহাবিদ্যালয় তোমাক উন্মতি জয় জয় ময় ময় হওক। তোমাৰ জ্ঞানৰ বুকুত প্ৰাণ পাই উঠক সকলো ল'ৰা-ছোৱালী, কৰি যাওক উন্নতি। শেষত মোৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰিছো আৰু জ্ঞান জ্যোতি নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ভৱিষ্যত উজ্বল কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ ইতিৰেখা টানিলো।

অলকা ৰাভা

গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সেইসকল মহান ব্যক্তিলৈ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জনাইছো, যিসকল ব্যক্তিৰ অক্লান্ত শ্ৰম ত্যাগৰ ফলত ১৯৭৯ ইং চনত নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ জন্ম হয়। যি অনুষ্ঠানে আদিতে সগৌৰৱে বিভিন্নজনক জ্ঞান চক্ষু মুকলি কৰি দিছে, লগতে অসমীয়া ভাষা-সংস্কৃতিৰ বেদীত জীৱন আহুতি দিয়া পূৰ্ব-পুৰুষসকলৰ পবিত্ৰ স্মৃতিত সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত জনাই প্ৰতিবেদনৰ দ্বাৰা মুকলি কৰিছোঁ।

২০১৪-১৫ ইং বৰ্ষৰ নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে যিসকল, দাদা-বাইদেউ, বন্ধু-বান্ধৱী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মোক প্ৰত্যক্ষ নিৰ্বাচনেৰে জয়যুক্ত কৰি পবিত্ৰ অনুষ্ঠানটিৰ দায়িত্বৰ লগতে সেৱা কৰাৰ সুবিধা কণ দিলে তেখেতসকলক কৃতজ্ঞতাৰে সুঁৱৰিছো আৰু মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

বিভাগীয় কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কিছুদিন পিছতে আৰম্ভ হয় মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ, মহাবিদ্যালয়ৰ লগত সংগতি ৰাখি মোৰ বিভাগৰ খেল সমূহ সুচাৰু ৰূপে আৰু খুব নিয়াৰিকৈ অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় যদিও শৈক্ষিক ক্ষেত্ৰত আগবাঢ়ি যাবলৈ সক্ষম হৈছে তথাপি আন কিছুমান দিশত পিছপৰি থকা বুলি মই ভাৱো, ইয়াৰ মূল কাৰণ হৈছে কৰ্তৃপক্ষৰ অমনোযোগিতা। খেল বিভাগৰ প্ৰতি আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত কোনো ধৰণৰ গুৰুত্ব দিয়া দেখা নাযায়, যাৰ ফলত খেলসমূহ চলাবলৈ যাওঁতে বহুতো অসুবিধাৰ সন্মুখীন হৈছো। বিশেষকৈ দুখজনক কথা হৈছে খেলত যোগদান কৰিবলৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ আগ্ৰহৰ অভাৱ। ভৱিষ্যতে যাতে এইখন বিদ্যালয়ৰ খেল বিভাগত সুনাম কঢ়িয়াই আনে তাক আশা কৰিয়ে মই কৰ্তৃপক্ষৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞতা জনালো।

মোৰ কাৰ্যকালত মোক প্ৰতিটো ক্ষনতে দিহা পৰামৰ্শ

আগবঢ়োৱা মোৰ তত্ত্বাৱধায়ক শ্ৰীযুত কমল ঠাকুৰীয়া ছাৰৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ।

মোক বছৰটোৰ প্ৰথমৰ পৰা শেষ সময়লৈকে মোৰ লগত হাতে-হাত ধৰি সহায় কৰা মোৰ বন্ধু-বান্ধৱীসকল— আমিনুল হক, মন্নাফ, ৰফিজুল, হেকিব দা, ৰিতুমণি, চাইদুল, দাদুল, মনজুল, নাজমা বা, ৰেজিনা বা, বিকাশ আদি সকলোৰে ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত অজ্ঞাতে হোৱা ভুল-ত্ৰুতিবোৰৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰি তথা নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ ইতি ৰেখা টানিলো।

জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়

আলকাছ আলী

লঘু খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰথমতে মই মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষা গুৰু আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্ম-কৰ্তা, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা মোৰ বন্ধু-বান্ধৱীলৈ হিয়া ভৰা শ্ৰদ্ধা আৰু মৰম নিবেদন কৰিলো।

নিৰ্মল হালৈৰ দৰে মৰ্যদা সম্পন্ন মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৪-২০১৫ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ লঘু খেল বিভাগৰ দায়িত্ব মোৰ হাতত অৰ্পন কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ অলপ সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুযোগ দিয়াৰ বাবে মই নথৈ আনন্দিত হৈছো।

কিন্তু মই এই দায়িত্ব বহন কৰাত কিমান দূৰ সফল হৈছো তাৰ বিচাৰৰ ভাৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষা গুৰু মণ্ডলী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বৃন্দৰ হাতত।

ইয়াৰ উপৰিও মোক মোৰ বিভাগৰ খেলবোৰ চলোৱাত মোক বহুতো বন্ধু-বান্ধৱীয়ে সহায় কৰিছে।

মাননীয় শিক্ষা গুৰু মণ্ডলী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বৃন্দ, মই মোৰ যিবোৰ খেল চলালো তাত যদি কিবা ভুল-ভ্ৰান্তি হৈছে তেন্তে আপোনালোকে মোক ক্ষমা কৰি দিয়ে যেন। এইখিনি কৈয়ে মই মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰিলো।

"জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়"

কীৰ্তি কুমাৰ দত্ত

সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাকমুহূৰ্তত মই মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু, মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মকৰ্তা, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা মোৰ বন্ধু-বান্ধৱীলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা তথা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো। নিষ্ঠুৰ বাস্তৱ আৰু সংঘাতকো নেওচি অসমৰ জাতীয়তা ৰক্ষাৰ বাবে নিজৰ জীৱনকো তুচ্ছ জ্ঞান কৰা মহান শ্বহীদ সকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি নিবেদিছো। আকৌ যিসকল ব্যক্তিৰ আপ্ৰাণ চেষ্টাত সৃষ্টি হ'ল আমাৰ একমাত্ৰ জ্ঞানৰ আলয় নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় তেওঁলোকৰ পূণ্য বেদীত নিবেদিছো এটোপাল অশ্ৰু অঞ্জলি।

২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ পদত মোক নিৰ্বাচিত কৰি এই বিভাগটোৰ জৰিয়তে আপোনালোকক যি সেৱা কৰাৰ সুযোগ দিলে তাৰ বাবে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

পোন প্ৰথমে মই আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক বিনম্ৰভাৱে অনুৰোধ জনাব বিচাৰিছো যে মহাবিদ্যালয়ত বছৰি অনুষ্ঠিত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উপস্থিতিৰ সংখ্যা প্ৰতি বছৰে বহুত কম হোৱা দেখা যায়। গতিকে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে যাতে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত অনুষ্ঠিত খেলবিলাকত অংশ গ্ৰহণ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শোভাবৰ্ধন কৰে। এই ছেগতে আৰু এটা কথা ক'ব বিচাৰো যে কিছুমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে কলেজৰ ৰুমৰ ভিতৰত, বাহিৰৰ বেৰত গুটখা, তামোৰ-পান আদি খাই পিক্ পেলাই কলেজৰ সৌন্দৰ্য বিনষ্ট কৰি আহিছে। তেওঁলোকক এনেকুৱা কাম নকৰিবলৈ বিনম্ৰভাৱে অনুৰোধ জনালো। কাৰণ আমাৰ মহাবিদ্যালয়খন হৈছে প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ঘৰখনৰ নিচিনা। মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষক এইক্ষেত্ৰত যথেষ্ট কঠোৰ হ'বলৈ অনুৰোধ জনালো। ইয়াৰ লগতে

মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষক আৰু এটা অনুৰোধ কৰিব বিচাৰো যে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পিছফালে থকা পুখুৰীটোৰ পৰা চাফা কৰি পকী কৰে যেন আৰু তাত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত সাতোঁৰ খেল অনুষ্ঠিত কৰে যেন। যদি সম্ভৱ হয় নিয়মীয়া সাতোঁৰ প্ৰশিক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰে যেন।

শেষত কাৰ্যকাল মই সঠিকভাৱ চলাই নিয়াত বিশেষভাৱে দিহা-পৰামৰ্শ তথা উৎসাহিত কৰা মাননীয় অধ্যক্ষ ড° ভূপেন শৰ্মা মহোদয়, তত্ত্বাৱধায়ক ৰুদ্ৰ কলিতা ছাৰ আৰু সমূহ বিষয়ববীয়াকে মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা যাচিছো। মই নিৰ্বাচনত জয়ী হোৱাত বিশেষভাৱে সহায় কৰা মোৰ বন্ধু-বান্ধৱীসকলৰ ভিতৰত ৰূপ, মানস, ধ্ৰুৱ, অলকা, কৌশিক, সমৰ, বিনীতা, ভূপালী, অনামিকা, ৰিজুমণি, অপূৰ্ব আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

সদৌ শেষত মই কাৰ্যকালত কৰা ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছো আৰু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি আৰু উত্তৰোত্তৰ কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনাৰ ইমানতে সামৰণি মাৰিলো।

ঃ জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় ঃ

ডেইজী ডেকা

তৰ্ক বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ পাতনিতে মই যিসকল মহান ব্যক্তিয়ে আমাৰ অসমৰ জাতিৰ অস্তিত্ব ৰক্ষা কৰি যিসকল বীৰ শ্বহীদে কলিজাৰ কেঁচা তেজেৰে আমাৰ শুৱনি দেশখনৰ কাৰণে যি আহুতি দি আমাক চিৰদিনলৈ কন্দুৱাই থৈ গ'ল সেইসকল মহান প্ৰাত স্মৰণীয় মনিষীলৈ যাচিছো সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম। লগতে নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধা শিক্ষা গুৰু, কৰ্ম কৰ্তা, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা মোৰ মৰমৰ বন্ধু বান্ধৱীসকললৈ আন্তৰিক অভিনন্দন।

১৪-১৫ ইং বৰ্ষৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰ্ক ও আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদত মোক নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক মোৰ হিয়া ভৰা আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছো। মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা গঠন হোৱাৰ কিছুদিনৰ পিছত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰম্ভ হয়। উক্ত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত তৰ্ক বিভাগৰ সমূহ প্ৰতিযোগিতাত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অংশ গ্ৰহণ কৰি আকৰ্ষণীয় কৰি তোলে। মই দেখা পোৱা মতে অতি দুখৰ বিষয় যে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত প্ৰতি বছৰে বহুত ল'ৰা-ছোৱালী কম হোৱা দেখা যায়, গতিকে মই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক হাতজোৰ কৰি কৰ বিচাৰিছো যে মহা বিদ্যালয় সপ্তাহত অনুষ্ঠিত হোৱা বিভিন্ন খেল-ধেমালিসমূহত অংশ গ্ৰহণ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শোভাবৰ্ধন কৰে। এই ছেগতে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক কলেজ ৰুমৰ ভিতৰত বা বাহিৰত বেৰত গুটখা তামোল পান আদি অদ্ৰব্য বস্তুবোৰ খাই য'তে ত'তে থু-খেকাৰ পেলাই মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিৱেশ বিনষ্ট কৰি আহিছে তেওঁলোকক মই ক'ব বিচাৰিছো যে এনেকুৱা কাম নকৰিবলৈ বিনম্ৰ অনুৰোধ জনালো। কাৰণ মহাবিদ্যালয়খন হৈছে প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ নিজৰ ঘৰখনৰ নিচিনা। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক মই অতি মৰমেৰে কওঁযে নিজৰ ঘৰখন যেনেকৈ চাফ চিকুন কৈ ৰখা তেনেকৈ আমাৰ মহাবিদ্যালয়খন তেনেকৈ ৰাখিব বুলি আশা কৰিলো। ২০১৪-১৫ ইং বৰ্ষত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোসৱত অধ্যক্ষ ছাৰৰ লগতে ৰাজেন দাস ছাৰৰ তত্ত্বাবধানত মই লগতে মোৰ মৰমৰ বান্ধৱী বৰষা ৰাণী বৰুৱা, ভূপালী আৰু দিপান্বীতা আমি চাৰিওজনক আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা গৌহাটী বিশ্ব বিদ্যালয়ললৈ গান গাবলৈ অনুমতি প্ৰদান কৰিছিল। লগতে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা প্ৰায় ২৫ জনীয়া দল বিশ্ব গৌহাটী বিদ্যালয়ললৈ ৰাওনা হৈছিলো। তাত বহু ধৰণৰ প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰি ৪টা বঁটাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সুনাম কঢ়িয়াই আনিছিল। ২০১৫-১৬ ইং বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা বিশ্ববিদ্যালয়লৈ নিয়াৰ বাবে অডিচন দিবলৈ B.H. কলেজত নিয়া হৈছিল। তাত আমাৰ চাৰ ৰাজেন দাসৰ পৰিচালনা তথা ৰচনা কৰা 'মকৰা' নাটখন পৰিৱেশন কৰি বহু দলক পৰাস্ত কৰি প্ৰথম স্থান বুটলিবলৈ সক্ষম হয়। নাটখন শেষ হোৱাৰ প্ৰায় ২ মিনিট পিছত আকস্মিক দুৰ্ঘটনা হে মোৰ বান্ধৱী বৰষাক মেডিকেল নিয়া হৈছিল। কাৰণ নাটকখনত প্ৰায় ৩০ মিনিট শিলৰ মূৰ্তিৰ দৰে থিয় হৈ থকা এটি দৃশ্য বৰষাৰ আছিল। লগতে মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষা গুৰু ভূপেশ শৰ্মা ছাৰ আমাৰ লগত সহায় আগবঢ়াইছিল। আৰু এই একেখন নাটকেই পুনৰ বিশ্ববিদ্যালয়লৈ নিয়াৰ বাবে অনুমতি প্ৰদান কৰিছিল। বিশাল আয়োজনৰে ভৰপুৰ গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত গৈ মই বহুত সুখী হৈছিলো লগতে মোৰ বহুত জ্ঞান আহৰণ হৈছিল। এটা কথা মনত পৰে ৰাতিপুৱা প্ৰায় ৪.৩০ বজাত জালুকবাৰীত মোৰ ছাৰ ৰাজেন দাস আৰু মই লগতে মোৰ বন্ধু দুজন কিনকিনীয়া বৰষুণত তিতি একাপ ৰঙা চাহৰ লগতে গৰম টেকেলী পিঠাৰ জুটি লৈছিলো। এই কথা মই পাহৰিব নোৱাৰো। লগতে মোক অধ্যক্ষ ছাৰে এই ক্ষেত্ৰত বহু ধৰণে সহায় কৰিছিল। আৰু মোক ছাৰে এটি নামেৰে মাত লগাইছিল (বেপাৰি) তেখেতৰ এই মহান সহানুভূতি মোৰ বাবে চিৰযুগমীয়া হৈ ৰ'ব। আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপিকা নিৰ্মালী বাইদেউ, গিতাশ্ৰী বাইদেউ আৰু কল্যাণী বাইদেউৰ লগতে মণি কান্ত দাস ছাৰ, কমল ঠাকুৰীয়া ছাৰ এখেতসকলে মোক বহুত উৎসাহ উদ্দীপনা যোগাই আহিছিল পঢ়াৰ লগতে সাংস্কৃতিক দিশ সমূহত। তেখেত সকলৰ যি মৰম সহানুভূতিবোৰ মোৰ মনত চিৰযুগমীয়া হৈ ৰ'ব। এটা কথা লক্ষ্য কৰিছো যে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত পঢ়াৰ লগতে সাংস্কৃতিক দিশৰ পৰা বহুত প্ৰতিভা থকা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আছে সেই সকল ছাত্ৰ ছাত্ৰী কৰ্মই ক'ব বিচাৰো যে মহাবিদ্যালয়ত বা আন কৰবাত হওক যি যি অনুষ্ঠান হয় তাত সকলে অংশ গ্ৰহণ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সুনাম কঢ়িয়াই আনিব বুলি আশা থাকিল। মোৰ কাৰ্য কালৰ সময়ত প্ৰিয়ম প্ৰিয়া বৰ্মন, অনামিকা, ৰূপজ্যোতি, ধ্ৰুৱজিৎ আদিকে ধৰি যি মোক সহানুভূতি আগবঢ়ালে তেওঁলোকক আন্তৰিক অভিনন্দন জনালো।

বিদায় পৰত মোৰ কাৰ্যকালত হোৱা বিভিন্ন ভুল-ভ্ৰান্তি তথা দিহা-পৰামৰ্শৰে তথা সহায়ৰ টোপোলা আগবঢ়োৱা ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্ত্বাবধায়ক মনোজ শৰ্মা ছাৰ সম্বন্ধিতে মোৰ মৰমৰ বন্ধু-বান্ধৱীসকলক সশ্ৰদ্ধা প্ৰণাম।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰ্ক ও আলোচনা চক্ৰৰ সম্পাদক হিচাপে এবছৰীয়া কাৰ্যকালৰ অন্তত সকলো ভুল-ত্ৰুটিৰ ক্ষমা ভিক্ষা মাগিছো। আমাৰ এই পবিত্ৰ মন্দিৰ নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় চিৰদিন আকাশৰ তৰাৰ দৰে জিলিকি থাকে তাৰে কামনাৰে মোৰ দীঘলীয়া প্ৰতিবেদনৰ লিখনি অন্ত পেলালো।

তুমি মোৰ বৰ মৰমৰ
নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়
মোৰ মৰমৰ দলিচাত
তুমি এপাহ শুভ্ৰ গোলাপ
তুমি আজি ইমান কাষত
এবাৰ চুই চাওঁ নেকি
পাহিবোৰ সৰি নাযায়তো,
নুচুও দিয়া
সৰিলে বৰ বেয়া দেখা হ'ব
এনেকৈয়ে চাই থাকিয়ে ভাল লাগিছে।
নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়।
তুমি জিলিকি থকা চিৰ জীৱনলৈ
(জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়)

কৌশিক শৰ্মা

ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যি সকল বীৰ জোৱানে নিজ দেশ মাতৃ ৰক্ষাৰ কাৰণে কেঁচা তেজ ঢালি নিজৰ প্ৰাণ আহুতি দিবলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰিলে সেই সকল বীৰ জোৱানলৈ মই সহস্ৰ প্ৰণাম আৰু শ্ৰদ্ধা নিবেদিছো। যিসকল মহান ব্যক্তিৰ পৰিশ্ৰম আৰু প্ৰচেষ্টাৰ ফলত নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এটি পবিত্ৰ বিদ্যা মন্দিৰ গঢ়ি উঠিবলৈ সক্ষম হৈছে সেই সকলো মহান ব্যক্তিক মই শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছো।

২০১৪-১৫ ইং বৰ্ষৰ "ছাত্ৰ একতা সভাৰ" ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচন কৰাৰ বাবে মই মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক ধন্যবাদ জনালো। কিন্তু বিগত কাৰ্যকালত বিভিন্ন সমস্যাৰ সন্মুখীন হৈয়ো যিখিনি সফলতা লাভ কৰিছো, তাক বিচাৰ কৰাৰ ধৃষ্টতা মোৰ নাই।

পাটাছাৰকুছি নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ উজ্বল ইতিহাসৰ কথা সৰ্বজন বিদিত। কিন্তু বিভিন্ন অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানৰ দৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনো সমস্যাৰে জৰ্জৰিত। আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ উপযুক্ত ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাটো আছে যদিও মই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষক বিনম্ৰ অনুৰোধ জনাও যে মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাটো বিজ্ঞান সন্মত আৰু আধুনিক সা-সুবিধাৰ ব্যৱস্থা কৰে যেন।

প্ৰত্যেক বছৰৰ দৰে বিগত বছৰতো বিদ্যালয় সপ্তাহৰ ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ খেল সমূহ সুচাৰুৰূপে চলাই নিবৰ বাবে মোৰ দায়িত্ব পৰিছিল। মোৰ দায়িত্বত থকা খেল সমূহ আছিল—

১) ভাৰত্তোলন, ২) কেৰম একক, ৩) দ্বৈত কেৰম, ৪) ডবা, ৫) লুডু একক আদি।

উক্ত খেল সমূহ মই সুচাৰু ৰূপে চলাই নিব পাৰিছো বুলি ভাবো। আৰু যদি মোৰ ভুল হৈছিল ক্ষমা বিচাৰিছো।

যিসকল বন্ধু-বান্ধৱীয়ে মোৰ প্ৰতিটো কামতে ব্যক্তিগত ভাবে মোক সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা বুলি ভাবো সেই সকলক এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে কৃতজ্ঞতাৰে সুঁৱৰিছো।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালছোৱাত হৈ যোৱা জ্ঞাত-অজ্ঞাত ভুলৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰি আৰু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছো।

"জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়"

বিৰাজ দাস

ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষা গুৰু, মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মকৰ্তা আৰু বন্ধু-বান্ধৱী ভাইটি-ভণ্টিলৈ হিয়া ভৰা শ্ৰদ্ধা তথা মৰম যাচিছো। লগতে মাতৃভূমিৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ্থে প্ৰাণ আহুতি দিয়া আৰু যিসকলে নিজৰ দেহকো তুচ্চ জ্ঞান কৰি কলিজাৰ কেঁচা তেজেৰে দেশ মাতৃৰ চৰণ ৰাঙলী কৰিলে সেই সকল বীৰ বীৰাংগনাক শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছো।

এনে এক মৰ্যাদা সম্পন্ন মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৪-২০১৫ ইং বৰ্ষৰ ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা পদত নিৰ্বাচিত হৈ মোক যি সেৱা আগবঢ়াব সুবিধা দিলে তাৰ বাবে শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওচৰত মই সদাই ঋণী।

মোৰ বছৰেকীয়া কাৰ্যকালৰ অভিজ্ঞতাৰ পৰা ক'ব বিচাৰো যে নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে শিক্ষানুষ্ঠান এখনত এটি উন্নত মানৰ সা-সুবিধা সম্পন্ন ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা নথকালৈ পৰিতাপৰ কথা ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ ভিতৰত যিখিনি আছে সেইখিনি আমি পৰিস্কাৰ কৈ ৰখাটো দৰকাৰ নিজৰ ঘৰখনৰ দৰে কাৰণ এখন সুস্থ সমাজ তেতিয়াহে হ'ব যেতিয়া আমি স্বচ্ছ হ'ম। লগতে মই এটা অনুৰোধ কৰিছো যাতে প্ৰতি বছৰৰ সম্পাদিকাই মহিলা কোষৰ দ্বাৰা Self Defence টোৰ প্ৰতিক্ষা দিব পাৰে। আৰু আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিগৰাকী ছোৱালীকে সুস্থ মন আৰু সাহসী কৰি গঢ়ি তোলে।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত অনিচ্ছাকৃত ভুল-ভ্ৰান্তিবোৰৰ বাবে সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ওপৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰিলো।

নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় লৈ মই বহুত সুখী আৰু মহাবিদ্যালয়খন উন্নত হওক তাৰে কামনাৰে মোৰ চমু প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলো।

"জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়"

বিভাস্মিতা চৌধুৰী

২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ খেলসমূহৰ ফলাফল—

ল'ৰাৰ ১০০ মিটাৰ দৌৰ
প্ৰথম ঃ আব্দুল মান্নাব আলী— চতুৰ্থ ষান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ আলকাছ আলী— চতুৰ্থ ষান্মাসিক
তৃতীয় ঃ ৰাজীৱ ৰয়— দ্বিতীয় ষান্মাসিক

ল'ৰাৰ ২০০ মিটাৰ দৌৰ
প্ৰথম ঃ আব্দুল মান্নাব আলী— চতুৰ্থ ষান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ আলকাছ আলী— চতুৰ্থ ষান্মাসিক
তৃতীয় ঃ ৰাজীৱ ৰয়— দ্বিতীয় ষান্মাসিক

ল'ৰাৰ ৪০০ মিটাৰ দৌৰ
প্ৰথম ঃ আলকাছ আলী— চতুৰ্থ ষান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ আব্দুল মান্নাব আলী— চতুৰ্থ ষান্মাসিক
তৃতীয় ঃ হীৰকজ্যোতি ডেকা— ষষ্ঠ ষান্মাসিক

ল'ৰাৰ ৮০০ মিটাৰ দৌৰ
প্ৰথম ঃ আলকাছ আলী— চতুৰ্থ ষান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ হীৰকজ্যোতি ডেকা— ষষ্ঠ ষান্মাসিক
তৃতীয় ঃ আব্দুল মান্নাব আলী— চতুৰ্থ ষান্মাসিক

ল'ৰাৰ ১৬০০ মিটাৰ দৌৰ
প্ৰথম ঃ আমিনুল আলী— চতুৰ্থ ষান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ আব্দুল মান্নাব আলী— চতুৰ্থ ষান্মাসিক
তৃতীয় ঃ হীৰকজ্যোতি ডেকা— ষষ্ঠ ষান্মাসিক

ল'ৰাৰ দীঘল জাম্প
প্ৰথম ঃ হীৰকজ্যোতি ডেকা— ষষ্ঠ ষান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ আলকাছ আলী— চতুৰ্থ ষান্মাসিক
তৃতীয় ঃ গণেশ কলিতা— দ্বিতীয় ষান্মাসিক

ল'ৰাৰ হাই জাম্প
প্ৰথম ঃ আলকাছ আলী— চতুৰ্থ ষান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ হীৰকজ্যোতি ডেকা— ষষ্ঠ ষান্মাসিক
তৃতীয় ঃ ৰাজীৱ ৰয়— দ্বিতীয় ষান্মাসিক

ল'ৰাৰ ওজন দলিওৱা
প্ৰথম ঃ জিতু পাটগিৰি— ষষ্ঠ ষান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ পিংকু শৰ্মা— চতুৰ্থ ষান্মাসিক
তৃতীয় ঃ আলকাছ আলী— চতুৰ্থ ষান্মাসিক

ল'ৰাৰ যাঁঠি দলিওৱা
প্ৰথম ঃ জিতু পাটগিৰি— ষষ্ঠ ষান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ দীপাংকৰ কলিতা— দ্বিতীয় ষান্মাসিক
তৃতীয় ঃ মিণ্টু হীৰা— চতুৰ্থ ষান্মাসিক
বৰ্ষ শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ, ২০১৪-১৫ আলকাছ আলী

ছোৱালীৰ ১০০ মিটাৰ দৌৰ
প্ৰথম ঃ মীনা কলিতা— দ্বিতীয় ষান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ কল্পনা কলিতা— দ্বিতীয় ষান্মাসিক
তৃতীয় ঃ জানমণি দাস— দ্বিতীয় ষান্মাসিক

ছোৱালীৰ ২০০ মিটাৰ দৌৰ
প্ৰথম ঃ মীনা কলিতা— দ্বিতীয় ষান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ কল্পনা কলিতা— দ্বিতীয় ষান্মাসিক
তৃতীয় ঃ তনু দাস— দ্বিতীয় ষান্মাসিক
ধঞ্জিতা দাস— দ্বিতীয় ষান্মাসিক

ছোৱালীৰ ৪০০ মিটাৰ দৌৰ
প্ৰথম ঃ ডেইজী মণি হালৈ— দ্বিতীয় ষান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ কল্পনা কলিতা— দ্বিতীয় ষান্মাসিক
তৃতীয় ঃ মীনা দাস— দ্বিতীয় ষান্মাসিক

ছোৱালীৰ দীঘল জাম্প
প্ৰথম ঃ ডেইজী মণি হালৈ— দ্বিতীয় ষান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ কল্পনা কলিতা— দ্বিতীয় ষান্মাসিক
তৃতীয় ঃ ৰুবী বৰ্মণ— দ্বিতীয় ষান্মাসিক

ছোৱালীৰ হাই জাম্প
প্ৰথম ঃ ডেইজী মণি হালৈ— দ্বিতীয় ষান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ কল্পনা কলিতা— দ্বিতীয় ষান্মাসিক
তৃতীয় ঃ জানমণি দাস— দ্বিতীয় ষান্মাসিক

ছোৱালীৰ ওজন দলিওৱা
প্ৰথম ঃ কল্পনা কলিতা— দ্বিতীয় ষান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ ধঞ্জিতা নাথ— দ্বিতীয় ষান্মাসিক
তৃতীয় ঃ মীনা কলিতা— দ্বিতীয় ষান্মাসিক

ছোৱালীৰ ডিচ্‌কাছ থ্ৰ'
প্ৰথম ঃ হীমাক্ষী কলিতা— দ্বিতীয় ষান্মাসিক

দ্বিতীয় ঃ প্ৰজ্বলিকা দাস— দ্বিতীয় যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ ধঞ্জিতা নাথ— দ্বিতীয় যান্মাসিক

ছোৱালীৰ যাঁঠি দলিওৱা

প্ৰথম ঃ কল্পনা কলিতা— দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ প্ৰজ্বলিকা দাস— দ্বিতীয় যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ জানমণি দাস— দ্বিতীয় যান্মাসিক

ছোৱালীৰ স্প্ৰিং জাম্প

প্ৰথম ঃ ৰীতুমণি বেগম— দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ অজবীন চুলতানা— দ্বিতীয় যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ মীনা কলিতা— দ্বিতীয় যান্মাসিক
বৰ্ষ শ্ৰেষ্ঠা খেলুৱৈ কল্পনা কলিতা

লঘু খেল বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ ফলাফল

১) ল'ৰাৰ বেডমিন্টন (একক) প্ৰতিযোগিতা—
প্ৰথম ঃ হিৰক জ্যোতি ডেকা— ষষ্ঠ যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ মিন্টু দাস— চতুৰ্থ যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ অলকেশ কলিতা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
২) ছোৱালীৰ বেডমিন্টন (একক)—
প্ৰথম ঃ পুণম ৰয়— দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ ডেইজী মণি হালৈ— দ্বিতীয় যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ জোনালী পাঠক— দ্বিতীয় যান্মাসিক
৩) ল'ৰাৰ ৰচী টনা—
বিজয়ী দল— ধ্ৰুৱজিৎ চৌধুৰীৰ দল—
ৰূপজ্যোতি, ধ্ৰুৱজিৎ, উদীপ্ত, ৰাতুল, গীতাৰ্থ।
বিজিত দল— মিন্টু দাসৰ দল—
মিন্টু, হিৰজ্যোতি, ত্ৰিদীপ, জয়ন্ত, মৃদুল।
৪) ছোৱালীৰ ৰচী টনা প্ৰতিযোগিতা—
বিজয়ী দল— দৰথী দেৱীৰ দল—
গিতু, হেমাঙ্গী, ৰিংকুমণি, অৰ্চনা, প্ৰজ্বালিকা।
বিজিত দল— মীনা কলিতাৰ দল—
ভাগ্যশ্ৰী, ছয়নিকা, মৌচুমী, কাকলি, চুনু।

সাংস্কৃতিক বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

১) বৰগীত—
প্ৰথম ঃ বৰষা ৰাণী বৰুৱা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ কৌশিক শৰ্মা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ ভোপালী গোস্বামী— চতুৰ্থ যান্মাসিক
২) লোক সংগীত—
প্ৰথম ঃ দিপান্বিতা দাস— দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ বৰষা ৰাণী বৰুৱা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ কৌশিক পৰাশৰ— চতুৰ্থ যান্মাসিক
ভোপালী গোস্বামী— চতুৰ্থ যান্মাসিক
৩) বনগীত—
প্ৰথম ঃ দিপান্বিতা দাস— দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ বৰষা ৰাণী বৰুৱা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ কৌশিক পৰাশৰ— চতুৰ্থ যান্মাসিক
ভোপালী গোস্বামী— চতুৰ্থ যান্মাসিক
৪) পৰম্পৰাগত জনজাতীয় সংগীত—
প্ৰথম ঃ বৰষা ৰাণী বৰুৱা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ দিপান্বিতা দাস— দ্বিতীয় যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ কৌশিক পৰাশৰ— চতুৰ্থ যান্মাসিক
ভোপালী গোস্বামী— চতুৰ্থ যান্মাসিক
৫) জ্যোতি সংগীত—
প্ৰথম ঃ দিপান্বিতা দাস— দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ কৌশিক পৰাশৰ— চতুৰ্থ যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ বৰষা ৰাণী বৰুৱা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
ভোপালী গোস্বামী— চতুৰ্থ যান্মাসিক
৬) বিষ্ণুৰাভা সংগীত—
প্ৰথম ঃ দিপান্বিতা দাস— দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ কৌশিক পৰাশৰ— চতুৰ্থ যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ বৰষা ৰাণী বৰুৱা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
ভোপালী গোস্বামী— চতুৰ্থ যান্মাসিক
৭) পাৰ্বতী প্ৰসাদ বৰুৱা সংগীত—
প্ৰথম ঃ দিপান্বিতা দাস— দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ বৰষা ৰাণী বৰুৱা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ ভোপালী গোস্বামী— চতুৰ্থ যান্মাসিক
কৌশিক পৰাশৰ— চতুৰ্থ যান্মাসিক
৮) ভূপেন্দ্ৰ সংগীত—
প্ৰথম ঃ দিপান্বিতা দাস— দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ কৌশিক পৰাশৰ— চতুৰ্থ যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ বৰষা ৰাণী বৰুৱা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
ভোপালী গোস্বামী— চতুৰ্থ যান্মাসিক
৯) জয়ন্ত হাজৰিকাৰ গীত—
প্ৰথম ঃ দিপান্বিতা দাস— দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ বৰষা ৰাণী বৰুৱা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ কৌশিক শৰ্মা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
১০) শাস্ত্ৰীয় কণ্ঠ সংগীত—

প্ৰথম ঃ দিপান্বিতা দাস— দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ বৰষা ৰাণী বৰুৱা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ ভোপালী গোস্বামী— চতুৰ্থ যান্মাষিক
১১) লঘু কণ্ঠ সংগীত—
প্ৰথম ঃ দিপান্বিতা দাস— দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ বৰষা ৰাণী বৰুৱা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ ভোপালী গোস্বামী— চতুৰ্থ যান্মাসিক
১২) অসমীয়া যুগস্ব সংগীত—
প্ৰথম ঃ দিপান্বিতা দাস— দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ বৰষা ৰাণী বৰুৱা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ কৌশিক পৰাশৰ— চতুৰ্থ যান্মাসিক
আমজেদ আলি— ষষ্ঠ যান্মাসিক
১৩) নৃত্য—
প্ৰথম ঃ বৰষা ৰাণী বৰুৱা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ ডেইজী ডেকা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ দিপান্বিতা দাস— দ্বিতীয় যান্মাসিক
হেমাশ্ৰী গোস্বামী— দ্বিতীয় যান্মাসিক
১৪) মুকাভিনয়—
প্ৰথম ঃ দিপান্বিতা দাস— দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ অমৃতা দেৱী— দ্বিতীয় যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ গৰিমা দেৱী— দ্বিতীয় যান্মাসিক
প্ৰজ্বলিকা দাস— দ্বিতীয় যান্মাসিক

আলোচনী বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

থিতাতে লিখা—
১) কবিতা—
প্ৰথম ঃ সিমান্ত বৰ্মন— দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ দিগন্ত দাস— দ্বিতীয় যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ ধ্ৰুৱজ্যোতি পাঠক— ষষ্ঠ যান্মাসিক
থিতাতে লিখা—
২) প্ৰৱন্ধ—
প্ৰথম ঃ ধ্ৰুৱজ্যোতি পাঠক— ষষ্ঠ যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ মৃদুল পাঠক— ষষ্ঠ যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ ডৰথী দেৱী— ষষ্ঠ যান্মাসিক
৩) নীলা খামৰ চিঠি—
প্ৰথম ঃ অনামিকা দাস— ষষ্ঠ যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ ডৰথী দেৱী— ষষ্ঠ যান্মাসিক
মৃদুল পাঠক— ষষ্ঠ যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ ধ্ৰুৱজ্যোতি পাঠক— ষষ্ঠ যান্মাসিক
উপকূল কলিতা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
৪) গল্প—
প্ৰথম ঃ ডৰথী দেৱী— ষষ্ঠ যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ অনামিকা দাস— ষষ্ঠ যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ অমৃতা দেৱী— দ্বিতীয় যান্মাসিক
৫) বাতৰি পঢ়া—
প্ৰথম ঃ অলকা ৰাভা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ ডৰথী দেৱী— ষষ্ঠ যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ দীপক মেধি— দ্বিতীয় যান্মাসিক
৬) কবিতা আবৃত্তি—
অসমীয়া কবিতা—
প্ৰথম ঃ ডৰথী দেৱী— ষষ্ঠ যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ ৰিতুস্মীতা শৰ্মা— দ্বিতীয় যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ দিগন্ত দাস— ষষ্ঠ যান্মাসিক
ইংৰাজী কবিতা—
প্ৰথম ঃ ডৰথী দেৱী— ষষ্ঠ যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ দিপক মেধি— ষষ্ঠ যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ বিদ্যুৎ নাথ— দ্বিতীয় যান্মাসিক

তৰ্ক বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

১. তৰ্ক প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল—
প্ৰথম ঃ দিপক মেধি, বিপক্ষে— তৃতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ সিমান্ত বৰ্মন, বিপক্ষে— প্ৰথম যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ মৃদুল পাঠক, সপক্ষে— পঞ্চম যান্মাসিক
২. আকস্মিক বক্তৃতাৰ ফলাফল—
প্ৰথম ঃ সিমান্ত বৰ্মন— প্ৰথম যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ দিপক মেধি— তৃতীয় যান্মাশিক
তৃতীয় ঃ মৃদুল পাঠক, দৰথী দেৱী (যুটিয়াভাৱে)— পঞ্চম যান্মাসিক
৩) কুইজ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল—
প্ৰথম ঃ প্ৰান্তিক প্ৰবাল ৰয়— প্ৰথম যান্মাসিক
দৰথী দেৱী— পঞ্চম যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ মঃ হিৰুক আলি— প্ৰথম যান্মাসিক
অলকেশ লহকৰ— প্ৰথম যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ মন্টু কলিতা— প্ৰথম যান্মাসিক
দিপক মেধি— তৃতীয় যান্মাসিক

সমাজ সেৱা বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

চাফাই অভিযান—

প্ৰথম ঃ মৃদুল পাঠক— ষষ্ঠ যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ বিদ্যুৎ নাথ— চতুৰ্থ যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ পাপৰি দাস— চতুৰ্থ যান্মাসিক

ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

১) একক কেৰম প্ৰতিযোগিতা—
প্ৰথম ঃ মিন্টু হিৰা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
২) দ্বৈত কেৰম প্ৰতিযোগিতা—
প্ৰথম ঃ ৰাজু চৌধুৰী— দ্বিতীয় যান্মাসিক
নিতাৰ্থ শৰ্মা— ষষ্ঠ যান্মাসিক
৩) ডাবা প্ৰতিযোগিতা—
প্ৰথম ঃ বিৰাজ তালুকদাৰ— চতুৰ্থ যান্মাসিক
৪) একক লুডু প্ৰতিযোগিতা—
প্ৰথম ঃ ৰাতুল কলিতা— চতুৰ্থ যান্মাসিক
৫) ডাৰত্তোলন প্ৰতিযোগিতা—
প্ৰথম ঃ ধ্ৰুৱজিৎ চৌধুৰী— চতুৰ্থ যান্মাসিক

ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ ফলাফল—

১) লুডু দ্বৈত প্ৰতিযোগিতা—
প্ৰথম ঃ গৰিমা দেৱী— স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ
অগ্নিতা দেৱী— দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ ডেইজী কলিতা—
সাগৰিকা বৰুৱা— দ্বিতীয় যান্মাসিক
২) লুডু একক প্ৰতিযোগিতা—
প্ৰথম ঃ কাশ্মিৰী দেৱী— দ্বিতীয় যান্মাসিক
দ্বিতীয় ঃ পিংকী কলিতা— দ্বিতীয় যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ ডেইজী কলিতা—
৩)কেৰম প্ৰতিযোগিতা—
প্ৰথম ঃ মিনা কলিতা— স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ
দ্বিতীয় ঃ সুনীতা ঠাকুৰ— দ্বিতীয় যান্মাসিক
তৃতীয় ঃ দ্বীপশিখা শৰ্মা— স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

১৯৮৮ চনৰ পৰা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক আৰু আলোচনী সম্পাদকৰ নামসমূহ তলত উল্লেখ কৰা হ'ল ঃ—

চন	সাধাৰণ সম্পাদক	আলোচনী সম্পাদক
১৯৮৮-১৯৮৯	অনিল চন্দ্ৰ ৰয়	বিনয় দত্ত
১৯৮৯-১৯৯০	সুৰেণ কলিতা	প্ৰদীপ ঠাকুৰীয়া
১৯৯০-১৯৯১	চমেন দাস	ৰঞ্জিত কুমাৰ ৰয়
১৯৯১-১৯৯২	হেমন্ত কুমাৰ ৰয়	মনোৰঞ্জন পাঠক
১৯৯২-১৯৯৩	ভবেশ পাঠক	তপন ৰয়
১৯৯৩-১৯৯৪	পৰেশ ডেকা	নয়ন কুমাৰ মেধী
১৯৯৪-১৯৯৫	হিতেশ ৰয়	বিবেকানন্দ দাস
১৯৯৫-১৯৯৬	উৎসৱ ৰয়	গণেশ শৰ্মা
১৯৯৬-১৯৯৭	দ্বীপেন নাথ দাস	চন্দ্ৰ হালৈ
১৯৯৭-১৯৯৮	হেমেন কলিতা	কংকণ শৰ্মা
১৯৯৮-১৯৯৯	দিপুল পাটগিৰি	গৌতম কুমাৰ শৰ্মা
১৯৯৯-২০০০	অনুপম দাস	আলকাচ আলী
২০০০-২০০১	উৎপল মজুমদাৰ	দীপক শৰ্মা
২০০১-২০০২	ধনজিৎ কলিতা	মৃদুল গোস্বামী
২০০২-২০০৩	—	—
২০০৩-২০০৪	—	—
২০০৪-২০০৫	প্ৰাঞ্জল ডেকা	—
২০০৫-২০০৬	কুশল ৰয়	—
২০০৬-২০০৭	কুশল ৰয়	অনুপ কলিতা
২০০৭-২০০৮	ধনজিৎ গোস্বামী	দীপজ্যোতি শৰ্মা
২০০৮-২০০৯	মোহিত ৰাভা	ৰাজীৱ দাস
২০০৯-২০১০	বনজিৎ শৰ্মা	নৱদ্বীপ শৰ্মা
২০০১০-২০১১	কমল মেধি	সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা
২০০১১-২০১২	ৰাজু শৰ্মা	ধনঞ্জয় হালৈ
২০০১২-২০১৩	দিপুমণি শৰ্মা	ধ্ৰুৱজ্যোতি পাঠক
২০০১৩-২০১৪	সমৰজিৎ মেধি	দিগন্ত দাস
২০০১৪-২০১৫	ৰূপজ্যোতি দাস	ধ্ৰুৱজিৎ চৌধুৰী

College Teaching & Non Teaching Staff

Principal : Dr. Bhupesh Sarma, M. A., J. D., Ph. D.
Vice Principal : Sri N. C. Saikia, M. A., M. Phil.

Teaching Staff :

A. Department of Assamese
1. Dr. M. K. Sarma, M. A., Ph. D., Associate Professor. (Head of the deptt.)
2. Sri A. C. Mazumdar, M. A. Associate Professor.
3. Sri R. Kalita, M. A., Associate Professor.
4. Dr. Nabanita Kalita, M. A., Ph. D. Asstt. Professor.

B. Department of Economics
1. Sri J. K. Bhagawati, M. A., Associate Professor. (Head of the deptt.)
2. Dr. M. K. Das, M. A. Associate Professor.
3. Dr. Kamal Thakuria, M. A., M. Phil., Ph. D. Asstt. Professor.

C. Department of Education
1. Mrs. G. S. Goswami, M. A., Associate Professor. (Head of the deptt.)
2. Sri S. N. Das, M. A., M. Phil. Associate Professor.
3. Vacant.

D. Department of English
1. Dr. A. K. Sarma, M. A., Ph. D. Associate Professor. (Head of the deptt)
2. Mrs. N. M. Choudhury, M. A. B. Ed. M. Phil. Associate Professor.
3. Sri K. K. Sarma, M. A., Asstt. Lecturer.

E. Department of History
1. Dr. T. C. Bhagawati, M. A., M. Ed., Ph. D. Associate Professor. (Head of the deptt)
2. Sri P. Das, M. A. Associate Professor.
3. Dr. T. Kalita, M. A., B. Ed., Associate.

F. Department of Philosophy
1. Dr. T. Kakati, M. A., Associate Professor. (Head of the deptt.)
2. Sri M. C. Das, M. A., M. Phil Associate Professor.
3. Sri R. Das, M. A., M. Phil., Asstt. Professor.

G. Department of Political Science
1. Mrs Kalyani Devi, M. A.(Double), Associate Professor. (Head of the deptt)
2. Sri N. C. Saikia, M. A., M. Phil. Associate Professor.
3. Sri H. K. Seal, M. A. Associate. Professor.

H. Department of Sanskrit
1. Sri U. C. Mishra, M. A. Associate Professor. (Head of the deptt)
2. Dr. P. C. Goswami, M. A., Ph. D. Associate Professor.

3. Mrs. Binima Patgiri, M. A. (Ad-hoc) Asstt. Professor.

Office Staff:

1. Sri A. C. Kalita, U. D. A. (Head Asstt)
2. Sri B. N. Sarma, U. D. A
3. Sri U. C. Deka, L. D. A
4. Sri Rideep Kalita, L. D. A
5. Sri A. C. Roy, L. D. A
6. Sri M. R. Sarma, L.D.A.
7. Sri P. C. Roy, Peon.
8. Sri P. Das. Grade-IV.
9. Sri G. Roy. Grade-IV.
10. Sri K. Kalita, Laboratoty Bearer.
11. Sri B. Roy, Night Chowkider
12. Sri P. Medhi, Security

Computer :

1. Sri M. C. Deka., (Contractual)

Study Centres

N. H. College is a study centre for several Open Universities. Two such Universities are Krishna Kanta Handiqui State Open University (KKHSOU) and Institute of Distance and Open Learning (IDOL) affiliated to Gauhati University. Details of the two Universities are shown below–

Krishna Kanta Handiqui State Open University

There is a study centre for KKHSOU at N. H. College. The University offers the following courses at the H. S. (B.P.P), undergraduate (U.G.) Post Graduate (P.G.) level–

(i) Bachelor of preparatory programme (one year)
(ii) Bachelor of Arts (three years)
(iii) Bachelor of Commerce (three years)
(vi) Bachelor of Mass Communication (three years)
(v) Bachelor of Business Adminictration (three years)
(vi) Bachelor of Education (B. Ed.) (Proposed)

Institute of Distance and Open Learning

IDOL has provided a study centre at N. H. College. Courses offered by it include–

(i) M. A. : Assamese, English, Political Science, History, Economics, Mathematics, Philosophy. Education.
(ii) M. Com.
(iii) P. G Diploma in : (a) Sales and Marketing Management (PGDSMM)
(b) Human Resource Managment (PGDHRM)

(iv) B. Ed. (Proposed)

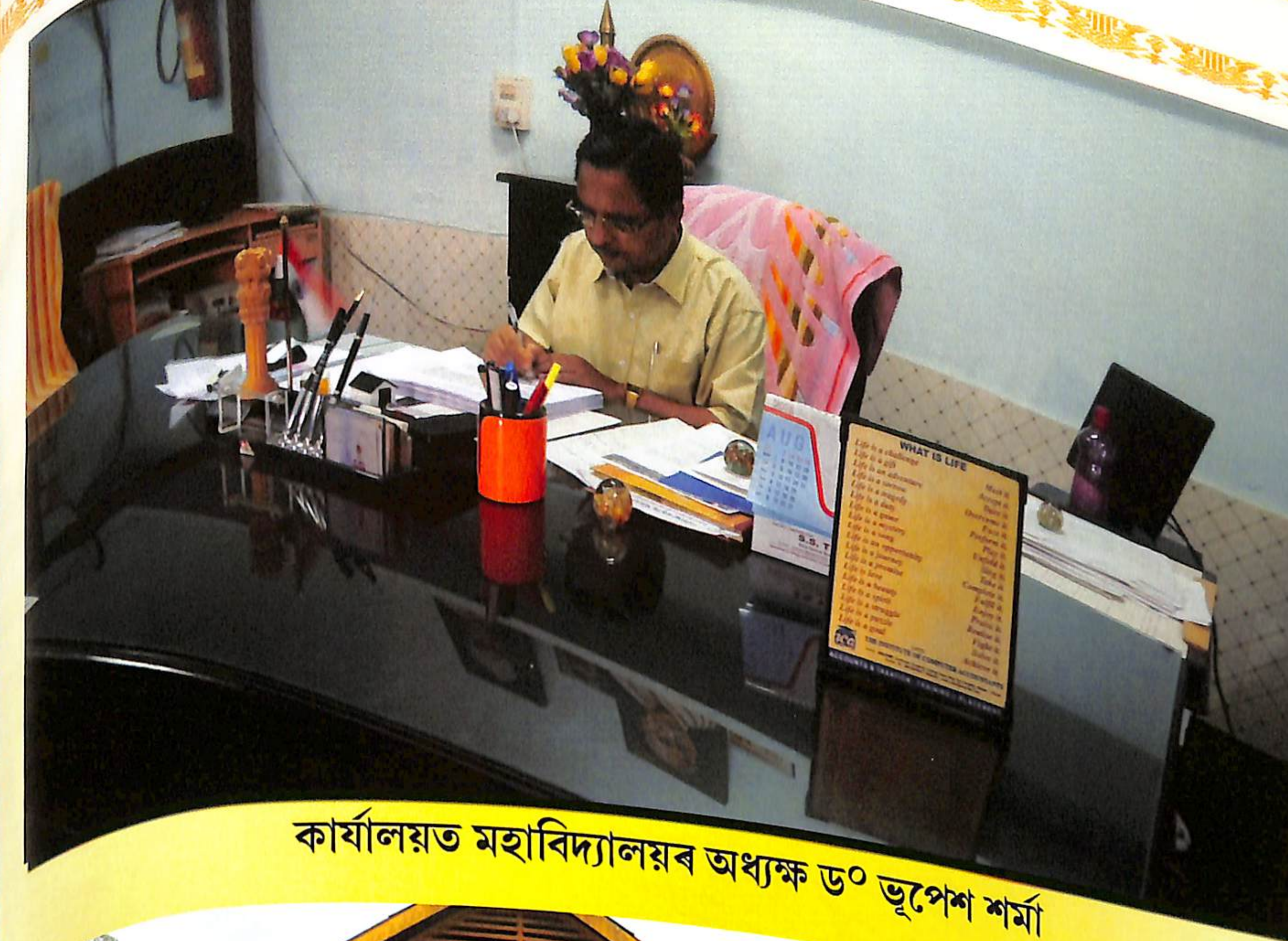

কাৰ্যালয়ত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° ভূপেশ শৰ্মা

প্ৰাগ্‌জ্যোতি সম্পাদনা সমিতি

বাঁওফালৰ পৰা ঃ ধ্ৰুৱজিৎ চৌধুৰী (সম্পাদক), সদানন্দ দাস (তত্ত্বাৱধায়ক), ড° ভূপেশ শৰ্মা (সভাপতি), ড° মনোজ শৰ্মা (সদস্য), ড° নৱনীতা কলিতা (সদস্যা), কৌশিক শৰ্মা (সদস্য) ৰূপজ্যোতি দাস (সদস্য, ফটোত অনুপস্থিত)

ছাত্ৰ একতা সভা ২০১৪-১৫

...ভূপেশ শৰ্মা
...ভাপতি

ড° মণিকান্ত দাস
তত্বাৱধায়ক, ছাত্ৰ একতা সভা

সদানন্দ দাস
তত্বাৱধায়ক, আলোচনী বিভাগ

ৰাজেন দাস
তত্বাৱধায়ক, সাংস্কৃতিক বিভাগ

ড° কমল ঠাকুৰীয়া
তত্বাৱধায়ক, গুৰুখেল বিভাগ

...পন কলিতা
...ক, লঘুখেল বিভাগ

ৰুদ্ৰ কলিতা
তত্বাৱধায়ক, সমাজসেৱা বিভাগ

ড° মনোজ কুমাৰ শৰ্মা
তত্বাৱধায়ক, তৰ্ক বিভাগ

মাণিক চন্দ্ৰ দাস
তত্বাৱধায়ক, ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা

কল্যাণী দেৱী
তত্বাৱধায়ক, ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা

...ৰজিৎ মেধি
...প-সভাপতি

ৰূপজ্যোতি দাস
সাধাৰণ সম্পাদক

মঃ জব্বাৰ আলী
সহঃ সাধাৰণ সম্পাদ

ধ্ৰুৱজিৎ চৌধুৰী
সম্পাদক
আলোচনী বিভাগ

অলকা ৰাভা
সম্পাদিকা
সাংস্কৃতিক বিভাগ

...লকাচ আলী
সম্পাদক
...ৰু খেল বিভাগ

কীৰ্তিকমল দত্ত
সম্পাদক
লঘু খেল বিভাগ

ডেইজী ডেকা
সম্পাদিকা
সমাজসেৱা বিভাগ

কৌশিক শৰ্মা
সম্পাদক
তৰ্ক বিভাগ

বিৰাজ তালুকদাৰ
সম্পাদক
ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা

বিভাস্মিতা চৌধুৰী
সম্পাদিকা
ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা

আমাৰ গৌৰৱ

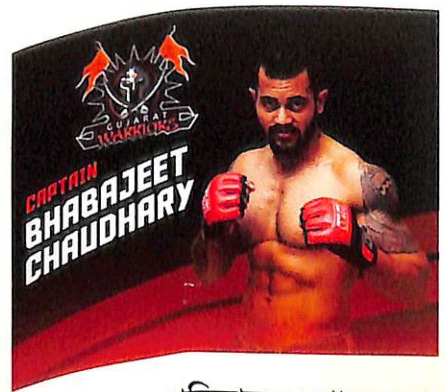

নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ বৰবাং চৌধুৰীপাৰা নিবাসী ভৱজিৎ চৌধুৰীয়ে ৰাষ্ট্ৰীয় উশ্বু ছেম্পিয়নশ্বিপত অসম দলক প্ৰতিনিধিত্ব কৰি বহুকেইবাৰ স্বৰ্ণ পদক লাভ কৰে। ইয়াৰ উপৰি ২০১২ চনৰ ১৯ আগষ্টৰ পৰা ২৫ আগষ্টলৈ ভিয়েটনামত অনুষ্ঠিত হোৱা অষ্টম এছিয়ান উশ্বু ছেম্পিয়নশ্বিপত ভাৰতবৰ্ষক প্ৰতিনিধিত্ব কৰি ব্ৰঞ্জৰ পদক লাভ কৰি সমগ্ৰ অঞ্চলটিলৈ তথা নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনে।

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱত দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰীৰ বঁটা পোৱাৰ লগতে অসমৰ বহু মঞ্চত একাধিকবাৰ শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰীৰ বঁটা লাভ কৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী শ্ৰীদীপান্বিতা দাসে। লগতে নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ নাট্য দলটোৱে ৰাজেন দাসৰ মকৰা নাটখন মঞ্চস্থ কৰি অসমৰ বিভিন্ন মঞ্চত শ্ৰেষ্ঠ নাট্যদল, শ্ৰেষ্ঠ নাট্যকাৰ, শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰী, শ্ৰেষ্ঠ সংগীতকে ধৰি মুঠ ২২ টা পুৰস্কাৰ লাভ কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনে।

২০১৪-১৫ বৰ্ষত দৰ্শন বিভাগৰ ছাত্ৰী চিমী তালুকদাৰে মহাবিদ্যালয়ৰ ভিতৰতে সৰ্বোচ্চ নম্বৰ লাভ কৰে।
প্ৰাপ্ত মুঠ নম্বৰ ১২৩৪

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী নিৱাস

মহাবিদ্যালয়ৰ কেইটামান স্থিৰ চিত্ৰ

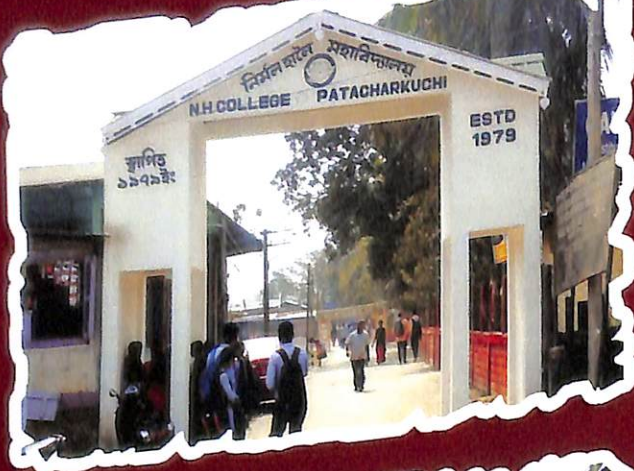

মহাবিদ্যালয়ৰ কেইটামান বিশেষ মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকল

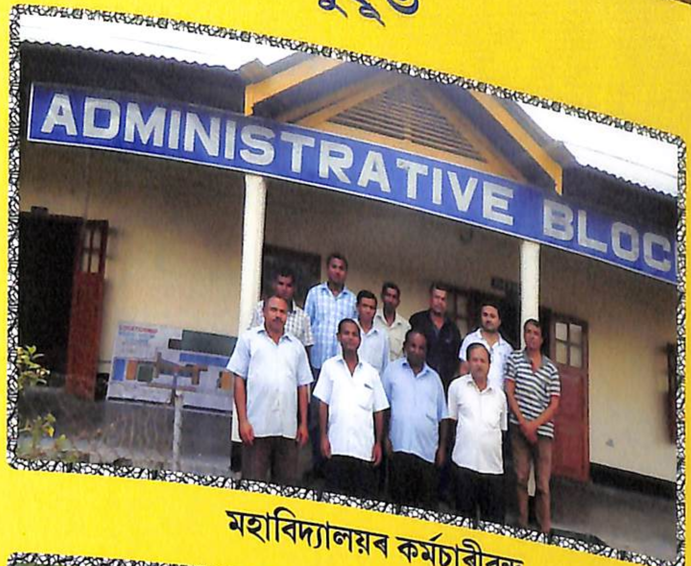

মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীবৃন্দ

বিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত মণ্টেশ্বৰী শিক্ষক প্ৰশিক্ষণ কাৰ্যসূচী

যুৱ-মহোৎসৱলৈ যোৱাৰ প্ৰাকমুহূৰ্তত অধ্যক্ষৰ সৈতে

মহাবিদ্যালয়ৰ বনভোজ

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ কাবাদী প্ৰতিযোগিতাৰ এটি মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয়ৰ নামভৰ্তিৰ সময়ৰ এটি মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয়ৰ নামভৰ্তিৰ সময়ৰ এটি মুহূৰ্ত

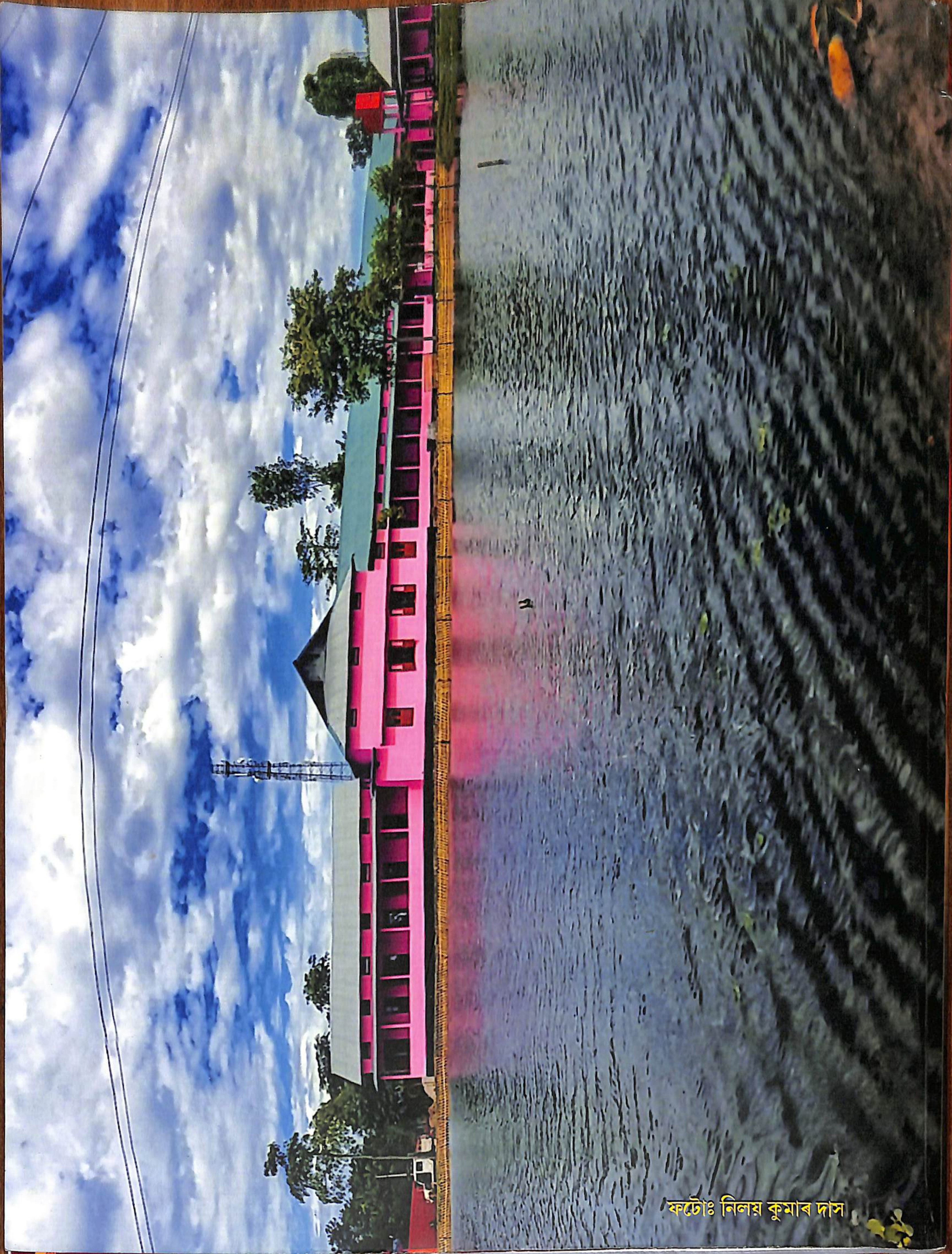
ফটোঃ নিলয় কুমাৰ দাস